

การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและ
การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ปริญญาโท

ของ

นิรมล กงอินทร์

- 2 ส.ค. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2532

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและ
การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

บทคัดย่อ

ของ

นิรมล คงอินทร์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2532

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของครู 4 คน และนักเรียน 4 ห้องเรียน ใน 4 โรงเรียน ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เพื่อจำแนกครูออกเป็น 2 ประเภท คือครูผู้สอนโดยใช้กิจกรรมประกอบการสอน 2 โรงเรียน และครูผู้สอนโดยไม่ใช้กิจกรรมประกอบการสอน 2 โรงเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการสังเกตและการทดสอบ โดยผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการสอนและการเรียน พร้อมทั้งสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าความถี่ของพฤติกรรม การทดสอบค่าไคสแควร์ และ $t - test$

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดของครูที่อ้างว่าใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย คือพฤติกรรมในชั้นเสนอเนื้อหาภาษา โดยเริ่มด้วยครูแนะนำเนื้อหาภาษาใหม่ แล้วให้นักเรียนฝึกพูดเนื้อหาภาษาใหม่เป็นกลุ่ม แล้วจึงให้นักเรียนฝึกเขียน ส่วนครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย เริ่มด้วยวิธีที่ครูถาม-นักเรียนตอบ แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยการเขียน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มจึงมีส่วนร่วมในกิจกรรมแบบเดียวกัน แต่ในบรรยากาศที่แตกต่างกัน นักเรียนที่สอนโดยครูกลุ่มแรกจะได้รับความสนุกสนานและผ่อนคลาย นักเรียนที่สอนโดยครูกลุ่มที่ 2 จะเคร่งเครียด

2. พฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เพราะครูที่อ้างว่าใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายนำกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครูไปใช้ในห้องเรียนเพียงเล็กน้อย โดยครูคนที่ 1 นำไปใช้ 10 กิจกรรม และครูคนที่ 2 นำไปใช้ 9 กิจกรรม จากกิจกรรมที่ครูควรใช้ 55 กิจกรรม

สรุปผลของการศึกษาเฉพาะกรณีนี้ทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่าครูผู้สอนทั้ง 4 คน ต้องได้รับการฝึกฝนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

A CASE STUDY OF BEHAVIORS IN TEACHING AND
LEARNING ENGLISH IN PRATOMSUKSA V

AN ABSTRACT

BY

NIRAMOL KONGIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1989

The purpose of this study was to analyze the teaching behaviours of four teachers who teach English in Prathom five from four schools in Amphur Muang, Uttaradit Province, and the learning behaviours of their students in English classes.

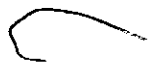
By means of oral interview, the four teachers were divided into two groups. Two teachers from the first two schools were considered as using communicative activities, and the others as not using any activity of that kind.

The collection of data was done through observation and testing. Observation forms and achievement tests were designed to suit the objectives. The data analyses were treated by the percentage of behaviour ratio, the frequency of behaviours, the Chi - Square test and T - test.

The findings were as follows :-

1. The most frequent behaviours shown in the first group of teachers who claimed to use communicative activities were in the presentation stage of teaching when the teacher introduced new language items and had their students do some activities in groups to practice using the language in focus orally before writing, whereas the other group of teachers used only the teacher question - student answer technique followed by writing exercises. The students in both groups took part in the activities but in different atmosphere :- the former being enjoyable, but the latter strict.

2. The difference of behaviours in teaching and learning English did not significantly differentiate the students' achievement in English, because

the teachers who claimed to use communicative activities actually used only a few activities in their classrooms. The first teacher used 10 activities and the other used 9 activities from the total of 55 activities suggested in the Teachers' Handbook.

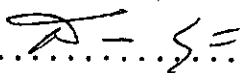
To sum up, this case study reveals the fact that all of the four teachers need training in teaching English at this level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบให้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒให้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

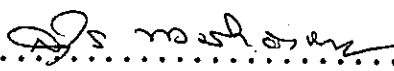
..... ประธาน

(ศ. สุไร พงษ์ทองเจริญ)

..... กรรมการ

(ผศ.ดร.สุวนา พรพัฒน์กุล)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ศ. สุไร พงษ์ทองเจริญ)

..... กรรมการ

(ผศ.ดร.สุวนา พรพัฒน์กุล)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.สมเกียรติ ทิพยทัศน์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 15 เดือน กันยายน พ.ศ. 2532

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ สุโร พงษ์ทองเจริญ ซึ่งเป็นประธานผู้ควบคุม
ปริญญาโทชั้นนี้เป็นอย่างสูง ที่กรุณาเมตตาให้ทั้งกำลังใจและคำแนะนำช่วยเหลือในการทำ
เป็นอย่างที่ขี้ดลอกเวลา จนผู้วิจัยสามารถทำปริญญาโทชั้นนี้สำเร็จลงได้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวนา พรพัฒน์กุล ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการผู้ควบคุม
การทำปริญญาโทชั้นนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ อาจารย์ประภาศน์ พงษ์ประภา
อาจารย์พิพัฒน์ ประเสริฐพันธ์ อาจารย์สิทธิชัย หาญประเสริฐ อาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาอังกฤษ
วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ อาจารย์สำรวย แจ่มศิริพรหม และอาจารย์จุฑาภรณ์ ศัลพงษ์ ที่ได้กรุณาให้
คำแนะนำและความช่วยเหลือ ตลอดจนกำลังใจในการทำปริญญาโทชั้นนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สิริภรณ์ ศิริยานนท์ อาจารย์ศรีสุข คุรุชิตกานันท์ อาจารย์เถกิ้น
เกษะเดม อาจารย์เอี่ยมพร อิ่มเพชร อาจารย์กัญหะทัย ชูวิทยา ที่ได้ให้ความร่วมมือในการ
เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณ คุณอรชร กิจการ คุณฉันทิรา นวสัมฤทธิ์ คุณฉิมมา ไกรฤกษ์ เพื่อนและ
พี่น้องชาวภาษาศาสตร์ทุกคน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ ให้ผู้วิจัยสามารถทำปริญญาโท
ชั้นนี้สำเร็จลงได้

คุณความดีของปริญญาโทชั้นนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแก่ คุณแม่สงวน เมืองชุม ที่ได้ให้
ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ลูก

นิรมล คงอินทร์

กันยายน 2532

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3 ✓
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	ข้อตกลงเบื้องต้น	6
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
	ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	8
	การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	9
	การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	11
	หนังสือเรียนและคู่มือครู	36
	การสังเกตพฤติกรรม รรมการสอนของครู	37
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	43
	✎ การเลือกกลุ่มประชากร	43 ✓
	✎ การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	43
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
	✎ การวิเคราะห์ข้อมูล	47
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
5	บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	77
	บทย่อ	77
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	77
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	77
	การวิเคราะห์ข้อมูล	78
	สรุปผล	79
	อภิปราย	80
	ข้อสังเกตในการวิจัย	98
	ข้อเสนอแนะทางการศึกษา	99
	ข้อเสนอแนะทางการวิจัย	100
	บรรณานุกรม	101
	ภาคผนวก	106
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	127

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 แสดงการเปรียบเทียบคำร้อยละของพฤติกรรมในการสอนและการเรียน
ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้เทคนิควิธี
แบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน
กับครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน
และนักเรียน 2 ห้องเรียน 55
- 2 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียน
ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธี
แบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน
เกิดมากกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน 63
- 3 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อ
ความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน เกิดใกล้เคียง
หรือเท่ากับครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน
2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน 67
- 4 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อ
สื่อความหมายเกิดน้อยกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่ดึกกิจกรรมเพื่อสื่อ
ความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน 69

- 5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรม
เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้
เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน
2 ห้องเรียน โดยการทดสอบค่าไคสแควร์ 71
- 6 แสดงการเปรียบเทียบบรรยากาศภายในชั้นเรียน เฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้
เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน
2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน 72
- 7 แสดงการเปรียบเทียบการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงของครู
และนักเรียนเฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อ
ความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิค
วิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน 73
- 8 แสดงจำนวนกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II
บทที่ 26, 27 และ 28 และกิจกรรมสื่อความหมายเฉพาะกรณีของครูผู้ใช้
เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน นำไปใช้ใน
กิจกรรมการเรียนการสอน 75
- 9 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เฉพาะกรณีของนักเรียน 2 ห้องเรียนที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ด
ัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียนที่สอน
โดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน .. 76

ภูมิหลัง

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษที่จำเป็นในชีวิตประจำวันและวิชาชีพที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษที่เรียนเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โดยนักเรียนต้องเลือกเรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง (คณะกรรมการการประถมศึกษา. 2526 : 29) โดยมีจุดประสงค์ทั่วไปของการสอนวิชาภาษาอังกฤษคือ การมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล (กรมวิชาการ. 2526 : 12)

คณะกรรมการการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 พุทธศักราช 2521 ได้สร้างหนังสือชุด English Is Fun ขึ้น โดยมีแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach) ศูนย์กลางในการสอนคือผู้เรียนและกิจกรรม (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 51 - 52) ทั้งนี้เพราะว่าในการเรียนการสอนภาษานั้น จุดประสงค์สำคัญที่สุดคือ การสอนให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากในห้องเรียนไปใช้ในการสื่อความหมายได้จริง ฉะนั้นผู้สอนภาษาต้องทำให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษาที่เรียนนั้นสามารถนำไปใช้สื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องอะไรได้บ้างในชีวิตจริง และผู้เรียนต้องได้รับการฝึกการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้เรียนจึงจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ขณะที่อยู่ในสถานการณ์ชีวิตจริง ดังนั้นการเรียนการสอนที่อิงแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายต้องใช้การจัดกิจกรรมที่มีรูปแบบหลากหลาย โดยการมอบงานให้นักเรียนทำเป็นคู่หรือกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลกัน กิจกรรมเหล่านี้

ต้องเน้นการใช้ภาษาและความหมายมากกว่าการให้ความสำคัญกับตัวภาษาหรือรูปแบบของภาษา (สุไร พงษ์ทองเจริญ. ม.ป.ป. : ไม่มีเลขหน้า)

กิจกรรมในการสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้อง จะต้องให้ออกาสผู้เรียนอย่างมากและสม่ำเสมอในการแสดงออก (Facilitation) การมีส่วนร่วม (Participation) และการใกล้ชิดสนทนาวิสาสะกัน (Socialization) หากผู้เรียนขาดการปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนนักเรียนในสถานการณืที่ต้องใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ก็ย่อมเป็นไปได้ที่การสื่อความหมายจะเกิดขึ้นในเมื่อผู้เรียนไม่ได้ใช้ภาษากับผู้ใดเลย (Kosol and Prabha. 1986 : 1)

เหตุนี้เอง กรมวิชาการจึงได้จัดทำคู่มือครู English Is Fun ขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูที่สอนแบบเรียนชุดนี้ ทุกบทในคู่มือประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา การเตรียมตัวของครู กิจกรรมในบทเรียน กิจกรรมเสริมบทเรียน และสื่อการสอน เนื้อหาแต่ละบทที่จัดแบ่งไว้แล้ว จะช่วยให้ครูเตรียมการสอนได้ง่ายขึ้น การที่ครูจะใช้คู่มือได้ผลเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการพยายามทำความเข้าใจแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายให้แจ่มแจ้งชัดเจนจนสามารถนำวิธีการต่าง ๆ จากคู่มือไปใช้ในห้องเรียนได้ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาคู่มือครูอย่างละเอียดเสียก่อน เพราะบทบาทของครูจะต้องเปลี่ยนไปไกลจากทัศนะเก่าที่ครูเคยเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในห้องเรียนเป็นผู้ที่ต้องทำหน้าที่อ่านวยโอกาสให้นักเรียนส่วนมากได้ฝึกภาษาจากการทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนคนอื่น ๆ ในห้องเรียน (กรมวิชาการ 2525 : 3)

✓ อาร์ฟาห์ เอ อาซิช (Arfah A Aziz) กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า หัวใจสำคัญในการเรียนการสอนภาษาคือ การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมจริงขณะเรียนแต่ละครั้ง วิธีสอนต้องเน้นแบบการปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมนั้น ๆ หรือในบางโอกาส ครูและนักเรียนต้องมีส่วนร่วมเท่า ๆ กันในการปฏิสัมพันธ์ (Aziz. 1987 : 59)

จากแนวคิดข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับของผู้เริ่มเรียนตามนโยบายหลักสูตร พ.ศ. 2521 เป็นวิธีสอนที่อิงแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย หลักการสำคัญคือการ ยึดผู้เรียนและกิจกรรมเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน และแนวการสอนใหม่นี้กำลังเป็นที่นิยมกันมากขึ้น ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ส่งผลให้กรมวิชาการจัดเสนอแนวทางและวิธีสอนไว้อย่างละเอียดในคู่มือครู English Is Fun ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในสองประเด็นที่สำคัญคือ กิจกรรมในคู่มือได้รับการนำไปปฏิบัติในชั้นเรียนมากน้อยเพียงใด และประโยชน์ที่ได้จากการจัดกิจกรรมเหล่านั้นจะมีผลอย่างไรต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ของครูและนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ครูใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย และที่ครูไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย และที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. ทำให้ทราบว่าพฤติกรรมในการสอนและการเรียนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย กับผู้ที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือไม่อย่างไร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้คือ ครูที่สอนและนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีครูจำนวน 4 คน เป็นผู้ที่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย 2 คน และผู้ที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเพื่อสื่อความหมาย 2 คน กับนักเรียนจำนวน 4 ห้องเรียน

2. การสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียน การสังเกตนี้จะกระทำกับวิชาภาษาอังกฤษ 3 บทเรียน บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 ในแบบเรียน English Is Fun Book II

แบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สร้างขึ้นจากหลักการ ทฤษฎีการสอน คู่มือครู English Is Fun Book II และประยุกต์จากแบบสังเกตพฤติกรรมของฟรอยเดนสไตน์ (Freudenstein)

3. พฤติกรรมที่ถองการศึกษา

3.1 กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่ใช้เพื่อฝึกทักษะ ทั้ง พูด อ่าน และเขียน โดยแยกเป็นกิจกรรมในบทเรียนและกิจกรรมเสริมบทเรียน ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ดังนี้

3.1.1 การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน

3.1.2 การเสนอเนื้อหาใหม่

3.1.3 การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย

3.1.4 การอธิบายเนื้อหาภาษา

3.1.5 กิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ

3.2 ภาษาที่ใช้ แบ่งออกเป็น

3.2.1 ภาษาที่ครูใช้ โดยสังเกตว่าครูใช้ภาษาอังกฤษและภาษา

ไทยในเรื่องใดบ้าง

3.2.2 ภาษาที่นักเรียนใช้ โดยสังเกตว่านักเรียนใช้ภาษา

อังกฤษและภาษาไทยในเรื่องใดบ้าง

3.3 การปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ซึ่งอาจจะเป็นแบบเปิดหรือแบบปิด

โดยแยกออกเป็นพฤติกรรมย่อยดังนี้

3.3.1 ครูบรรยาย

3.3.2 ครูถาม - นักเรียนตอบ

3.3.3 นักเรียนถาม - ครูตอบ

3.3.4 นักเรียนกับนักเรียน หมายถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนคนเดียวกับเพื่อนทั้งห้อง นักเรียนเป็นคู่หรือนักเรียนเป็นกลุ่ม

3.3.5 ความเจียมอย่างมีวัตถุประสงค์

3.3.6 ความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์

3.3.7 ความสับสน

3.4 การมีส่วนร่วมของนักเรียน สังเกตในขณะที่การเรียนการสอน
ดำเนินอยู่ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด
โดยพิจารณาดังนี้

นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วม หมายถึงนักเรียนตั้งแต่ 50 %
ของห้องเรียนขึ้นไป มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม หมายถึง นักเรียนน้อยกว่า 50% ของห้องเรียน
มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

3.5 การแก้ไขข้อผิดพลาด โดยสังเกตว่าครูมีการแก้ไขข้อผิดพลาดระหว่างการเรียน
การสอนหรือไม่ แก้ไขแบบเคร่งครัดหรือนุ่มนวล หรือแก้ไขโดยนักเรียน

3.6 การให้กำบ้าน โดยสังเกตว่าครูมีการอธิบายกำบ้านและการเฉลยกำบ้าน
หรือไม่

3.7 การใช้อุปกรณ์การสอน ซึ่งอุปกรณ์อาจเป็น ใ้ค้ดั่งแค้ดตำรำ บัตรภาพ หนังสือเรียน
จนถึงเครื่องเล่นเทป

3.8 บรรยากาศทั้วไปในห้องเรียน จะสังเกตว่าครูสามารถสร้างบรรยากาศที่เอื้อ
ต่อการเรียนการสอนภาษาหรือไม่ อย่างไร โดยแยกออกเป็น

3.8.1 ลักษณะการใ้รอ่านาของครู

3.8.2 ลักษณะความเป็นประชาธิปไตยของครู

3.8.3 การสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

3.9 การนำภาษาอังกฤษไปใ้ใช้ในสถานการณ้จริงของครูและนักเรียน โดยสังเกตว่า
ครูและนักเรียนใ้ใช้ภาษาองกฤษง่าย ๆ ไปใ้ใช้ในสถานการณ้จริงหรือไม่ เป็นตั้นว่า ใ้ใช้ในการสั่ง
ทั้กทาย ตาม-ตอบ กล่าวขอบคุณ และขออนุญาต

ขอตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใ้้ความค้มพุดติกรรรมของครูผู้สอนที่ถูกสังเกต เพราะเป็นการศึกษา
เฉพาะกรณั้ที่เลือกกลุ่มประชากรอย่างเฉพาะเจาะจง โดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาองกฤษ ครูผู้สอน
จะเลือกใ้้กิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง พุดติกรรรมที่เกิดขึ้นจึง เป็นพุดติกรรรมที่เกิดขึ้นจริง
ตามปกติ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมในการสอนและการเรียน หมายถึง การแสดงออกของครูและนักเรียน ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันภายในห้องเรียน และอาจเป็นได้ทั้งการแสดงออกด้วยภาษาพูด (Verbal Behavior) และ/หรือ กิริยาอาการ (Non-Verbal Behavior)
2. เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย หมายถึง วิธีสอนภาษาอังกฤษโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน ผู้เรียนฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ กิจกรรมในบทเรียนและกิจกรรมเสริมบทเรียน ซึ่งระบุไว้ในคู่มือครู English Is Fun
 - กิจกรรมในบทเรียน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ปรากฏในคู่มือครูและหนังสือเรียน English Is Fun
 - กิจกรรมเสริมบทเรียน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ปรากฏเฉพาะในคู่มือครู English Is Fun เท่านั้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เสริมบทเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 5 หัวเรื่องใหญ่ ดังนี้

1. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
2. การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
3. การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. หนังสือเรียน และคู่มือครู
5. การสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู

ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ต้นนั้น เน้นความสำคัญของโครงสร้างภาษา หรือไวยากรณ์ เพราะมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษาดีแล้ว จะสามารถนำไปใช้ได้ แต่ปรากฏว่าไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้แบบไวยากรณ์ และการแปลหรือการสอนแบบฟัง-พูด นั้นไม่ได้ผล เพราะนักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียน ไปใช้ในชีวิตจริงได้ (สุโร พงษ์ทองเจริญ ม.ป.ป. : ไม่มีเลขหน้า) ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 39 - 51) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญ 5 ประการ ที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นปัญหาไว้ดังนี้

1. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษไปแล้วไม่ได้ใช้ประโยชน์
2. ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนแต่อ่าน เขียน และแปล ไม่มีการสอนพูด เพราะตัวครูผู้สอนก็พูดภาษาอังกฤษด้วยความคล่องใจไม่ได้ จึงไม่สามารถสอนผู้อื่นพูดได้
3. วิธีสอนภาษาอังกฤษ ชัดกับหลักภาษาศาสตร์ เพราะสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทั่วไป แต่ไม่ได้ฝึกฝน ใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับการสอนวิชาอื่น ๆ ซึ่งความจริงแล้วภาษาเป็นวิชาทักษะ ต้องมีการฝึกกระสวน

หรือรูปแบบภาษา ซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง เกิดจึงจะทำไ้ และใช้ไ้ได้อย่างคล่องแคล่ว มีไ้การจำหลักไ้ยากกรณ

4. วัสดุอุปกรณ์การสอน ครูมีปัญหาคในการสร้างแบบฝึกหัด เพื่อทำการฝึกฝนทักษะ เวลาและเนื้อหาที่ไ้ฝึก ครูสอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมคิดว่อุปกรณ์ทำให้การสอนช้าลง จนไม่ทันหลักสูตร

5. จำนวนนักเรียนในชั้น โดยทั่วไปจะมีนักเรียนห้องละประมาณ 35 - 45 คน นับว่มากเกินไป ส่วกับการเรียนภาษา ซึ่งต้องไ้การฝึกฝน ครูไม่สามารถเอาใจใส่และทำการฝึกเด็กเป็นรายบุคคลไ้

เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศของคนไทย มีความแตกต่างจากการเรียนภาษาแม่ มนุษย์ทุกคนสามารถเรียนภาษาแม่ไ้ดี เพราะสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติช่วยเหลือ แต่การเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องพึ่งครูช่วยจัดสิ่งแวดล้อม และใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้อย่าง การเรียนภาษาต่างประเทศให้ไ้ผลก็จึงต้องไ้รับการฝึกฝนอย่างเข้มข้นต่อเนื่องกัน ไม่น้อยกว่า 600 ชั่วโมง ความต้องการแรงจูงใจ ความพร้อม และเจตคติที่ดีของผู้เรียนมีความสำคัญในการเรียนภาษา ผู้สอนซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องคัดเลือกผู้ที่มีความกระตือรือร้นเข้าใจหลักจิตวิทยา รู้อัจฉริยวิทยาแห่งการเรียนรู้อาษาต่างประเทศมาใช้กับนักเรียน (ฮิดดิสัน แจมเจริว จินตนา สุขุมาก และชว่เลียง มีนาคันท์. 2526 : 12)

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เข้ามามีบทบาทในประเทศไทยตั้งแต่สมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะการใช้วิธีสอนที่ไม่เหมาะสม ดังที่วิกคอร์ดสัน (Widdowson, 1978 : 177) ีกล่าวว่ การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ก้าวด้พัฒนา จะมีปัญหาว่ นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปีไม่มีความสามารถพอที่จะไ้หรือเข้าใจภาษาเพื่อการสื่อสารระดั้ปกติไ้ ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียนก็ตาม ปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษแต่เดิมไม่เหมาะสม คือใช้วิธีสอนแบบแปลและไ้ยากกรณ

วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ เป็นวิธีสอนที่เน้นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ การท่องคำศัพท์และการแปล ซึ่ง พยอม ธรรมบุตร (2524 : 85) ได้กล่าวถึงผลเสียของวิธีสอนแบบนี้ว่า เป็นสิ่งที่ไม่ประโยชน์ที่ทางไวยากรณ์ใดก็ไม่สามารถใช้ภาษาได้ การเรียนภาษาเป็นการฝึกทักษะชนิดหนึ่ง เหมือนการหัดจักรยาน ว่าแน่ๆ พิมพ์ดีด จะทำเป็นก็ต่อเมื่อฝึกทำ

ผลเสียของวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ ทำให้เกิดวิธีสอนที่เรียกว่าวิธีสอนแบบตรง (Direct Method) เป็นวิธีที่ผู้สอนจะไม่ใช้ภาษาไทยในห้องเรียนเลย และไม่มีการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากนัก แต่ให้นักเรียนเรียนไวยากรณ์ด้วยการพูดประโยคปากเปล่าซ้ำ ๆ ก็จะเข้าใจไวยากรณ์ไปในตัว นักเรียนจะได้รับการฝึกให้ฟังและพูดเลียนแบบจนกระทั่งสามารถที่จะใช้ประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นได้อย่างอัตโนมัติ แต่วิธีนี้ มีจุดบกพร่องอยู่ที่มุ่งให้นักเรียนพูดอย่างเร็ว แต่ไม่ระมัดระวังในเรื่องโครงสร้างของประโยค ให้คำเน้นไปตามลำดับขั้นของความยากง่าย ทำให้นักเรียนไขว้เขวได้ง่ายที่สุด และการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะเรียนได้สำเร็จและง่ายเข้า ถ้าผู้เรียนได้เข้าใจเรื่องโครงสร้างของภาษาที่ตนเรียน สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งคือครูจะต้องเป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษได้คล่องและถูกต้อง มิฉะนั้นแล้วนักเรียน จะเรียนภาษานิด ๆ (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 4)

ต่อมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ได้เกิดวิธีสอนแบบ ฟัง-พูด (Audio - Lingual Method) เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสนทนาได้ทันที หลังจากที่เรียนภาษาแล้วเพราะเชื่อว่าภาษาเป็นนิสัยที่สร้างได้โดยอาศัยการเลียนแบบ การให้นักเรียนฝึกปากเปล่าและฝึกพูดประโยค จะทำให้นักเรียนสามารถตอบสนองของต่อสิ่งเร้าได้อย่างอัตโนมัติ แต่การสอนแบบ ฟัง-พูด เป็นที่นิยมอยู่ชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น เพราะมีข้อเสียว่าวิธีการฝึกพูดประโยคยังปรากฏช่องว่างระหว่างการแสดงออกภายในห้องเรียนกับการสื่อสารในชีวิตจริง เพราะวิธีการฝึกพูดประโยคนั้น นักเรียนมักจะถูกในสิ่งที่ครูต้องการให้เขาพูด ไม่ใช่สิ่งที่นักเรียนต้องการพูด ดังนั้นนักเรียนจะไม่สามารถโต้ตอบได้ในสถานการณ์จริง (แทนทก จรตล. 2529 : 15)

จากข้อบกพร่องของวิธีสอนทั้ง 3 วิธี ที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างแท้จริง ในปัจจุบันการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้รับการพัฒนาตามทัศนะการพูดมากขึ้น โดยเฉพาะ

ความสามารถในการสื่อสาร ทำให้เกิดวิธีสอนแบบใหม่เรียกว่าการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Communicative Approach) แนวการสอนเป็นการเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ มุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้น (อมรา แสงจันทร์. 2524 : 11 - 12) เพราะสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนการสอนภาษาคือการสอนให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียนไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ดังนั้นในการสอนภาษาผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนรู้ภาษาที่เรียนนั้นสามารถนำไปใช้สื่อความหมายในเรื่องใดในชีวิตจริง และผู้เรียนต้องได้รับการฝึกการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เมื่ออยู่ในสถานการณ์จริง (สุไร พงษ์ทองเจริญ. ม.ป.ป. : ไม่มีเลขหน้า)

การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อสื่อสาร เกิดขึ้นจากแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ของ ชอมสกี (Chomsky. 1970 : 14 - 15) ที่ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาของมนุษย์ว่ามี 2 ระดับคือ ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) ซึ่งหมายถึง ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบเสียง และรูปแบบโครงสร้างพื้นฐานทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ จากแนวคิดนี้ ปราทอร์ (Prator) เป็นคนแรกที่ชี้ให้เห็นว่าวิธีสอนแบบ ฟัง-พูด ล้มเหลวในการสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ และแนะนำให้ครูเปลี่ยนจากการใช้แบบฝึกหัดการฝึก เป็นการฝึกคิดสื่อสาร โดยการสร้างแบบฝึกหัดที่ซับซ้อน การที่ต้องสื่อความหมายมากกว่าการฟังและพูดตาม หรือการแทนที่และการเปลี่ยนรูป (Celce - Murcia. 1984 : 3 - 4)

การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach) จึงเป็นแนวการสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน โดยที่ยังให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางไวยากรณ์อยู่ แต่รูปแบบไวยากรณ์ที่สอนนั้นแตกต่างไปจากเดิมคือ เป็นรูปแบบไวยากรณ์ที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารของผู้เรียน

แนวคิดและหลักการสอนภาษาคอมพิวเตอร์

ทอริส วิบูลย์ศิลป์ (Doris Wibunsin) ได้สรุปแนวคิดและหลักการสอนภาษาคอมพิวเตอร์ไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) ของการสอนภาษาคอมพิวเตอร์ คือ การมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ อย่างเหมาะสมและมีความหมาย
2. ภาษาที่สอน (Language Focus) มีลักษณะเป็นภาษาที่ใช้ตามหน้าที่ เป็นตัว ผู้พูดต้องการใช้ภาษาในการทักทาย สั่งให้ทำอะไรและอื่น ๆ
3. วิธีสอน (Teaching Method) ต้องเป็นวิธีที่นักเรียนได้ปฏิบัติทางภาษาอย่างบ่อยครั้ง พอที่จะนำภาษาไปใช้ได้เหมาะสม กิจกรรมในห้องเรียนเป็นการให้งานหรือเสนอปัญหาแก่นักเรียน ผู้ที่จะต้องใช้หรือแก้ไขโดยใช้ภาษา แบบฝึกหัดต้องมีสถานการณ์ประกอบ และคำตอบต้องมาจาก การอภิปรายหรือซักถามในหมู่นักเรียนเอง

ในการสอนเนื้อหาภาษา ใช้การจัดกิจกรรม โดยครูเป็นผู้สาธิตการใช้ภาษาใน สถานการณ์ แล้วฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์นั้น ๆ ต่อจากนั้นอธิบายกิจกรรมที่นักเรียนจะต้องทำ ครูพยายามใช้เวลาเพียงเล็กน้อย เพื่อให้เด็กมีเวลามาก ๆ ในการทำกิจกรรม กลุ่มหรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ขณะที่กิจกรรมดำเนินไป ครูเป็นเพียงผู้คอยตอบข้อสงสัย หรือให้คำปรึกษาเท่านั้น โดยมุ่งเน้นไป ความกลุ่มต่าง ๆ สภาพห้องเรียนควรมีลักษณะเคลื่อนย้ายได้สะดวก นักเรียนต้องได้รับการฝึกฝนในการ ทำกิจกรรมอย่างถูกต้อง บรรยากาศในห้องเรียน จึงจะมีเสียงพูดคุยและการเคลื่อนไหวเท่าที่จำเป็น คือการเรียนรู้ ส่วนกิจกรรมการเรียนรู้นั้นต้องให้เกิดจากการที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

4. ทักษะของครู (Teacher Attitude) เปลี่ยนจากแบบที่ครูเคยเป็นใหญ่หรือเป็น ศูนย์กลางในการให้ความรู้ทั้งหมด ไปเป็นคนวางแผนกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้ ฉะนั้นครูควรสร้างความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาของตนเองให้พอเหมาะกับระดับที่สอน และไม่ควรมุ่งตัวเองไปเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา ปัจจัยต่อมาคือการสร้างบรรยากาศการเรียนให้นักเรียนรู้สึกสนใจอยากเรียนอยาก รู้โดยไม่ได้อาศัยคำตอบจากครูทุกครั้ง แต่ให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกันไปอย่างเพลิดเพลิน จนไม่รู้สึก

เพราะอายุในการทำผิดพลาด ครูควรหาโอกาสให้นักเรียนเชื่อมั่นว่า นักเรียนจะใช้ภาษา
ได้และจะใช้ได้ดีขึ้นเมื่อนักเรียนรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จแล้ว พวกเขาจะเกิดความ
กระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาในสถานการณ์การสื่อความหมายที่แท้จริง ปัจจัยสำคัญที่ครูต้องจำ
ใส่ใจเสมอคือ การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน และยกเลิกวิธีการควบคุมอย่างเคร่งครัด
(Wibunsin. 1984 : 8)

วิธีสอนและกิจกรรม

การสอนภาษาตามแนวสื่อสาร บัณฑิตกิจกรรมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนซึ่ง
ฮับเบอร์ด (Hubbard. 1985 : 13 - 49) ได้เสนอแนะว่าวิธีสอนภาษาอังกฤษตามแนว
สื่อสาร ควรใช้กระบวนการสอน 3 ขั้นตอนคือ การเสนอเนื้อหาภาษา การฝึกภายใต้
ความควบคุมของครูผู้สอนและการฝึกอย่างเสรี

1. การเสนอเนื้อหาภาษา (Presentation) เป็นขั้นตอนนำนักเรียนให้รู้จัก
เนื้อหาใหม่โดยมุ่งให้เข้าใจวิธีใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกฝนจนพูดได้
ซึ่งอาจเป็นการฝึกพูดซ้ำ ๆ (Repetition) ร่วมกันหรือทีละคน ลักษณะสำคัญของเนื้อหา
ใหม่จึงต้องเป็นภาษาที่ชัดเจน และมีความง่ายเหมาะสมกับระดับนักเรียน

วิธีการเสนอเนื้อหาภาษาอาจทำได้โดย

1. การยกตัวอย่างและอธิบายการใช้ภาษา
2. การพูดปากเปล่า
3. การเสนอปริบทในสถานการณ์
4. การโหมบทบาทสมมุติ

เนื้อหาแรกเกี่ยวกับภาษาที่นักเรียนควรฝึกคือ ภาษาในการพูด คอน เบอห์น
(Donne Byrne) มีความเห็นว่า บทสนทนาที่มีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการเสนอเนื้อหาใหม่
เพราะปริบทของโครงสร้างใหม่เป็นที่เข้าใจได้ง่าย ซึ่งขั้นตอนการเสนอบทสนทนาสามารถทำได้
ดังนี้

1. ครูแต่งเรื่องราวหรือให้เหตุการณ์สำหรับบทสนทนา โดยใช้ภาษาของนักเรียนในการแนะนำและอธิบายเหตุการณ์ ถ้ารูปแบบภาษามีความยากมากเป็นพิเศษ ครูอาจจะให้ความหมายโดยใช้ภาษาของนักเรียน หรือยกตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้บทสนทนา
2. ให้นักเรียนฟังบทสนทนา 2 - 3 ครั้ง โดยไม่พูดในหนังสือ
3. ให้นักเรียนทุกคนคุยพร้อมกัน โดยเลือกหน้าที่ละหน่วยที่มีความหมาย และไม่ควรดูหนังสือประกอบ ครูอาจแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
4. ให้นักเรียนโต้ตอบบทสนทนายกับครู ซึ่งครูอาจคอยแนะและบอกทให้ถ้าจำเป็น
5. การตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนโดยใช้คำถามง่าย ๆ และใช้รูปแบบภาษาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในห้องเรียน ถ้านักเรียนยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ครูต้องอธิบายใหม่ หรืออาจจะให้ความหมายโดยใช้ภาษาของนักเรียน
6. ให้นักเรียนสนทนาจนจบอีกครั้ง โดยใช้ภาพเป็นตัวแนะ ครูไม่ควรพะวงกับการพูดประโยคของนักเรียนคำต่อคำ
7. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้ฝึกสนทนากันเอง

การเสนอเนื้อหาภาษาโดยการอธิบายไวยากรณ์เป็นเรื่องยาก เพราะนักเรียนส่วนมากไม่สามารถเข้าใจความคิดรวบยอดและกฎทางไวยากรณ์ เว้นแต่ครูผู้สอนเป็นผู้ที่อธิบายได้เป็นอย่างดีและชัดเจน การเสนอเนื้อหาภาษาโดยบทสนทนา เป็นการให้นักเรียนได้ฟังและเห็นรูปแบบภาษาใหม่เพื่อถึงความสนใจของนักเรียนไปสู่โครงสร้างไวยากรณ์เบื้องต้น วิธีนี้ใช้ได้เฉพาะกับนักเรียนที่เริ่มเรียน ซึ่งความรู้ทางภาษามีจำกัด นักเรียนระดับสูงขึ้นไปอาจใช้การอธิบายมากขึ้น (Byrne, 1978 : 25 - 26)

หนังสือเรียนที่เขียนขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ไม่ยึดเนื้อหาไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ยึดความหมายที่เข้าใจเป็นสื่อในการสื่อสารระหว่างผู้พูด และผู้ฟัง หรือผู้เขียนกับผู้อ่าน และสอคนแรกเนื้อหาทางไวยากรณ์ในประโยค เพื่อฝึกให้นักเรียนสื่อความหมายนั้น ๆ ใ้ได้อย่างถูกต้อง หลักการใช้ภาษาเหล่านี้นักเรียนได้รับการชี้แจงจนเข้าใจได้ก็ โดยครูอธิบายจากรูปประโยคที่มีอยู่ในบทเรียน จนนักเรียนเข้าใจความหมาย ขณะเดียวกันก็สังเกตรูปแบบประโยค การเรียงลำดับคำ

แล้วฝึกใช้ประโยคสั้น ๆ ในบทพูดหรือทำกิจกรรมภาษาต่าง ๆ แบบที่บทเรียนกำหนดไว้ การฝึกในสถานการณ์หลาย ๆ แบบนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง ทั้งยังสามารถจำและใช้หลักต่าง ๆ เหล่านั้นในภาษาได้ (คณะกรรมการการบลิศุศึกษาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. 2530 : 600)

2. การฝึกภายใต้ความควบคุมของครูผู้สอน (Controlled Practice) เป็นแบบการฝึกที่ช่วยให้นักเรียนจำและสามารถใช้เนื้อหาภาษาใหม่ได้ โดยครูเป็นผู้ควบคุมอย่างจริงจังในก้านการออกเสียง ทัก-เบา หรือ สูง-ต่ำ เพื่อให้นักเรียนแม่นยำในรูปแบบและความหมายของเนื้อหาใหม่ และมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด นักเรียนจะถูกฝึกคล่องแคล่วมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากเหมือนตอนเริ่มแรก การป้องกันความเบื่อหน่ายในการฝึกปากเปล่า อาจทำได้โดยใช้ตัวนะ ที่หลากหลาย หรือใช้รูปแบบการฝึกที่แตกต่างกัน แบบฝึกที่คิดต้องประกอบด้วยบทสนทนาที่สมจริง (Realistic) มีภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาในชีวิตจริง และเป็นแบบฝึกที่นักเรียนสามารถประยุกต์ไปใช้ในสถานการณ์สื่อความหมายจริง ๆ ได้ เพราะมีความหมายและความจริง

3. การฝึกอย่างเสรี (Free Practice) การมุ่งให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษา รู้ความหมายและสามารถพูดเพื่อสื่อความหมายได้เป็นปัจจัยสามอย่างที่ เป็นเพียงครึ่งหนึ่งของกระบวนการสอนภาษา ส่วนอีกครึ่งหนึ่งที่ขาดกว่าคือ การหาโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนรูมาแล้ว ครูจึงต้องเป็นผู้ส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาวิธีการนำภาษาใหม่ไปใช้หรือปฏิบัติได้จริง โดยเริ่มจากการจัดกิจกรรมให้นักเรียนใช้ภาษา

การเปลี่ยนการฝึกจากแบบที่ถูกควบคุมไปเป็นแบบอิสระมีเป้าหมายเพื่อจะทำลายรูปแบบที่ควบคุมอย่างจำกัด ระบบการจัดชั้นเรียนใหม่ (Reorganize) เป็นแนวทางหนึ่งที่จะเปลี่ยนกิจกรรมที่นักเรียนมีโอกาสเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่มีเลย ไปสู่กิจกรรมที่นักเรียนมีเสรีภาพในการเลือกใช้ภาษากายตนเอง วิธีการนี้จะตรงตามสภาพแท้จริงของการสื่อความหมายในชีวิตมนุษย์

กิจกรรมสำหรับการฝึกอย่างเสรี

1. กิจกรรมคู่ นักเรียนที่จะทำงานพร้อมกันเป็นคู่ ต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อจะทำงานทั้งหมดด้วยตนเองจริง ๆ เวลาที่ใช้ควรมนอยที่สุด ประมาณ 2 นาที การจัดกิจกรรมคู่สามารถขยายจากการฝึกที่ควบคุมได้ง่าย ซึ่งไม่ต้องมีการเตรียมตัวหรือใช้เนื้อหาพิเศษ จุดมุ่งหมาย

สำคัญของกิจกรรมก็คือ การเพิ่มเวลาในการฝึกภาษาของนักเรียน (Student's Talking Time) รูปภาพหรือแบบฝึกหัดในหนังสืออาจใช้ทำเป็นกิจกรรมก็ได้

2. กิจกรรมกลุ่ม จำนวนนักเรียนที่ทำงานร่วมกันจะมีตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป งานสำหรับกลุ่มต้องเป็นงานที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาสื่อความหมายและให้ปริมาณงานที่สำเร็จไวกว่ากิจกรรมเดี่ยว

กิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่มมีประโยชน์อย่างยิ่งที่นักเรียนจะแสดงความสามารถทางภาษาได้ด้วยตนเองในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นโอกาสในการใช้ภาษาของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

3. กิจกรรมที่เกี่ยวกับตนเอง (Personalization) เป็นกิจกรรมที่มีตัวเลือกเป็นแนวทางหรือคำตอบ การเลือกของนักเรียนขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความคิด หรือความรู้เดิม ความหมายจึงมีความสำคัญต่อนักเรียนมากกว่ารูปแบบหรือถ้อยคำที่ใช้

4. การฝึกสนทนาแบบเชื่อมโยง (Extending the personalized drill : The dialogue frame) สำหรับการขยายการฝึกไปถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนโดยการใส่กรอบสนทนาขั้นแรกเป็นการให้นักเรียนฝึกบทสนทนาอย่างควบคุม ขั้นต่อมาให้นักเรียนนำคำหรือวลีที่ครูกำหนดให้เติมลงแทนที่ในบทสนทนา และขั้นสุดท้ายนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเองอย่างแท้จริง วิธีนี้เป็นวิธีที่ดีในการฝึกรูปแบบภาษาคั้งแต่ 2 รูปแบบขึ้นไปติดต่อกัน

กระบวนการสอนภาษาทั้ง 3 ขั้น ไม่จำกัดแน่นอนตายตัวเสมอไป เพราะไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากขั้นหนึ่ง ไปยังอีกขั้นทันที แต่ละชั้นอาจปรากฏขึ้นในบทเรียนต่างกันได้ก็ได้ (Hubbard, 1985 : 187 - 196)

การปฏิบัติจริงนั้น แต่ละชั้นจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอยู่เสมอ เช่นอาจมีการฝึกในชั้นเสนอผู้เรียนอาจใช้ภาษาค้นหาตนเองในชั้นฝึก และในชั้นใช้ภาษาค้นหาตนเอง นักเรียนอาจยังคงภาวนาความช่วยเหลือจากครู ส่วนสำคัญอยู่ที่ชั้นการใช้ภาษา นักเรียนควรวางงานด้วยตนเองเพิ่มขึ้น พยายามโดยไม่มีการดูแลหรือแก้ไขโดยครู (Byrne, 1976 : 59 - 60)

การสอนหรือการเสนอคำศัพท์

การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนควรเริ่มจากการฟังการออกเสียง ได้เห็นรูปคำศัพท์ ให้ความหมายและวิธีการนำไปใช้สื่อสาร (Allen, 1983 : 133) ลำดับขั้นตอนในการสอนคำศัพท์สำหรับผู้เริ่มเรียน ทำได้ดังนี้

1. การนำความสนใจของผู้เรียนให้จับความหมายก่อนการฝึกใช้คำ (Drawing attention to the meaning before drilling words) เช่น ครูชี้ไปที่สิ่งของอย่างหนึ่ง เพื่อให้เด็กเรียนสนใจในความหมายก่อน ครูจึงพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษหากใช้ภาพในการสอนอาจเขียนคำศัพท์ให้ดูได้ภาพด้วย กระบวนการนี้ควรใช้เวลาเพียง 3 นาที หลังจากนั้นจึงให้ประสบการณ์การใช้ศัพท์เพื่อสื่อความหมาย โดยการให้เล่นเกมหรือฝึกจากสถานการณ์ที่กำหนดให้
2. ใช้เทคนิควิธีในการสอนหลายแบบ (More techniques for beginners class) ครูควรเลือกเห็นกิจกรรมที่จะทำให้นักเรียนได้ใช้คำศัพท์ใหม่ในการติดต่อสื่อสารจริง ๆ วิธีการจัดกิจกรรมก็ควรจะมีหลากหลาย เป็นต้นว่า ให้นักเรียนแสดงท่าประกอบบทสนทนาสั้น ๆ เพื่อวัดความเข้าใจคำศัพท์ หรือการใช้ศัพท์ประเภทคำสั่งง่าย ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติตาม
3. ใช้ประโยชน์จากศัพท์ประเภทคำสั่ง (Why commands are useful in vocabulary class) ซึ่งมีลักษณะตรงตามธรรมชาติของภาษาแม่ เพราะความมนุษย์เราเรียนรู้ภาษาจากการรับคำสั่ง และการเชื่อฟังพ่อแม่ก่อนที่จะพูดเป็นคำได้ ซึ่งก็เป็นเวลานานหลายเดือน แม้ว่าจะเจริญวัยขึ้นและพูดคำศัพท์ได้มากมายแล้ว การรับฟังคำสั่งจากผู้ใหญ่ก็ต้องเกิดต่อไปอีก ฉะนั้นในชั้นเรียนภาษาทุกระดับ ครูควรจัดประสบการณ์ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแม่ก่อนที่จะรู้จักคำและนำไปผูกเป็นประโยคได้
4. การใช้สิ่งของจริงในการสอนศัพท์ (Using real objects for vocabulary teaching) สิ่งของจริงนั้นมีประโยชน์ และดีกว่ารูปภาพมาก
5. ประสบการณ์การสื่อความหมายกันอื่น ๆ ในห้องเรียน (Other communication experience for the classroom) ครูควรให้นักเรียนใช้คำในการทำกิจกรรม เพราะจะได้เข้าใจถึงความจำเป็นที่ต้องรู้จักคำศัพท์นั้น ๆ เช่น หลังจากการสอนเรื่องส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแล้ว นักเรียนอาจสนุกด้วยการวาดรูปมนุษย์ต่างดาว
6. คุณค่าของรูปที่นักเรียนวาด (The value of picture that students draw) ประการสำคัญคือราคาประหยัด หาได้ง่าย ไม่ต้องยุ่งยากในการเก็บรักษา นอกจากนั้นคนวาดจะรู้ความหมายของศัพท์ได้ดียิ่งขึ้นด้วย

7. การใช้สื่อทางตา ศึกษาวิธีใช้ก่อนและเตรียมสื่อให้พร้อมสำหรับการใช้

7.1 สื่อที่นำเสนอคำกริยา ไก่แก่ การสาธิต การแสดงบทบาท หรือท่าทาง
รูปภาพ และการทำความเข้าใจ

7.2 สื่อที่สอนคำวิเศษณ์บางประเภท เช่น adverb ที่ลงท้ายด้วย / | ๕ |
เพื่อให้การสอนศัพท์ที่ซับซ้อนและง่ายขึ้น ครูอาจใช้วิธีสาธิตท่าทางใหญ่

7.3 การให้นักเรียนช่วยแสดงท่าทางแทน ทำให้ในกรณีที่ครูแสดงเองแล้วจะดู
ไม่เหมาะสม

การสอนภาษากามแนวสื่อความหมายนั้น อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญในการสอนศัพท์ อุปกรณ์จะ
ช่วยให้ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ได้เร็ว และไคล ซึ่งได้แก่

1. ของจริง (Realia)

2. รูปภาพ (Picture)

3. การแสดงท่าทาง (Mime, Action and Gesture)

4. คำตรงข้าม (Contrast)

5. รายการหรือรายชื่อสิ่งของ (Enumeration) เช่นคำว่า vegetable เมื่อครู
บอกรายชื่อของผัก ความหมายของ vegetable ก็ชัดเจน

6. การอธิบาย (Explanation) เป็นสิ่งที่ยาก เช่นเกี่ยวกับการอธิบายไวยากรณ์
โดยเฉพาะในระดับต้น ๆ ครูต้องบอกได้ว่าจะใช้คำนั้นเมื่อไร สถานการณ์ไหนที่เหมาะสม

7. การแปล (Translation) การใช้การแปลอยู่เสมอ จะชักชวนการเรียนรู้ของ
นักเรียน เนื่องจากนักเรียนจะไม่ต้องการฟัง และใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง สิ่งสำคัญที่สุดคือ
คำหรือวลีทั้งหมดไม่สามารถแปลจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้ง่าย การแปลใช้ไคลลกับผู้ที่
สามารถสื่อความหมายได้ทั้ง 2 ภาษา แต่ถ้าครูต้องเสียเวลาในการใช้วิธีอื่นแทนคำศัพท์
หรือนักเรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ และครูก็ไม่ได้จะอธิบายอย่างไร ครูใช้การแปลได้ทันที การแปล
มีประโยชน์ ถ้าใช้อย่างประหยัดและมีจังหวะ (Hubbard, 1983 : 50)

เดวิด ไกล์กล่าวถึงการสอนคำศัพท์โดยใช้วิธีแปลไว้ว่า การแปลจะทำให้ใช้เวลา
ในการสอนคำศัพท์สั้นเข้า แต่นักเรียนจะเข้าใจคำศัพท์ได้ลึกซึ้งและจำได้ดีกว่าเมื่อสอนในบริบท

หรือใช้อุปกรณในการเสนอคำศัพท์ โดยใช้ภาษาเมื่ออธิบายสั้น ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์จะช่วยให้เข้าใจบริบทและอุปกรณไวยากรณ์ การแปลเป็นการชี้ความแตกต่างความคิดเห็นภาษาอังกฤษของนักเรียน และเมื่อแปลประโยคจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การแก้ไขอย่างเคร่งครัดจะต้องเกิดขึ้น นอกจากนี้การแปลเป็นทักษะทางภาษา ซึ่งควรจะฝึกในชั้นสูงขึ้นไป (Haycraft. 1978 : 12)

วิธีการที่จะใช้อุปกรณในการแสดงความหมายของคำศัพท์นั้น เวอร์จิเนีย เฟรนช อลเลน (Virginia French Allen) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. สิ่งของที่มีอยู่ในห้องเรียน
2. สิ่งของที่สามารถนำมาในห้องเรียนได้ง่าย
3. ภาพวาดที่ครูและนักเรียนวาด
4. รูปภาพจากนิตยสารและหนังสือพิมพ์
5. การแสดงท่าทางประกอบความหมาย (Allen. 1983 : 41 - 42)

ทักษะที่ใช้ในการสอน

ทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งนี้สื่อการสอนที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ควรมีกิจกรรมที่เน้นการใช้ทักษะสัมพันธ์มากกว่าทักษะเดี่ยว ทั้งนี้เพราะในชีวิตจริงคนเรามักใช้ทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะในการสื่อความหมาย หรือปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ทักษะฟังกับพูด คือเมื่อฟังแล้วก็พูดตอบ หรือพูดกับฟังกับเขียน เช่น เมื่อแพทย์ถามคำถามคนไข้ถึงอาการต่าง ๆ และได้รับฟังคำตอบแล้วก็เขียนบันทึกลงไว้ เป็นต้น (ส่วอาจ และคณะ 2526 : 36)

ทั้งนี้ในการสอนภาษาต้องสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน เมื่อครูฝึกให้นักเรียนอ่าน การอ่านจะเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่น ๆ ไปด้วย เป็นต้นว่า การทำกิจกรรมสื่อความหมายแบบปากเปล่า หรือการทำกิจกรรมที่ต้องมีการอ่านผสมกับการเขียน

การสอนทักษะภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนประกอบคำ

1. การสอน ฟัง-พูด

ใช้บทสนทนาในการสอนฟัง-พูดครูอธิบายลักษณะสถานการณ์ของบทสนทนาให้นักเรียนรู้ว่า ใครพูดกับใคร ที่ไหน เรื่องอะไร คอจากนั้นจึงพูดบทสนทนาให้นักเรียนฟัง นักเรียนห้ชั้นหัดพูดตาม เมื่อเข้าใจแล้วแยกกันไปฝึกเป็นกลุ่ม

2. การสอนเขียน มีแบบการสอนหลายแบบ ได้แก่

2.1 การสอนเขียนคำและประโยค หลังจากเรียนคำศัพท์ใหม่ไปแล้ว ให้นักเรียนฝึกเขียนคำลงในบัตรคำหรือในสมุดพร้อมทั้งวาดภาพประกอบ ถ้าพอจะวาดได้ ส่วนการเขียนประโยคนี้ให้นักเรียนเขียนเติมคำในประโยคหรือเขียนอธิบายภาพ กิจกรรมหลังการอ่านคือ การให้เขียนคำอาบ

2.2 การเขียนตามคำบอก เป็นการเขียนที่ให้ประโยคที่ทักษะการฟัง การถ่ายทอดภาษาจากการฟังและการสะกดคำ การเขียนอาจเขียนเป็นคำเดี่ยว ๆ หรือเป็นข้อความยาวติดต่อกันไปก็ได้ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 62 - 68)

การเขียนตามคำบอก มีประโยชน์ในการทำให้นักเรียนแม่นยำในการเขียนส่วนานและคำศัพท์ โดยไ้ฟังแล้วเข้าใจความหมาย การเขียนที่ง่ายที่สุด คือการเขียนประโยคสั้น ๆ ซึ่งประกอด้วยสิ่งที่ครูต้องการทบทวน การเขียนตามคำบอกเป็นการฝึกทำความเข้าใจ คังนั้นควรอ่านในความเร็วปกติ ้วยการออกเสียงธรรมชาติ สามารถใช้เพื่อทบทวน การเน้นเสียงหนักและเบาในคำ และยังเป็นการสอนเครื่องหมายวรรคตอนด้วย (Haycraft. 1978 : 78)

2.3 การเขียนเลียนแบบ คือวิธีการที่ให้นักเรียนได้ฝึกภาษาซ้ำเพิ่มเติมโดยเริ่มจากการอ่านเรื่อง ทำความเข้าใจ ฝึกตอบคำถามตามวิธีการอ่าน แล้วจึงให้เขียนเลียนแบบเรื่องที่อ่าน

3. การสอนอ่าน แบ่งออกเป็น การอ่านคำและการอ่านจับใจความ

3.1 วิธีสอนการอ่านคำ มีหลายวิธีเช่น แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม แล้วให้ช่วยกัน

จับคู่บัตรภาพกับบัตรคำ หรือให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ โดยเลือกบัตรภาพของคนไว้บนโต๊ะ แล้ว สลับที่กับเพื่อนแข่งกันหาบัตรคำที่ตรงกับภาพ

3.2 วิธีสอนอ่านเข้าใจความในเรื่อง แบ่งออกเป็น การอ่านในใจและเล่าเรื่อง การอ่านออกเสียงและการแสดงบทบาทประกอบบทอ่าน

3.2.1 การอ่านในใจและเล่าเรื่อง ครูสอนโดยใช้วิธีบอกให้นักเรียน ลองอ่านในใจพร้อมกับรูปภาพประกอบไปด้วย หลังจากการพยายามทำความเข้าใจเรื่องราวแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันเล่าเรื่องให้กันฟังโดยไม่ดูหนังสือ ต่อจากนั้นตัวแทนจากแต่ละกลุ่มจะเป็นผู้เล่าเรื่องให้เพื่อนในห้องฟัง แล้วครูจึงตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นักเรียนหาคำตอบได้จากประโยคในบทอ่าน

3.2.2 การอ่านออกเสียง ให้นักเรียนดูหนังสือประกอบได้ ในรอบแรก ให้นักเรียนฟังครูก่อน ในรอบต่อไปจึงอ่านตามครู ซึ่งต้องระมัดระวังให้เกิดความถูกต้องในการ ลงเสียงเน้นหนักในคำ (Stress) และระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค (Intonation)

3.2.3 การแสดงบทบาทประกอบบทอ่าน วิธีนี้ทำได้และจะให้ความสนุกสนาน หากว่าเนื้อหาที่นักเรียนอ่านมีความเหมาะสมสำหรับการใส่บทบาทให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมการแสดง ทาทางประกอบบทอ่าน แล้วส่งตัวแทนของกลุ่มออกไปแสดงบทบาท (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 :

62 - 71

เด็กที่เริ่มคนเรียนอ่านใหม่ ๆ ควรให้อ่านออกเสียงเป็นประโยค เพื่อฝึกให้เด็กเข้าใจ แบบของการเน้นเสียงในลักษณะต่าง ๆ กัน เพราะการอ่านออกเสียงเป็นการแปลความหมายให้แก่ ผู้ฟัง แต่การอ่านในใจเป็นการแปลความหมายให้แก่ตนเอง การอ่านออกเสียงต้องอาศัยทักษะ การเปล่งเสียง การให้จังหวะของเสียง และการแสดงกริยาอาการเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ และ ความรู้สึกของผู้เรียน (เพ็ญศรี รั้งสิยากุล. 2521 : 23)

การจัดการชั้นเรียน (Class Management)

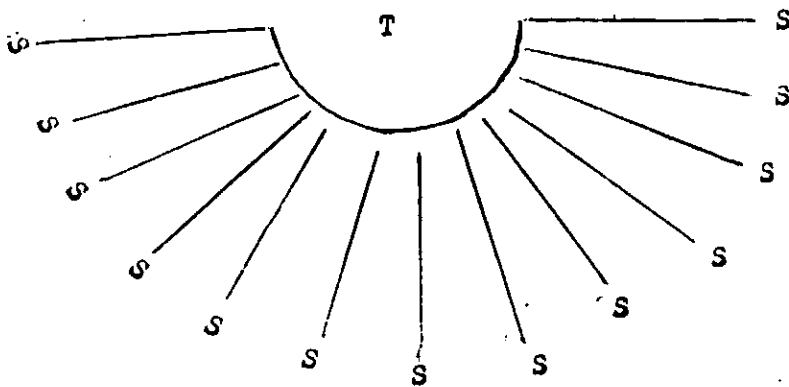
การสอนภาษาตามแนวสื่อความหมายมีผลทำให้ต้องมีการจัดการชั้นเรียนแบบใหม่ โดยจัดให้อยู่ ในลักษณะที่สะดวกต่อการเคลื่อนย้ายสำหรับการทำกิจกรรม ฟัง พูด อ่าน และเขียน โต๊ะครูควรอยู่ในตำแหน่ง

ที่เหมาะสมกับผู้ทำหน้าที่ช่วย เหลือนักเรียนแทนที่จะเป็นผู้ควบคุม เหมือนแต่ก่อน จุดประสงค์นั้น เพื่อเพิ่ม ความสัมพันธ์ในบรรยากาศเป็นกันเอง และคุ้นเคยกับนักเรียน อันจะเป็นพื้นฐาน เอื้ออำนวยต่อการ สื่อความหมายให้เกิดขึ้น เมื่อครูต้องการให้นักเรียนสนใจในกิจกรรมแบบใหม่ก็จำเป็นต้องจัด รูปการของชั้นเรียนให้แปลกใหม่ก่อน (Anthony and Pearee, 1978 : 34 - 54)

การจัดชั้นเรียนภาษาตามแนวสื่อความหมาย แบ่งเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. การจัดอย่างควบคุมเคร่งครัด (Lock step) เป็นการจัดชั้นเรียนแบบดั้งเดิม ที่ครูคอยควบคุมการปฏิสัมพันธ์ทุกอย่างในชั้นเรียน ครูจึงเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน มีกิจกรรม เพียงอย่างเดียวสำหรับนักเรียนทั้งชั้นทำในเวลาเดียวกัน ความสนใจของนักเรียน (ต้อง) อยู่ที่ สิ่งเดียวกัน ครูจึงต้องคอยสอดส่องให้แน่ใจว่านักเรียนทุกคนได้ยินสิ่งที่ครูพูด และได้รับแบบอย่าง ภาษาที่จากครู นักเรียนมีความสะดวกสบายเพราะเป็นเพียงผู้รับ แต่โอกาสในการฝึกใช้ภาษา แทบจะไม่มีเลยหรือมีก็เล็กน้อย เช่น ครูกำหนดให้ทุกคนเฉพาะบางประโยค ลักษณะชั้นเรียนแบบเก่า ข้อมห่างไกลกับการได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์จริง การจัดชั้นเรียนอย่างควบคุมจะ เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอนของครู ซึ่งคำนึงถึงการเรียนรู้นักเรียนเพียงเล็กน้อย ส่วน ประโยชน์ของสภาพชั้นเรียนแบบเก่าที่เห็นชัดคือ เหมาะสมในชั้นเรียนเนื้อหาใหม่ และสามารถ ให้ข้อมูลย้อนกลับได้รวดเร็ว เพราะครูสามารถประเมินการทำงานแล้วแจ้งผลหรือตรวจแก้ไขใน ลักษณะ เป็นกลุ่มใหญ่ที่เกี่ยวข้องกัน

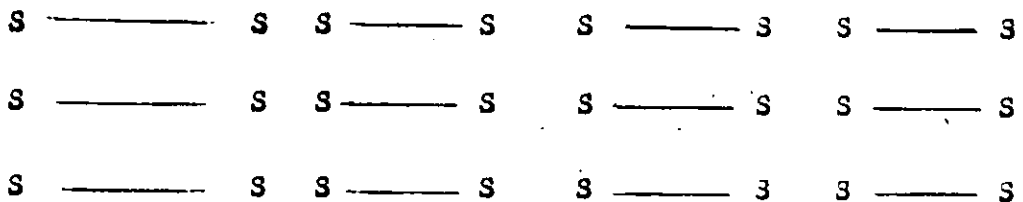
ลักษณะการจัดชั้นเรียนแบบ Lock step

2. การทำงานเป็นคู่ (Pair work) เวลาในการฝึกใช้ภาษาของนักเรียนจะเพิ่มขึ้น เพราะนักเรียนครึ่งห้องได้ใช้ภาษาพร้อม ๆ กัน แทนที่จะได้ฝึกเพียงคนเดียว นักเรียนได้รับการจูงใจให้ร่วมมือเพื่อการเรียนรู้กับผู้อื่น อันจะเป็นบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสารกัน ตลอดจนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ข้อสำคัญคือนักเรียนต้องเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า และเตรียมอย่างมากพอที่จะทำงานด้วยตัวของตัวเองได้ ครูจะกลายเป็นผู้คอยช่วยเหลือหรือเป็นแหล่งข้อมูลให้ และรายงานผลที่ประเมินได้ ขณะที่กิจกรรมดำเนินไปครูต้องไม่สอดแทรกเพื่อตรวจแก้ไขด้านนักเรียนไม่ต้องการ เว้นเสียแต่ว่ากับเรื่องที่ครูไม่ควรให้เลยผ่านไปหรือจำเป็นต้องแก้ไขจริง ๆ การทำงานคู่เน้นความสำคัญของการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องตามกฎเกณฑ์

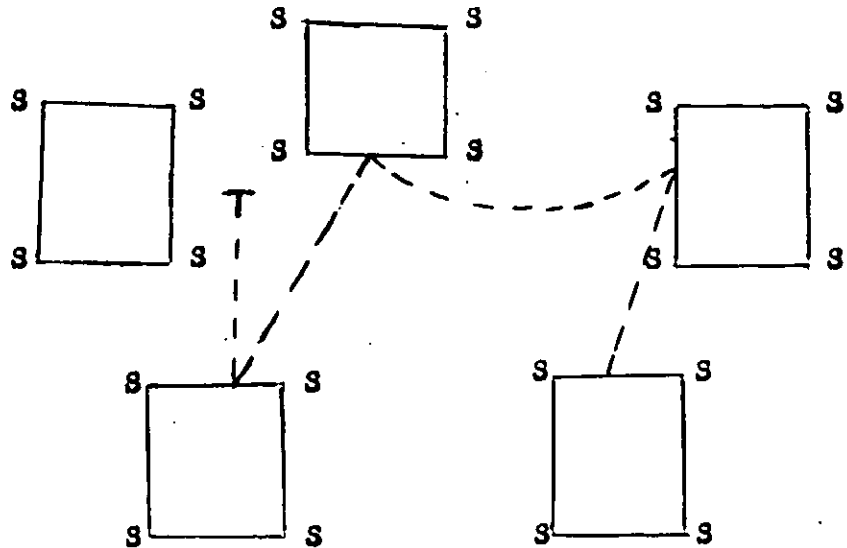
ลักษณะการจัดชั้นเรียนแบบการทำงานเป็นคู่

T

3. การทำงานเป็นกลุ่ม (Group work) เวลาในการฝึกใช้ภาษาของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น เช่นเกี่ยวกับการทำงานคู่ กิจกรรมการเรียนการสอนจะหลากหลายออกไป เพราะเป็นการร่วมมือกันทำงาน นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น งานกลุ่มจะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่น และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ลักษณะการทำงานเป็นกลุ่ม

การจัดกลุ่มแบบอิสระเกิดขึ้นกับเด็กเก่ง ควรมีจำนวนไม่เกินกลุ่มละ 7 คน แต่ละกลุ่มต้องมีหัวหน้าทำหน้าที่เป็นผู้จัดการภายในกลุ่ม คุณลักษณะการทำงานของกลุ่มให้ถูกต้องเหมาะสม ไปจนถึงการเป็นผู้นำการอภิปรายสนทนา ส่วนครูคอยอยู่ข้างนอก เป็นที่เลี้ยงที่เพียงแต่ช่วยบ้างหรือสนับสนุนพร้อมกับการตรวจสอบการทำงานตามกลุ่มต่าง ๆ การตรวจแก้ไขของครู หากมากเกินไปจะกลายเป็นตัวชักขวางการใช้ภาษาของนักเรียน ครูควรระลึกไว้เสมอว่าความถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ไม่สำคัญเท่ากับความสามารถในการสื่อความหมายของนักเรียน

กิจกรรมกลุ่มมีการเคลื่อนไหวและผ่อนคลายมากกว่ากิจกรรมคู่ และมีลักษณะเป็นงานที่ต้องการการสื่อความหมายมากกว่า (More Task - oriented) เพราะงานที่กำหนดให้นักเรียนทำต้องการสนทนาแบบมากกว่า การตรวจแก้ไขงานที่นักเรียนทำเสร็จแล้วจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น กิจกรรมกลุ่มใช้เวลาานกว่ากิจกรรมคู่คือใช้เวลาประมาณ 10 นาทีหรือมากกว่านี้ (Hubbard, 1985 : 191 - 205)

การทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม จะมีปัญหาเรื่องเสียง (noise) เพราะนักเรียนจะฝึกพร้อมกัน ทำให้เกิดเสียงดังมาก ครูต้องคอยบอกให้นักเรียนพูดเสียงเบา ๆ เมื่อความดังเพิ่มขึ้น ครูต้องชี้ท้วงการฝึกแล้วให้นักเรียนเริ่มใหม่ เงียบกว่าเดิม การร่วมมือของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ครูต้องชี้แจงกับนักเรียนว่าทำไมจึงทำวิธีนี้ ครูต้องให้เวลากับนักเรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับขบวนการนี้ (Byrne, 1976 : 60)

การปฏิสัมพันธ์

การปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ จากการสังเกตอย่างมีระบบ เพื่อนำไปใช้ในการฝึกหัดและปรับปรุงการเรียนการสอน

การปฏิสัมพันธ์มีประโยชน์ในการอธิบายลักษณะเด่นของการปฏิสัมพันธ์ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ถ้าครูพูดหรือบรรยายตลอดเวลา นักเรียนจะมีส่วนร่วมน้อย ($T \rightarrow S$) ห้องเรียนจะเป็นแบบครูเป็นผู้มีอำนาจตลอดเวลา (Teacher - dominated) ถ้าครูให้โอกาสนักเรียนมีส่วนร่วมแต่ครูเป็นผู้ริเริ่มและควบคุมกิจกรรม ($T \rightleftharpoons S$) ห้องเรียนจะเป็นแบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - centered) ถ้าครูเป็นผู้สร้างกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนเริ่มและควบคุมกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่ ($S \rightleftharpoons S$) ห้องเรียนจะเป็นแบบยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student - centered) ครูจะเป็นผู้อำนวยความสะดวก

การปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเป็นอย่างมาก ห้องเรียนการสอนภาษาตามแนวสื่อความหมายที่มีลักษณะการปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม อย่างน้อยที่สุดเป็นการรวมกันของลักษณะการปฏิสัมพันธ์ 2 แบบคือ ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและยึดครูเป็นศูนย์กลาง ส่วนแบบครูเป็นผู้มีอำนาจตลอดเวลา เป็นลักษณะการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาตามแนวสื่อความหมาย

(Celce - Murcia, 1984 : 3 - 4)

การเขียนภาษาที่ครูมีบทบาทสำคัญ นักเรียนจะใช้ความสามารถของคนไม่ได้เต็มที่และจะไม่ตั้งใจเรียน ครูจึงควรให้นักเรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ โดยจัดกิจกรรมที่หนักสลับกับกิจกรรมที่ผ่อนคลาย เช่น หลังจากหั่ง ทำความเข้าใจ พูด แล้วความค้วบเกมหรือเพลง การใช้กิจกรรมเคียวก็จะทำให้ให้นักเรียนง่วงนอน ดังนั้นคองใช้กิจกรรมที่แตกต่างกันมากเท่าที่จะมากได้ นักเรียนจะรู้สึกถึงความหลากหลายและพอใจกับการประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรมมากมาย รวมทั้งยังได้ฝึกภาษาเป็นจำนวนมากด้วย (Haycraft. 1978 : 8)

การสอนภาษาคามแนวสื่อความหมายนั้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญมาก ครูเป็นผู้กระทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนได้มากที่สุด เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาให้มากเท่าที่จะสามารถทำได้ ครูควรคำนึงถึงการสร้างลักษณะ 4 ประการต่อไปนี้ ที่จะส่งเสริมให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ (Celce -Murcia. 1984 : 4 - 6)

1. การมีบรรยากาศทางสังคมที่ดี (Good Social Climate) ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานชั้นแรกสุดของการสร้างปฏิสัมพันธ์ จุดเริ่มต้นคือ ครูต้องรักนักเรียนของตนอย่างจริงใจและหาวิธีสอนให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน การให้ความใกล้ชิดสนิทสนมจะนำไปสู่การรับรู้มึหลังของนักเรียนมากขึ้น ซึ่งครูสามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบในการจัดกิจกรรมทางภาษาให้ไค้ผลดี เพราะเป็นสิ่งใกล้ตัวนักเรียน ข้อสำคัญยังประการหนึ่งคือ ครูต้องมีความยุติธรรมกับนักเรียนทุกคน การทำงานอย่างมีระบบจะทำให้ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเท่า ๆ กัน ขณะที่เรียนนักเรียนควรรู้สึกผ่อนคลาย ไม่ใช่ต้องนั่งเกร็งและเคร่งเครียด เป็นการก่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำให้มีความรู้สึกดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลดีก็ตามมาคือการสื่อความหมายก็เกิดไค้ง่ายขึ้น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายรูปแบบ (Variety in learning activities) จะเป็นการค้ำยันนัก หากนักเรียนได้รับความสนุกสนานคิดว่ากำลังอยู่ในบรรยากาศการเรียนรู้วิชาการ เมื่อใดก็ตามที่นักเรียนไม่รู้สึกว่าต้องทำอะไรในสิ่งซ้ำซากจำเจ ความต้องการเรียนรู้จะเกิดมากขึ้น การนำทักษะทั้ง 4 ด้านมาผสมผสานเปลี่ยนแปลงในการฝึกแล้วโยงเข้ากับกิจกรรมสื่อความหมายได้อย่างผสมกลมกลืนและไม่อึดอัด จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมสื่อความหมายให้มีหลายแบบยิ่งขึ้น สิ่งเราที่ใช้ในการสื่อความหมายก็จะเกิดมากมายตามไปค้ำยัน

3. การให้โอกาสนักเรียนมีส่วนร่วม (Opportunity for student participation) เป็นวิธีช่วยให้เกิดการสื่อความหมายได้โดยตรงที่สุด ครูจะลดบทบาทสำคัญลงไป และให้นักเรียนมีเวลาของตัวเองมากขึ้น การมอบงานกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มที่มีการเตรียมการมาดีแล้ว กิจกรรมสื่อความหมายก็จะโต้เถียงคล้อยตามกัน เนื่องจากช่วงเวลาในช่วงชั่วโมงเรียนมีจำกัด กิจกรรมจึงถูกบังคับคล้าย ๆ ให้เสร็จก่อนหมดเวลา เพื่อครูจะได้รายงานผลย้อนกลับไปให้นักเรียน

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและการตรวจแก้ไข (Feedback and correction) กิจกรรมที่นักเรียนทำด้วยตนเอง บ่มความต้องการข้อมูลย้อนกลับ และการตรวจแก้ไขผลงาน การตรวจแก้ไขข้อผิดพลาด เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ครูควรทำเมื่อนักเรียนต้องการ เว้นแต่ข้อผิดพลาดนั้นร้ายแรง การให้นักเรียนตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตนเองและเพื่อนจะได้ผลดีกว่าการตรวจแก้ไขโดยครู ครูสามารถใช้คำพูด หรือแสดงท่าทางกระตุ้นให้นักเรียนตรวจตนเอง เช่นบอกให้นักเรียนพูดซ้ำข้อผิดพลาด หรือพูดซ้ำคำก่อนหน้าข้อผิดพลาด หรือใช้มือเป็นสัญญาณ

การสอนภาษาตามแนวสื่อสารนั้น มีปัจจัยสำคัญอยู่ที่การวางแผนงานและการจัดชั้นเรียน ครูต้องทิ้งบทบาทเก่าที่เคยเป็นใหญ่ ในการกระทำทุกอย่างไปเป็นผู้คอยดูแลห่าง ๆ ตามกลุ่มนักเรียน มีหน้าที่ใหม่เป็นผู้รับฟัง และเข้าช่วยเหลือในกรณีจำเป็นจริง ๆ การใช้อำนาจควบคุมการทำงานต้องหมดไป และการตรวจแก้ไขอย่างเคร่งครัดมากต้องขยับเลิก

เช่นกัน เมื่อครูผู้มีความรู้ความชำนาญทางภาษา ไม่แสดงตนเหนือกว่านักเรียน ความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียน ย่อมเป็นไปด้วยมิตรไมตรี นักเรียนจะมีความกล้าและมีมั่นใจมากขึ้นที่จะคุยปรึกษากับครู ทดกิจกรรมนี้เองจะนำไปสู่การใช้ภาษาด้วยตนเองได้มากขึ้น (Anthony and Pearee. 1978 : 47 - 50)

บทบาทของครูในชั้นเรียนและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย

ลักษณะธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนรู้กันได้อย่างดีที่สุดในห้องเรียน ด้วยเหตุผลนี้เองบทบาทของครูสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนจึงมีอิทธิพลอย่างสูงที่จะปูพื้นฐานหรือจี้ดวงใจนักเรียนในชั้นเรียนให้กับนักเรียน ครูอาจมีบทบาทในแต่ละชั้นตอนดังนี้

1. ชั้นเสนอเนื้อหา ครูเป็นผู้บอกข้อมูล (the teacher as informant) ในชั้นนี้ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญเพราะเป็นผู้บอกสิ่งที่จะเรียนให้นักเรียนเข้าใจและจำได้ ส่วนนักเรียนมีบทบาทเพียงเล็กน้อย เพราะเป็นผู้รับฟังและทำความเข้าใจ
2. ชั้นฝึก ครูเป็นผู้นำ (the teacher as conductor) นักเรียนเป็นผู้ถูกเกือบทั้งหมด ครูเสนอการฝึกที่มีความหมายเพื่อเน้นให้นักเรียนจำได้คือ ครูต้องพูดเพียงเล็กน้อย
3. ชั้นสร้างภาษา ครูเป็นผู้ชี้แนะ (the teacher as guide) ครูให้โอกาสนักเรียนใช้ภาษาด้วยตนเองมากตามความต้องการโดยไม่เข้าแทรกกิจกรรมเพียงเพื่อจะแก้ข้อผิดพลาด เว้นเสียแต่จะเป็นข้อผิดพลาดร้ายแรงที่ไม่น่าจะปล่อยให้ผ่านไป การมีโอกาสดังกล่าวแสดงความรักยอมรับให้นักเรียนชวซึ่งในประโยชน์ของภาษา และยังเป็นแรงกระตุ้นให้อยากเรียนรู้ต่อไปอีก (Byrne. 1978 : 1 - 2)

ฮับเบอร์ท (Hubbard) ได้เสนอแนะบทบาทของครูผู้สอนภาษาเพื่อสื่อสารว่า
 ในชั้นเสนอครูจะควบคุม และเป็นผู้พูดทั้งหมดหรือเกือบหมด ชั้นฝึกอย่างควบคุม ครูยัง
 ควบคุมอยู่ จะเกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด แต่ถ้าเกิดครูจะแก้ไขจนกระทั่งทำได้ถูกต้อง
 อย่างมีความหมายและมั่นคง ครูกับนักเรียนจะพูดเท่า ๆ กันในชั้นนี้ ส่วนในชั้นฝึกอย่าง
 เสรี ครูจะคล้ายการควบคุม มีบทบาทเป็นผู้แนะนำกิจกรรม ไม่เข้าไปสอดแทรกหรือ
 จัดกิจกรรม เว้นแต่กิจกรรมล้มเหลว ครูไม่แก้ไขข้อผิดพลาด นักเรียนจะแก้ไขตนเอง
 เมื่อได้เจียงกัน นักเรียนเป็นผู้พูดทั้งหมด และครูจะเข้าแทรกแก้ไขการกระทำของ
 นักเรียน เมื่อเกิดปัญหาหนักเท่านั้น (Hubbard, 1985 : 191 - 249)

✓ พวงเพ็ญ อินทรประวัติก (2521 : 10) กล่าวถึงคุณสมบัติของครูผู้สอนภาษา
 ไว้ 3 ประการคือ

1. บุคลิกภาพและทัศนคติส่วนตัว ครูผู้สอนไม่ควรเป็นผู้เฉื่อยชา อย่างน้อยที่สุด
 ต้องมีความเป็นครูพอประมาณ เช่นต้องเข้าใจและเห็นใจนักเรียนบ้าง มีความอดทนและ
 เสียสละให้การสอน มีบุคลิกภาพที่ควรแก่การเชื่อถือและนับถือของผู้เรียน ถ้าครูเป็นผู้
 มีอารมณ์ขัน สกิปัญญาเฉียบแหลม น่ารัก ฯลฯ ก็ยิ่งทำให้เป็นผู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. เทคนิคในการสอน ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอน สามารถทำ
 การสอนและควบคุมชั้นเรียนให้ดำเนินไปได้ เทคนิคการสอนเป็นเรื่องของการฝึกฝนหรือ
 เป็นแนวการสอนที่ผู้สอนได้รับมาเอง หรือไม่ก็คิดแปลงปรับปรุงด้วยตนเอง เทคนิคการสอน
 จะมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับจุดหมายและหน้าที่ของภาษา
 อังกฤษที่ใช้ในประเทศตน และผู้สอนมีโอกาสดำความคุ้นเคยกับหนังสือ แบบเรียน หลักสูตร
 ประมวลการสอน ฯลฯ ที่เขาต้องนำไปใช้สอนในห้องเรียน
3. ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของครู ครูต้องมีความรู้พอที่จะทำให้นักเรียน
 เข้าใจและพูดได้โดยไม่ผิดเลย เมื่อพูดเกี่ยวกับเรื่องที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน และเนื้อหา

เท่าที่มีอยู่ในประมวลการสอน ความสามารถเพียงแค่นี้ก็สามารถทำการสอนได้เมื่อสอนไปหลาย ๆ ปี ครูก็สามารถปรับปรุงตนเองให้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นเอง

เทคนิคการสอน

เนื่องจากเวลาเรียนมีน้อย แต่จุดมุ่งหมายเน้นการใช้เวลาให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากห้องเรียนมากที่สุด ฉะนั้นครูต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะสอนนักเรียนให้ทั่วถึงทุกคน วิธีการง่าย ๆ ที่ครูควรจำไว้ไว้คือ

1. การกวาดสายตามองนักเรียนทุกคน (Look at all the student in the class) ครูต้องมองนักเรียนในห้องอย่างทั่วถึง โดยไม่แสดงที่ท่าว่าชอบมองหรือสนใจคนใดเป็นพิเศษ เพราะนักเรียนคนที่ครูไม่เคยมองจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของครู การมองที่หมุนเวียนไปให้ครบทุก ๆ จุดรอบห้องจะทำให้ครูรู้ว่าอะไรบ้างกำลังเกิดขึ้น นักเรียนตื่นหรือหลับ และสนใจกับการเรียนมากน้อยแค่ไหน ครูสามารถนำสภาพการณ์เหล่านี้มาประมวลเพื่อปรับปรุงการสอนของตนเองได้
2. การให้ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน (Include everyone) ครูต้องแน่ใจอยู่เสมอว่าครูได้เรียกนักเรียนครบทุกคนให้ฝึกหรือทำกิจกรรม ข้อปฏิบัตินี้จำเป็นมาก และไม่อาจจะยากเพียงใด ครูต้องพยายาม
3. การจำกัดเวลาในการพูดของครู (Limit teacher talking time) ครูยิ่งพูดมากเท่าไร นักเรียนก็ยิ่งมีโอกาสในการพูดน้อยลงเท่านั้น ครูต้องตระหนักเสมอว่านักเรียนมีความจำเป็นมากกว่าที่จะต้องฝึกฝนการพูด ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้พูด หลังจากที่คุณชี้แนะและชักชวนความเข้าใจในการฝึกแล้ว

4. การส่งเสริมให้เกิดกำลังใจ (Encourage your student) ครูควรพยายามหาโอกาสให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรม เพื่อความมีกำลังใจ ซึ่งจะส่งผลให้เป็นคนกล้าคิดกล้าทำมากขึ้น

5. การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล (Take account of different levels with in the class) ครูต้องหาวิธีการให้เด็กเก่งช่วยเหลือจุดอ่อนเด็กอ่อนโดยการจัดกลุ่มแบบผสมสำหรับกิจกรรมบางประเภท หาโอกาสหรือจังหวะเหมาะสมที่จะชมเชยเด็กอ่อนให้ได้ ใช้ภาษาที่ง่ายใกล้เคียงกับระดับความสามารถของแต่ละคน พยายามทุกวิถีทางที่จะไม่ให้เด็กเก่งเห็นแก่ตัว และเด็กอ่อนเสียกำลังใจ

6. การตรวจแก้ไขอย่างมีระบบ (Correct your student systematically) ขณะที่นักเรียนฝึกพูดหรือกระทำกิจกรรมทางภาษาอยู่ ครูต้องไม่สอดแทรกกลางคันเพียงเพื่อจะแก้ไขข้อผิดพลาดทวนหมิ่นซึ่งเมื่อผ่านไปสักระยะหนึ่ง ข้อผิดพลาดเล็กน้อยนั้นจะหายได้เอง เพราะนักเรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น การถูกขัดจังหวะย่อมไม่เป็นที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกหัดทั้งหลาย ครูจึงควรบันทึกจุดที่ต้องถามแก้ไขไว้ แล้วนำมาบอกกล่าวชี้แจงกันในภายหลัง

(Ha ycraft, 1978 : 14 - 17)

คู่มือ, เบิร์ท และ แครชเชน เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสผู้เรียนพบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำได้โดยการถามคำถามที่ผู้เรียนจะพบจริง ไม่ถามคำถามเกี่ยวกับภาษา เวลาสอนให้เน้นที่ความหมายหรือเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟัง ในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่สอง อนุญาตให้ผู้เรียนใช้ท่าทาง (Non-verbal respon) ได้ และผู้สอนต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา

2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้น ต้องให้ผู้เรียนปรับตัวก่อน (Silent period) เทคนิคในการสอน อาจทำได้โดยไม่ต้องให้ผู้เรียนตอบเป็นภาษาที่สอง ให้ใช้ภาษาแรกได้

และถ้าผู้เรียนไม่ยอมคบ ผู้สอนไม่ควรโกรธ

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับผู้เรียน ผู้สอนใช้สื่อหรือกิจกรรมทางภาษา ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ถ้าเป็นเด็กอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอน เช่น หุ่นหรือของเล่น

4. ผู้สอนควรมีวิธีการ ทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในระหว่างที่เรียน และไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า โดยเปลี่ยนชื่อ หรือสมมุติให้เป็นคนอื่น และเวลาที่ผู้เรียนตอบผิด ควรให้ความสำคัญกับความหมาย มากกว่ามุ่งที่จะเอาความผิดทางไวยากรณ์ทุกตัว เว้นแต่ความผิดที่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ผู้สอนควรจะแก้โดยเน้นการพูดประโยคที่ถูกให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่าผู้เรียนตอบผิด ผู้สอนอาจใช้ดนตรีและเพลง ทำให้ผู้เรียนไม่เครียด

5. ผู้สอนควรเรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน เพื่อแทรกความสนใจของผู้เรียนไว้ในบทเรียน โดยสังเกตกลุ่มของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวัน

6. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่อายเวลาตอบผิด โดยให้เล่นละคร และเมื่อนักเรียนตอบผิด ก็ไม่ควรแสดงความรู้สึกว่าคาใจให้นักเรียนเห็น

7. ให้ผู้เรียนเรียนบทสนทนาที่เขาจะพบจริง ๆ มิฉะนั้นเมื่อออกนอกห้องเรียนแล้ว บทสนทนานั้นจะใช้ไม่ได้ เพราะเจ้าของภาษาจะพูดอีกแบบหนึ่ง

8. เวลาสอนภาษาที่สอง ไม่ควรย้ำให้เห็นความแตกต่างกับภาษาแรก เพราะอาจทำให้ผู้เรียนใช้ผิดได้ (Negative transfer) และไม่ควรรู้จักการแปลเป็นเทคนิคในการสอน ควรใช้การแปลอธิบายความหมายให้ชัดเจนเท่านั้น (กาฎจนา

ปราบพาล. 1984 : ไม่มีเลขหน้า ; อ้างอิงมาจาก Doby, Burt and Krashen.

1982 : unpagged)

การจูงใจและการสร้างทัศนคติให้กับผู้เรียน

การจูงใจ (Motivation) หมายถึง การกระตุ้นหรือก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้นกับสิ่งเร้าประเภทใดประเภทหนึ่ง

การจูงใจในการเรียนการสอนทำได้ดังนี้

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ จนเกิดความรู้สึกรู้อยากรู้อยากเห็นขึ้นมา ปัจจัยสำคัญที่จะนำมาใช้ก็คือ การที่คนปลงใจแก่สภาพห้องเรียนใหม่แปลกใหม่ที่น่าสนใจ การให้เล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมความสนุกเป็นการกระตุ้นบรรยากาศน่าเบื่อบางตอน

2. สร้างบรรยากาศใหม่การแข่งขันพร้อม ๆ กับการต้องร่วมมือกันไปด้วย กิจกรรมแข่งขันแบบ เป็นกลุ่มจะได้ผลดีกว่าและเป็นวิธีการเหมาะสมกับนักเรียน ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

3. การแจ้งผลของความสำเร็จในการเรียน วิธีนี้เป็นการรายงานผลให้นักเรียนทราบว่าตนประสบความสำเร็จอยู่ในระดับไหน ซึ่งจะสอดคล้องกับระดับมากหรือน้อยของแรงจูงใจที่จะเกิดความสนใจ

4. การรายงานความก้าวหน้าของนักเรียน เป็นการบอกให้นักเรียนรู้ว่าปริมาณงานที่ตนทำไปแล้วนั้นเกิดผลดีมากขึ้นเพียงใด การรายงานผลอาจทำเป็นรูปกราฟเส้น หรือกราฟแท่ง เมื่อนักเรียนรู้ว่าตนเองพัฒนาขึ้นก็ย่อมเกิดแรงจูงใจสูงขึ้นด้วย

5. การให้รางวัลและการลงโทษ เป็นแนวทางส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่คึกคักวิธีการอาทําดังนี้

5.1 การให้รางวัลควรใช้ให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน และไม่ควรรู้สึกคํานึงถึงรางวัลมากกว่าความสำเร็จของงาน

5.2 การลงโทษไม่ควรรุนแรงและพรั่นพรึงเกินไป ควรใช้การลงโทษเป็นเสมือนมาตรการสำหรับปรับปรุงให้นักเรียนที่ตัวดีขึ้น เพื่อผลการเรียนรู้ที่ดี

5.3 การให้รางวัลและการลงโทษควรให้ทันทีโดยเร็วที่สุด เพื่อให้
นักเรียนรู้สึกเร็วขึ้นว่าผลงานถูกหรือผิด

6. การชมเชยและการทำหมิ่นมีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี เช่นเดียวกับการลงโทษ
และการให้รางวัล (กมธรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 227 - 230)

พินอคคิโอโร ได้เสนอแนะพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการจูงใจของครูผู้สอนภาษา
ไว้ดังนี้คือ

1. วางแผนการสอนและเตรียมบทเรียน
2. มีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานในศาสตร์ต่าง ๆ อาทิ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา
จิตวิทยา และวิชาครู
3. การใช้อุปกรณ์การสอน เครื่องช่วยสอน เช่น กระดานดำ เทปวิดีโอ
หนังสือ ภาพ และอุปกรณ์การสอน
4. ความถี่ของการใช้สื่อ อุปกรณ์ ในแต่ละชั่วโมง
5. การส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมและกล้าแสดงออก
6. การส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ
7. คำนึงถึงความแตกต่าง ความสนใจ และความพร้อมของผู้เรียน
8. การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า
9. ทำความคุ้นเคยและใกล้ชิดกับผู้เรียน (Finocchiaro. 1975 : 25)

การสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียน

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดจุดประสงค์ทั่วไปของการสอน
วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ข้อสุดท้ายไว้ว่า เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษา

อังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ซึ่งการสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียนนั้นสามารถทำได้ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ โดยครูหรือผู้เกี่ยวข้องหมั่นทำความเข้าใจกับผู้เรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในระยะต้นก่อนเริ่มสอน
2. ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน โดยการยกของชมเชยเมื่อครูมีโอกาสจัดกิจกรรมกลุ่มให้นักเรียนคิดและแก้ปัญหาด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน
3. ทำให้ผู้เรียนสบายใจ ปราศจากความกลัวและความกระตาคอาย โดยสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในห้องเรียนซึ่งประกอบด้วยบุคลิกภาพของครู สัมพันธภาพอันดีระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพที่เป็นมิตรต่อกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง และสภาพห้องเรียนที่ส่งเสริมให้อยากเรียนรู้ (คณะกรรมการการผลิิตชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. 2530 : 584 - 588)

การให้การบ้าน

การบ้านเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องมาจากกิจกรรมในห้องเรียน ครูจึงควรมอบหมายและกระตุ้นให้นักเรียนทำ ข้อสำคัญคือปริมาณการบ้านต้องไม่มากเกินไปจนกลายเป็นภาระหนักกับนักเรียน หรือถ้าน้อยเกินไปนักเรียนก็จะไม่ได้ใช้ความสามารถของตนเต็มที่ ผลจากการให้การบ้านช่วยให้ครูรู้อารมณ์สติปัญญาของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์สูงต่ำปานใด (ถ้านักเรียนทำด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ)

ลักษณะการบ้านที่ดีต้องมีความหลากหลายและความน่าสนใจ กลวิธีหนึ่งที่จะกระตุ้นให้นักเรียนทำการบ้านคือ การเรียกเก็บและส่งคืนการบ้านจากนักเรียนทีละคน คนที่ไม่ได้ทำต้องบอกครูต่อหน้าคนอื่น ๆ อันจะมีผลให้รู้สึกว่าการจะกระทำในครั้งต่อไป เช่นเดียวกับเพื่อน ๆ (Haycraft. 1978 : 94 - 95)

หนังสือเรียนและคู่มือครู

หนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ประกอบด้วยหนังสือ 2 ชุดคือ แบบเรียน English Is Fun กับคู่มือครู English Is Fun เล่ม 1 กับเล่ม 2 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 3 กับเล่ม 4 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หนังสือ 2 ชุดนี้เป็นหนังสือที่กรมวิชาการจัดทำขึ้น โดยอิงแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งยึดหลัก 4 ประการคือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาและการมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นปัจจัยสำคัญกว่าปริมาณเนื้อหาภาษา

2. ในการเรียน นักเรียนมีบทบาทสำคัญที่สุดจากการทำงานเป็นกลุ่มตามที่ครูเป็นผู้จัดแบ่งและป้อนงานให้

3. การใช้กิจกรรมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษา ส่วนครูควรอยู่ในฐานะผู้จัดกิจกรรมที่เพียงแต่ช่วยอธิบายวิธีการ และชี้แนะลำดับขั้นในการฝึกภาษา

4. ผลสำเร็จของการเรียน พิจารณาได้จากความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายกับสถานการณ์ตามที่เรียนมาแล้ว

รูปแบบของแบบเรียน English Is Fun จึงเริ่มต้นด้วยบทสนทนา เป็นการฝึกการฟังและพูดเพื่อใช้คำศัพท์และรูปประโยคในบทเรียน หลังจากนั้นจึงเป็นบทเรียนเพื่อฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับเนื้อหาในแต่ละบทเรียน

ในคู่มือครูประกอบด้วยเนื้อหาในแต่ละบทเช่นเดียวกับแบบเรียน แต่เพิ่มเติมคำแนะนำในการสอนสำหรับครูไว้ด้วย

แต่ละบทในคู่มือครูประกอบด้วย

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโดยตรง และส่วนที่นำพาเสริมบทเรียน
2. เนื้อหาซึ่งแบ่งออกเป็นเนื้อหาบทบท เนื้อหาใหม่ และเนื้อหาเสริม ซึ่งควรจะเพิ่มเติมในบทเรียน ประกอบด้วยเพลงสำนวนต่าง ๆ
3. การเตรียมตัวของครู ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะเพื่อช่วยเตรียมตัวครูก่อนจะสอนแต่ละบท ส่วนมากจะเป็นการอธิบายการออกเสียงและประโยคที่เป็นปัญหาที่ปรากฏในบทนั้น ๆ
4. สื่อการเรียนรู้ จะเสนอแนะอุปกรณ์ที่ควรใช้ในการสอนบทนั้น ๆ ซึ่งแนวการสอนภาษาตามแนวสื่อความหมาย ต้องอาศัยอุปกรณ์การสอนมาก เพื่อให้การใช้หนังสือ English Is Fun ให้ได้ผล ครูจึงต้องเสียเวลาในการเตรียมอุปกรณ์การสอนให้ได้ปริมาณพอที่จะใช้กับจำนวนนักเรียน
5. กิจกรรม แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือกิจกรรมในบทเรียน (ก.บ.) และกิจกรรมเสริมบทเรียน (ก.ส.)

กิจกรรมในบทเรียนประกอบด้วยคำอธิบายกิจกรรม ที่บ่งไว้ในหนังสือเรียน ส่วนกิจกรรมเสริมบทเรียนให้เค้าโครงของกิจกรรมที่ควรจะนำมาเสริมในบทเรียน กิจกรรมทั้ง 2 ลักษณะนี้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ครูไม่ควรละเว้นการสอนแต่ประการใด (กรมวิชาการ, 2525 : 1-6)

การสังเกตพฤติกรรม การสอนของครู

คุณภาพของการศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งการสอนของครูเป็นอันมาก เพราะครูเป็นผู้ที่ทำงานใกล้ชิดกับนักเรียน พฤติกรรมของครูและนักเรียนในห้องเรียนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นพฤติกรรมทางการสอนที่ของครูย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนมีผลด้วยกัน ในทำนองเดียวกันอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการสอนของครูและพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนต่างมีปฏิภวิทยาซึ่งกันและกัน (กรมวิชาการ, 2518 : 2) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การสังเกตและการวิเคราะห์พฤติกรรมย่อมจำเป็นมากสำหรับการพัฒนาการสอนของครู อีกทั้งเป็นการช่วยให้ครูเอาใจใส่และสามารถควบคุมพฤติกรรมการสอนไปในแนวทางที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้มากที่สุด การตรวจสอบพฤติกรรม จะเป็นตัวบ่งชี้ในการปรับปรุงคุณภาพการสอนของครู ซึ่งผลจะ

ส่งต่อไปเป็นความเจริญงอกงามของผู้เรียน (Flander. 1970 : 1 - 3)

กลุ่มบุคคลกลุ่มแรกที่ใช้วิธีการสังเกตที่มีระบบแบบแผนเพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการสอนคือ โทมัส (Thomas) และคณะ ต่อจากนั้นก็ยังมีผู้สนใจศึกษาอีก เป็นต้นว่า แอนเดอร์สัน (Anderson) เลวิน (Lewin) กัมบูซาย และวิทฮอลล์ (Withall) บุคคลเหล่านี้ได้สังกัดทางจิตวิทยาพัฒนาการในภาควิชาพฤติกรรม ในช่วงปี 1935 วิกสโตน (Wrightstone) ได้สร้างเครื่องมือบันทึกพฤติกรรมการสอนของครู และการกระทำนักเรียนขณะมีปฏิสัมพันธ์กัน ทั้งชั้นหรือเป็นรายบุคคล

หลังจากปี 1952 เป็นต้นมา ระเบียบวิธีการสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการสอนได้รับการปรับปรุงให้เป็นเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรมได้อย่างครอบคลุม และมีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น (สมสรรท วังน้อย. 2518 : 3)

ในปี ค.ศ. 1980 แฟลนเดอร์ (Flander. 1970 : 15 - 50) ได้สร้างเครื่องมือสำหรับวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนในห้องเรียน โดยดัดแปลงจากเครื่องมือบันทึกพฤติกรรมภายในห้องเรียนของวิทฮอลล์ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ไม่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมส่วนตัวเป็นของนักเรียน เมื่อแฟลนเดอร์ได้จัดทำกับพฤติกรรมการเรียนการสอนใหม่จึงเพิ่มพฤติกรรมส่วนตัวเป็นของนักเรียนเข้าไว้ด้วย การรวมข้อข่ายพฤติกรรมของครูกับนักเรียนที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน ทำให้เครื่องมือมีลักษณะสมบูรณ์ขึ้น มีชื่อเรียกว่า Flander Interaction Analysis Categories เครื่องมืออธิบายประเภทของพฤติกรรมครูเป็นพฤติกรรมทางตรง พฤติกรรมทางอ้อมและพฤติกรรมยักยอก โดยแบ่งพฤติกรรมที่สังเกตออกเป็น 10 กลุ่ม ดังนี้

พฤติกรรมของครู

1. พฤติกรรมทางอ้อม คือพฤติกรรมที่ครูยอมรับ

- 1.1 ครูให้การยอมรับหรือมีความรู้สึกที่ดีต่อนักเรียน (Accept Feeling)
- 1.2 ครูยกย่องชมเชยให้กำลังใจแก่นักเรียน (Praise or Encourage)
- 1.3 ครูแสดงการยอมรับความคิดหรือการนำคำพูดของนักเรียนมาใช้ (Accept or Use Idea of Student)

1.4 ครูถามเพื่อให้นักเรียนตอบ (Ask Question)

2. พฤติกรรมทางตรง

2.1 ครูบรรยาย (Lecturing)

2.2 ครูออกคำสั่ง (Give Direction)

2.3 ครูวิจารณ์และใช้ตนเองเป็นผู้อุ้กคัส (Criticizes)

3. พฤติกรรมของนักเรียน

3.1 นักเรียนพูดหรือตอบ (Student Talk - response)

3.2 นักเรียนเป็นผู้เริ่มพูด (Student Talk - initiation)

3.3 บรรยากาศในห้องเรียนเงียบหรือสับสน (Silence or Confusion)

ระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากนักการศึกษา นำไปใช้ในการศึกษาการเรียนการสอน และมีการแก้ไขปรับปรุงกันอยู่เสมอ ชนิดของเครื่องมือมีอยู่มากมาย พอจะสรุปได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. Sign System เป็นระบบการสังเกตที่ประกอบด้วยพฤติกรรมเฉพาะอย่าง โดยกำหนดพฤติกรรมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกต ผู้สังเกตจะบันทึกพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตเพียงครั้งเดียวต่อหนึ่งพฤติกรรม โดยไม่คำนึงถึงความถี่ของการเกิดพฤติกรรม ระบบสังเกตแบบนี้ ใ้แก่ The Florida Taxonomy of Cognitive

2. Category System เป็นระบบการสังเกตที่จำแนกพฤติกรรมออกเป็นประเภท โดยใช้หมายเลขหรือสัญลักษณ์แทน พฤติกรรมจะถูกบันทึกในช่วงเวลาที่จำกัด

ผู้สังเกตจะต้องเรียนรู้ลักษณะของพฤติกรรมว่าพฤติกรรมอะไรอยู่ในประเภทใดและเกิดขึ้นกี่ครั้งในช่วงเวลาที่ทำการสังเกต ตัวอย่างได้แก่ ระเบียบวิธีสังเกตของแพลนเคอร์ส (ประสิทธิ์ นรศาสตร์. 2526 : 12)

เมคเลย์ และมิทเชล (Medley and Mitzel) ได้แนะนำวิธีเลือกใช้ ระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนว่า เมื่อบันทึกพฤติกรรมการสอนค่านใด ๆ เพียงค่านเดียวควรใช้ Category System แต่ถ้าต้องการศึกษาพฤติกรรมการสอนที่มีความสำคัญเท่ากันหลาย ๆ ค่าน และไม่ทราบว่าพฤติกรรมค่านใดสำคัญกว่า ควรใช้ Sign System (Ober and others. 1971 : 34)

ในประเทศไทยได้มีการนำระเบียบวิธีการสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนมาใช้อย่างกว้างขวาง เช่น กรมวิชาการได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นที่สอนสังคมศึกษา (กรมวิชาการ. 2518 : 245) ต่อมา สมชาติ เทศแยม ได้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนค่านทักษะทั่วไปกับครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (สมชาติ เทศแยม. 2522 : 43) และฉลาก จันทรสมบัติ ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนการศึกษานักใหญ่แบบเบ็คเสร์จ ระดับ 4 หมวดวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ในจังหวัดมหาสารคาม (ฉลาก จันทรสมบัติ. 2527 : 74)

ฟรอยเคนสไตน์ (Freudenstein) เป็นผู้หนึ่งที่ได้สร้างระเบียบวิธีสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวสื่อความหมาย โดยแยกพฤติกรรมสำหรับการสังเกตออกเป็น 10 ประเภทคือ

1. ลำดับขั้นของกิจกรรมในการสอน (Phases of Instruction) ซึ่งแยกเป็นพฤติกรรมย่อยลงไป ดังนี้

1.1 การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน

- 1.2 การเสนอทริทัศน์ใหม่
- 1.3 การเรียนรู้เนื้อหาใหม่และการฝึกใช้
- 1.4 การใช้ความรู้ใหม่ในสถานการณ์อื่น ๆ
2. การให้กำบ้าน (Homework)
3. การปฏิสัมพันธ์ (Interaction)
 - 3.1 ครูบรรยาย
 - 3.2 ครูถามนักเรียนตอบ
 - 3.3 นักเรียนถามครูตอบ
 - 3.4 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน
4. การใช้ภาษาของครู (Teacher Language) แยกเป็น
 - 4.1 ครูใช้ภาษาต่างประเทศ
 - 4.2 ครูใช้ภาษาแม่
5. การใช้ภาษาของนักเรียน (Student Language) ซึ่งเป็นการใช้ภาษาแม่

ในกรณี

 - 5.1 ขอให้ครูอธิบาย
 - 5.2 ตอบคำถามของครู
 - 5.3 อภิปราย
 - 5.4 ไร้ทักเพื่อน
6. การฝึกทักษะ (Skills Drilled) อันได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน การแปล เป็นภาษาต่างประเทศ และการแปลเป็นภาษาแม่
7. การแก้ไขข้อผิดพลาด (Correction)
8. การใช้อุปกรณ์ (Media Use)
9. บรรยากาศทั่วไปในห้องเรียน (General Atmosphere) แยกเป็น
 - 9.1 คุณลักษณะเบ็ดเสร็จ

9.2 คุณลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตย

9.3 นักเรียนใฝ่ใฝ่แรงจูงใจ

9.4 นักเรียนเกิดความเมตตา

9.5 ความเจียมหรือความซื่อสัตย์

10. การมีส่วนร่วมของนักเรียน (Student Participation) แยกเป็น

10.1 นักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วม

10.2 นักเรียนส่วนมากร่วม

10.3 นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม

10.4 ไม่มีนักเรียนคนใดมีส่วนร่วม

ประสิทธิ์ นรศาสตร์ ไคว่นามสังเกศพิศกร รมการ เรืองการสอนภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยมาบูร์ก (Marburg University) ซึ่งตั้งขึ้นในไทย หรือใน
มาใช้เพื่อการวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด
นครสวรรค์ ผลจากการศึกษาพบว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสอนการสอนภาษาไทยเป็น
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุด ส่วนพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ริเริ่มขึ้นด้วยตนเอง
นั้น เกิดขึ้นน้อยที่สุด สำหรับพฤติกรรมอื่น ๆ ครูไทยทั่วไปใช้พฤติกรรมประเภทปฏิสัมพันธ์มากที่สุด
อันพึงประสงค์คือ การใช้พฤติกรรมประเภทการมีส่วนร่วมของนักเรียน และสุดท้ายพฤติกรรม
ให้การบ้านน้อยที่สุด ผลจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมตามเพศ วุฒิ ประสบการณ์การสอน และ
ขนาดของโรงเรียน พบว่า ครูต่างประเทศมีพฤติกรรมการสอนการใช้ภาษาของนักเรียนแตกต่างกัน ครู
ที่มีวุฒิต่างกันมีพฤติกรรมสอนการสอนการใช้ภาษาของนักเรียนและบรรยากาศทั่วไปแตกต่างกัน ครู
ที่มีประสบการณ์ต่างกันมีพฤติกรรมสอนการสอนการสอนและปฏิสัมพันธ์
แตกต่างกัน และครูที่สอนในโรงเรียนขนาดต่างกันมีพฤติกรรมสอนการสอนการใช้ภาษาของครู
รวมทั้งการสอนการใช้ภาษาของนักเรียนแตกต่างกัน (ประสิทธิ์ นรศาสตร์. 2526 : 54 - 90)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า นี้ แบ่งวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มประชากร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบรายกรณี ที่เลือกกลุ่มประชากรแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้วิธีสัมภาษณ์ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้ได้กลุ่มประชากรเป็นครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้เทคนิควิธีแบบบันทึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย 2 คน คัมภีร์เรียน 2 ห้องเรียน จำนวน 57 คน และครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบบันทึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย 2 คน คัมภีร์เรียน 2 ห้องเรียน จำนวน 73 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

✓ เครื่องมือที่ใช้มี 2 ชนิดคือ

1. แบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

✓ การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าสัมพันธภาพ คังทอ ไม่น

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ การสอนภาษาตามแนวสื่อความหมาย คู่มือครู English Is Fun และแบบสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงการเรียน การสอน จากคำภา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของแบบสังเกตพฤติกรรมการสอนภาษาต่างประเทศตามแนว การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายของฟรอยเดนสไตน์ แห่งมหาวิทยาลัยเอดินบะรอก ซึ่งแบบสังเกต และวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนมีไ้ระบบ Sign System ซึ่งเป็นการสังเกตพฤติกรรมการสอน หลาย ๆ ด้านที่มีความสำคัญเท่ากัน จะบันทึกพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา 3 นาที ขณะทำการสังเกต ทั้งนี้ไม่คำนึงถึงความถี่ของการเกิดพฤติกรรม

3. นำผลจากการศึกษาในข้อ 1 มาปรับเข้ากับข้อ 2 เพื่อให้เหมาะสมในการนำไปใช้ สังเกตพฤติกรรมการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4. หากความเที่ยงตรงของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ และ ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร 2 ท่าน เป็นผู้ที่จรรยาตักค้นว่าข้อความแต่ละข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในแบบสังเกตมีวัดได้ตรงตามลักษณะ กาง ๆ ตามนิยามศัพท์เฉพาะหรือเป็นไปคามทฤษฎีและรูปประสงคจริงหรือไม่ ท่อจากนั้นผู้วิจัยจึง คัดเลือกข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นข้อความที่วัดตรงตามนิยามศัพท์เฉพาะ และตรงตามความมุ่งหมาย เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

5. การหาความเชื่อมั่นของการสังเกต

5.1 การฝึกการสังเกตพฤติกรรมเพื่อหาความเชื่อมั่นของการสังเกต

ผู้วิจัยและผู้ช่วยได้ทำการศึกษาพฤติกรรมในแบบสังเกตพฤติกรรมการสอนและ การเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนกระทั่งเข้าใจแจ่มแจ้ง หลังจากนั้นก็จึงตีความหมาย แต่ละข้อเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจตรงกับความเป็นจริง ผู้วิจัยและผู้ช่วยได้นำแบบสังเกตดังกล่าวไปทดลอง สังเกตห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเมื่อเห็นว่าทักษะในการสังเกตอยู่ในเกณฑ์ที่ พอสมควรแล้ว จึงได้เริ่มบันทึกพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยไม่มีการปรึกษากัน จำนวน 4 ครั้ง เพื่อนำไปหาความเชื่อมั่นของการสังเกต

5.2 การหาความเชื่อมั่นของการสังเกต

นำผลจากการสังเกตไปคำนวณหาความเชื่อมั่นของการสังเกต โดยวิธี

หาสัมพันธภาพของความสอดคล้อง (Intra and Inter Observer Reliability) ตามสูตรของ Scott (วิเชียร เกตสิงห์. 2529 : 125 - 126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตจำนวน 4 ครั้ง เป็นดังนี้ .44, .69, .78 และ .87 ซึ่งค่าเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แสดงว่าเมื่อสังเกตมากขึ้น ความเชื่อมั่นของการสังเกตยิ่งเพิ่มขึ้น

การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีค่าชั้นบังคับต่อไปนี้คือ

1. ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาวิชาในหนังสือเรียน และคู่มือครู English Is Fun เล่ม 2 บทเรียนที่ 26, 27, 28 และศึกษาการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบปรนัย แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใช้สารับทดสอบครบทั้ง 4 หักยะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
3. หากความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โยมนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทดสอบภาษาอังกฤษติวเตอร์ภาคักสินเลือกแบบทดสอบเฉพาะข้อที่สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาวิชา
4. หากค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ นำแบบทดสอบ จากข้อ 3 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอนุบาลอุดรพิฑิต แล้วนำผลของการทดสอบมาหาค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนก โดยใช้อักการคักกลุ่ม 27% แล้วเปิดตารางสำเร็จรูปของ จุงเทห์พาน (กิ่งรายละเอียดยกในภาคผนวก ง)
5. หากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ นำแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนก ที่พอเหมาะจากข้อ 4 ซึ่งได้แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษ 15 ข้อ และความเข้าใจภาษาอังกฤษ 20 ข้อ

ไปหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder - Richardson (สุภาพ วาทเชียน . 2526 : 43) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการรู้ภาษาอังกฤษ 0.77 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจภาษาอังกฤษ 0.79 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ

ระยะที่ 1 การเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ระยะที่ 2 การเก็บข้อมูลเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

1. การเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5

ผู้วิจัยได้ปรึกษากับครูผู้สอนทั้งหมดล่วงหน้าเพื่อหาความเข้าใจและขอความร่วมมือเพื่อ
ผู้ถูกสังเกตจะได้นำใจความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า และจัดการเรียนการสอนไปตามปกติ ผู้วิจัย
จะสังเกตการสอนของครูแต่ละคนเป็นจำนวน 3 บทเรียน บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 จากหนังสือ
English Is Fun Book II ระยะเวลาในการสังเกต ในภาคเรียนที่ 3 ของปีการศึกษา 2530
การสังเกตในแต่ละคาบเรียนจะเริ่มขึ้นตั้งแต่ครูเข้ามาในห้องเรียนและหาการสอนไปเรื่อย ๆ จนหมด
เวลาเรียน เครื่องมือที่ใช้ประกอบในขณะสังเกตคือ เครื่องบันทึกเสียงสำหรับพฤติกรรมที่เป็นคำพูด
เพื่อจะนำมาตรวจสอบภายหลัง การบันทึกจะใช้เวลา 5 นาทีต่อพฤติกรรมท่านละ 1 พฤติกรรม

2. การเก็บข้อมูลเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้น จำนวน 35 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง ทดสอบ
นักเรียนที่ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียน นอกจากการทดสอบจะเป็นผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนที่เกิดจากพฤติกรรมที่ได้อีกแล้ว

✓ การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าวิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ทฤษฎีกรณีในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การศึกษาค้นคว้าวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

ซึ่งเสนอผลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) เพราะเป็นการศึกษารายกรณี
ผู้วิจัยจะพรรณนาวิเคราะห์ทฤษฎีกรณีแต่ละประเภทที่บันทึกจากการสังเกตของครูในแต่ละกลุ่ม ด้วยวิธีการ
ต่อไปนี้

1.1 การเปรียบเทียบค่าร้อยละของทฤษฎีกรณีของแต่ละวิธี

1.2 การเปรียบเทียบค่าความถี่ของทฤษฎีกรณี โดยแบ่งทฤษฎีกรณีที่สังเกตได้ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทฤษฎีกรณีที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดความถี่
ของทฤษฎีกรมนมากกว่า เกิดความถี่ของทฤษฎีกรณีใกล้เคียงหรือเท่ากัน และเกิดความถี่ของทฤษฎีกรมน
น้อยกว่า ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย

1.3 การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square) โดยแบ่งทฤษฎีกรณีที่สังเกตได้
ออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ทฤษฎีกรณีที่ส่งเสริมการเรียนรู้เป็นทฤษฎีกรณีที่เกิดขึ้นตามทฤษฎีและคู่มือครู

ได้แก่

1.1 การทบทวนและทวนำเข้าสู่บทเรียน

1.2 ครูอธิบายสถานการณ์การไวยากรณ์

1.3 ครูพูดเพื่อเสนอเนื้อหาใหม่และให้นักเรียนมีส่วนร่วม

1.4 นักเรียนพูดเนื้อหาภาษาใหม่

1.5 ครูอธิบายกิจกรรม

1.6 นักเรียนพูดทบทวน

- 1.7 การอ่านนำนักเรียนอ่านตาม
- 1.8 การอ่านคำ
- 1.9 การอ่านประโยค
- 1.10 การอ่านในใจ
- 1.11 การเล่าเรื่อง
- 1.12 การแตกความหมายคำศัพท์
- 1.13 การอ่านออกเสียง
- 1.14 การตอบคำถามท้ายเรื่อง
- 1.15 การแสดงบทบาทประกอบ
- 1.16 การเขียนคำ
- 1.17 การเขียนประโยค
- 1.18 การเขียนตามคำบอก
- 1.19 กิจกรรมการเรียนรู้การสอนอื่น ๆ เช่น การเฉลยคำตอบ การตรวจแก้ไข
- 1.20 การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน
- 1.21 การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการเสนอเนื้อหาใหม่
- 1.22 การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย
- 1.23 การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายสถานการณ์
- 1.24 การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายกิจกรรม
- 1.25 การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน
- 1.26 การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการพูดเนื้อหาภาษาใหม่

ชื่อความหมาย

- 1.27 การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรม
 - 1.28 การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในคำถามเพื่ออธิบาย
 - 1.29 การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการเล่าเรื่อง
 - 1.30 การปฏิสัมพันธ์นักเรียนเกี่ยวกับเพื่อนทั้งห้อง
 - 1.31 การปฏิสัมพันธ์กิจกรรมคู่
 - 1.32 การปฏิสัมพันธ์กิจกรรมกลุ่ม
 - 1.33 ความเจียมอย่างมีวัตถุประสงค์
 - 1.34 นักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วม
 - 1.35 นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วม
 - 1.36 การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างนุ่มนวล
 - 1.37 การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียน
 - 1.38 การอธิบายการบ้าน
 - 1.39 การเฉลยการบ้าน
 - 1.40 อุปกรณเป็นบัตรคำ
 - 1.41 อุปกรณเป็นบัตรภาพ
 - 1.42 อุปกรณเป็นเทป
 - 1.43 อุปกรณอื่น ๆ เช่น สี ของจริง
2. พฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้
 - 2.1 กิจกรรมการเรียนการสอน ที่เป็นการอธิบายเนื้อหาภาษา
 - 2.2 การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายเนื้อหาภาษา
 - 2.3 การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายความหมายศัพท์
 - 2.4 การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการตอบคำถามของครู
 - 2.5 การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการพูดคุยกับเพื่อน

- 2.6 การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในเรื่องอื่น ๆ
- 2.7 การปฏิสัมพันธ์ที่เป็นการบรรยาย
- 2.8 การปฏิสัมพันธ์ที่ครูถาม-นักเรียนตอบ
- 2.9 การปฏิสัมพันธ์ที่นักเรียนถาม-ครูตอบ
- 2.10 ความเจียจอย่างไม่มีวัตถุประสงค์
- 2.11 ความสับสน
- 2.12 นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม
- 2.13 นักเรียนไม่มีส่วนร่วม
- 2.14 การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัด
- 2.15 อุปกรณเป็นหนังสือ
- 2.16 อุปกรณเป็นสมุด
- 2.17 อุปกรณเป็นกระดานดำ

2. การวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายในบทเรียนที่ 26, 27 และ 28 ในคู่มือครู English Is Fun Book II และการวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ บิ๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายนำไปใช้ในการเรียนการสอน โดยพิจารณาว่ากิจกรรมที่กำหนดไว้ใน คู่มือครู กิจกรรมใดเป็นกิจกรรมสื่อความหมายและครูผู้สอนนำกิจกรรมสื่อความหมายใดบ้างไปใช้ ในการเรียนการสอนอย่างถูกต้องครบถ้วน มีจำนวนมากน้อยเพียงไร

3. การวิเคราะห์หาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเริ่มจากหาความแตกต่างเฉลี่ย (Mean) ของนักเรียน 2 กลุ่ม จำนวน 4 ห้องเรียน ซึ่งทุกกลุ่มเรียนจากครูผู้สอนประจำกลุ่มที่บุรีรัมย์ ใต้สังกัดเขตพฤติกรรมการสอน และการเรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่ม มาหาความแตกต่าง โดยใช้สูตร $t - test$ Independent

✓ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษารังสีแม่เหล็กเป็น 3 กลุ่มคือ

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 การหาคะแนนเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

1.2 การหาความแปรปรวนของคะแนน

$$s^2 = \frac{\sum X^2}{N} - \left(\frac{\sum X}{N} \right)^2$$

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตใช้วิธีหาทัศนคติของความสอดคล้อง

ตามสูตรของ Scott

$$T = \frac{P_o - P_e}{1 - P_e}$$

เมื่อ T คือ ความเชื่อมั่นของการสังเกต

P_o คือ ความแตกต่างระหว่าง 1.00 กับผลรวมของสัดส่วนของความแตกต่างระหว่างผู้สังเกต 2 คน (รวมทุกข้อหรือทุกลักษณะที่สังเกต)

และ P_e คือ ผลบวกของกำลังสองของค่าสัดส่วนของคะแนนจากลักษณะที่สังเกต คนใดคนหนึ่งก็ได้

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โครไรส์เกอร์ KR - 20 ของ

Kurder - Richardson

$$r_{KR-20} = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

$$r_{KR-20} = \text{ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ}$$

$$K = \text{จำนวนข้อของแบบสอบทั้งหมด}$$

$$p = \text{สัดส่วนจำนวนคนที่ทำข้อสอบได้ทั้งหมด}$$

$$q = 1 - p$$

$$s^2 = \text{ค่าความแปรปรวนของข้อสอบทั้งหมด}$$

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรม ใช้ไคสแควร์ (Chi - Square)

$$\chi^2 = \frac{(O - E)^2}{E}$$

$$\chi^2 = \text{สัญลักษณ์ของ ไคสแควร์}$$

$$O = \text{ค่าเป็นจริง}$$

$$E = \text{ค่าคาดหวัง}$$

3.2 สถิติที่ใช้ทดสอบนตสัมฤทธิ์ทางการเรียนใช้ t - test

$$t = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) s_1^2 + (n_2 - 1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน และครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

- ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ตอนที่ 2 การวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทที่ 26, 27 และ 28 และทบทวนกิจกรรมสื่อความหมายไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย
- ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- f แทน ค่าความถี่ของพฤติกรรม
- χ^2 แทน ค่าความแตกต่างของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 0 แทน ค่าความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้จากตารางสังเกต (Observed frequency)

E	แทน	ค่าความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไต่ตามความคาดหวัง (Expected frequency)
N	แทน	ค่าจำนวนนักเรียน
ΣX	แทน	ค่าผลรวมของคะแนนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน	ค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
**		หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน และที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน โดยใช้แบบสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการสอน ระบบ Sign System ซึ่งเป็นการสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนหลาย ๆ ด้าน ที่มีความสำคัญเท่ากัน ใช้วิธีบันทึกพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา 5 นาที ขณะทำการสังเกต โดยไม่คำนึงถึงความถี่ของการเกิดพฤติกรรมซึ่งปรากฏผลของการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไต่จากการสังเกตเฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีพิจารณา 3 วิธีคือ

1. พิจารณาจากคาร์บอนของพฤติกรรมในการสอนและการเรียน

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบเห็นค่าความดีและคาร์บอนของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากพฤติกรรมทั้งหมด เฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบบีกกิจกรรม
 เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบบีกกิจกรรม
 เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบบีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย		ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบบีกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย				
	๕	๕	๕	๕			
	๕	๕	๕	๕			
การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน	43	2.06	16	1.38			
การเสนอเนื้อหาใหม่	1. ครูอธิบายสถานการณ์การใช้ภาษา	38	1.82	34	2.93		
	2. ครูพูดเพื่อเสนอเนื้อหาภาษาใหม่และให้นักเรียนมีส่วนร่วม	44	2.10	39	3.36		
	3. นักเรียนพูดเนื้อหาภาษาใหม่	27	1.29	34	2.93		
กิจกรรมการเรียนการสอน	1. ครูอธิบายกิจกรรม	49	2.34	11	0.95		
	2. การฟัง-พูดสนทนา	81	3.87	-	-		
	3. การอ่าน	3.1 อ่านนำนักเรียนอ่านตาม	5	0.24	5	0.43	
		3.2 อ่านรำ	4	0.19	1	0.09	
		3.3 อ่านประโยค	7	0.34	-	-	
		3.4 อ่านทำความเข้าใจ	3.4.1 อ่านในใจ	17	0.81	3	0.26
			3.4.2 เล่าเรื่อง	3	0.14	4	0.34
			3.4.3 เถาคความหมายคำศัพท์	-	-	-	-
	3.4.4 อ่านออกเสียง		4	0.19	3	0.26	
	3.4.5 ตอบคำถามท้ายเรื่อง	1	0.05	3	0.26		
3.4.6 แสดงบทบาทประกอบ	-	-	-	-			

ตาราง 1 (ต่อ)

พหุกิจกร มที่สัง เกต				กรู ญั ใ ้ เ ท ศ น ิ ก ว ิ ธี เ ม ฆ ะ บ ิ ก ก ิ จ ก ร ร ม เ พ ื่อ ส ื่อ ค ว าม ภา ษา				กรู ญั ใ ้ เ ท ศ น ิ ก ว ิ ธี เ ม ฆ ะ บ ิ ก ก ิ จ ก ร ร ม เ พ ื่อ ส ื่อ ค ว าม ภา ษา			
				๕	๕			๕	๕		
ก ิ จ ก ร ร ม เ ร ื ้ เ ก ร ี่ ๓	การ ป ัก เ น ื่อ เ ห า ไ ้ เ ม ฆ ะ บ ิ ก ก ิ จ ก ร ร ม เ พ ื่อ ส ื่อ ค ว าม ภา ษา	๔. การ เ ๓	4.1 เ ๓ เ ๓	2	0.10	2.87		5	0.43	2.50	
			4.2 เ ๓ เ ๓ เ ๓	50	2.39			18	1.55		
			4.3 เ ๓ เ ๓ เ ๓	8	0.38			6	0.58		
			การ ๓ เ ๓ เ ๓			33	1.58	36	3.10		
	๓ ๓			18	0.86	5	0.43				
ภาษา ใ ้	1. ภาษา ใ ้	1.1 ภาษา ใ ้	1.1.1 การ ๓ เ ๓ เ ๓ เ ๓	29	1.39	4.69		13	1.12	6.81	
			1.1.2 การ ๓ เ ๓ เ ๓	43	2.06			43	3.71		
			1.1.3 การ ๓ เ ๓ เ ๓ เ ๓	26	1.24			23	1.98		
		1.2 ภาษา ใ ้	1.2.1 การ ๓ เ ๓ เ ๓	34	1.63	6.70	11.39	36	3.10	8.87	15.68
			1.2.2 การ ๓ เ ๓ เ ๓	32	1.53			32	2.76		
			1.2.3 การ ๓ เ ๓ เ ๓	41	1.96			13	1.12		
	1.2.4 การ ๓ เ ๓ เ ๓ เ ๓		32	1.53	22			1.89			
	1.2.5 เ ๓ เ ๓ ๓		1	0.05	-			-			

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรมทั้งสังคม			บัญชีเทคโนโลยีแบบ มีกิจกรรมเพื่อสื่อ			บัญชีเทคโนโลยีแบบ ไม่มีกิจกรรมเพื่อสื่อ			
			ความหมาย			ความหมาย			
			๕	%		๕	%		
ภาพทั่วไป	2.1 ภาษาอังกฤษ	2.1.1 การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน	28	1.34		17	1.47		
		2.1.2 การเสนอเนื้อหาใหม่	27	1.29	7.98	34	2.93	7.42	
		2.1.3 การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย	112	5.35		35	3.02		
	2.2 ภาษาไทย	2.2.1 การถามเพื่ออธิบาย	8	0.36		15.57	2	0.17	14.23
		2.2.2 การทบทวนคำถามของครู	44	2.10		43	3.71		
		2.2.3 การทบทวนเพื่อน	103	4.92	7.59	31	2.67	6.81	
		2.2.4 การเอาเรื่อง	1	0.05		3	0.26		
		2.2.5 เรื่องอื่น ๆ	3	0.14		-			
	1. ครูบรรยาย			100	4.78		76	6.55	
	2. ครูถาม-นักเรียนตอบ			95	4.54		84	7.24	
3. นักเรียนถาม-ครูตอบ			12	0.57		9	0.78		
การปฏิสัมพันธ์	4. นักเรียน	4.1 คนเดียวกับเพื่อนต่างห้อง	7	0.34		3	0.26		
		4.2 กิจกรรมคู่	18	0.86	4.40	9	0.78	1.13	
		4.3 กิจกรรมกลุ่ม	67	3.20		1	0.09		
	5. ความเจ็บป่วยไม่มีวัตถุประสงค์			-	-		-	-	
6. ความเจ็บป่วยไม่มีวัตถุประสงค์			2	0.10		7	0.60		
7. ความสับสน			1	0.05			-		

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียน
ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อ
สื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบ
ยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการฝึกเนื้อหา
ใหม่ และกิจกรรมสื่อความหมายมากที่สุด 11.04 % รองลงไปเป็นการเสนอเนื้อหาใหม่
5.21 % การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน 2.06 % การอธิบายเนื้อหาภาษา
1.58 % และกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ น้อยที่สุด คือ 0.86 % ของพฤติกรรม
ทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการเสนอ
เนื้อหาใหม่ มากที่สุด 9.22 % รองลงไปเป็นการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย
5.09 % การอธิบายเนื้อหาภาษา 3.10 % การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน 1.38 %
และกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ น้อยที่สุดคือ 0.43 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

2. ทักษะที่ใช้ในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรม สื่อความหมาย

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรม การฟัง-พูดมากที่สุด

3.87 % การเขียนเป็นอันกัยสอง 2.87 % และการอ่านเป็นอันกัยสุดท้าย 1.96 % ของพฤติกรรม ทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรม การเขียนมากที่สุด

2.50 % การอ่านเป็นอันกัยสอง 1.64 % ของพฤติกรรม ทั้งหมดไม่เกิดพฤติกรรม การฟัง-พูด

การแจกความหมายศัพท์และการแสดงบทบาทประกอบ ซึ่งเป็นพฤติกรรมย่อยในการอ่าน

ครูทั้ง 2 กลุ่มไม่เกิดพฤติกรรม นอกจากครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย ไม่เกิด พฤติกรรม การอ่านประโยคซึ่งเป็นพฤติกรรมย่อยของการอ่าน

3. ภาษาที่ใช้

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรม การใช้ภาษาของนักเรียน มากที่สุด 15.57 % ซึ่งเป็นพฤติกรรม การใช้ภาษาอังกฤษ 7.98 % โดยเกิดพฤติกรรมย่อย การใช้ภาษาอังกฤษในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายมากที่สุด 5.35 % และเป็นพฤติกรรม การใช้ภาษาไทยในการพูดเพื่อมากที่สุด 4.92 % และเกิดพฤติกรรม การใช้ภาษาของครู 11.39 % เป็น พฤติกรรม การใช้ภาษาอังกฤษ 4.69 % และพฤติกรรม การใช้ภาษาไทย 6.70 % ของพฤติกรรม ทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรม การใช้ภาษาของครู มากที่สุด 15.68 % ซึ่งเป็นพฤติกรรม การใช้ภาษาไทย 8.87 % โดยเกิดพฤติกรรมย่อยในการใช้ ภาษาไทยในการอธิบายเนื้อหาภาษามากที่สุด 3.10 % เป็นพฤติกรรม การใช้ภาษาอังกฤษ 6.81 % และเกิดพฤติกรรม การใช้ภาษาของนักเรียน 14.23 % เป็นพฤติกรรม การใช้ภาษาอังกฤษ 7.42 % และพฤติกรรม การใช้ภาษาไทย 6.81 % โดยเกิดพฤติกรรมย่อย การใช้ภาษาไทยในการตอบคำถามของ ครูมากที่สุด 3.71 % ของพฤติกรรม ทั้งหมด

4. การปฏิสัมพันธ์

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรม ครูบรรยายมากที่สุด

4.78 % รองลงไปเป็นพฤติกรรม ครูถาม-นักเรียนตอบ 4.54 % นักเรียนกับนักเรียน 4.40 %

โดยเกิดพฤติกรรมข้อยกกรรมกลุ่มมากที่สุด 3.20 % นักเรียนตาม-ครูชอบ 0.57 % ความเฉียบ
 อย่างไม่มีวัตถุประสงค์ 0.10 % และความสับสน 0.05 % ของพฤติกรรมทั้งหมด ไม่เกิดพฤติกรรม
 ความเจียมอย่างมีวัตถุประสงค์

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมครูตาม-นักเรียนชอบ
 มากที่สุด 7.24 % รองลงไปเป็นพฤติกรรมครูบรรยาย 6.55 % นักเรียนกับนักเรียน 1.13 %
 นักเรียนตาม-ครูชอบ 0.78 % และความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์ 0.60 % ของพฤติกรรม
 ทั้งหมด ไม่เกิดพฤติกรรมความสับสนและความเจียมอย่างมีวัตถุประสงค์

5. การมีส่วนร่วมของนักเรียน

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมดมี
 ส่วนร่วมมากที่สุด 6.31 % รองลงไปเป็นพฤติกรรมนักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วม 2.44 % นักเรียน
 ส่วนน้อยมีส่วนร่วม 1.96 % และนักเรียนไม่มีส่วนร่วม 0.33 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมด
 มีส่วนร่วมมากที่สุด 4.48 % รองลงไปเป็นพฤติกรรมนักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม 4.31 % นักเรียน
 ส่วนมากมีส่วนร่วม 1.81 % และนักเรียนไม่มีส่วนร่วม 1.03 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

6. การแก้ไขข้อผิดพลาด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด
 โดยครูอย่างเคร่งครัดมากที่สุด 2.39 % รองลงไปเป็นพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่าง
 นุ่มนวล 1.01 % และการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียน 1.00 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด
 โดยครูอย่างเคร่งครัดมากที่สุด 2.67 % รองลงไปเป็นพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่าง
 นุ่มนวล และการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียน 0.09 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

7. การให้คำปรึกษา

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยัดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการอธิบายคำปรึกษา
 0.53 % และพฤติกรรมการเฉลยคำปรึกษา 0.10 % ของพฤติกรรมทั้งหมด

กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมตามอธิบายการบ้าน 0.34% ของพฤติกรรมทั้งหมด และไม่เกิดพฤติกรรมการเฉลยการบ้าน

8. อุปกรณ์ไม้ใช้

กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการใช้สมุดเป็นอุปกรณ์มากที่สุด 6.31% รองลงไปเป็นการใช้หนังสือเป็นอุปกรณ์และการใช้กระดาษเป็นอุปกรณ์ 4.59% การใช้บัตรภาพเป็นอุปกรณ์ 2.58% การใช้อุปกรณ์อื่น ๆ 1.72% และการใช้บัตรค่าเป็นอุปกรณ์ 1.00% ของพฤติกรรมทั้งหมด ไม่เกิดพฤติกรรมการใช้เทปเป็นอุปกรณ์

กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการใช้กระดาษ เป็นอุปกรณ์มากที่สุด 6.38% รองลงไปเป็นการใช้สมุดเป็นอุปกรณ์ 4.31% การใช้หนังสือเป็นอุปกรณ์ 4.14% การใช้บัตรภาพเป็นอุปกรณ์ 3.10% การใช้อุปกรณ์อื่น ๆ 1.03% และการใช้บัตรค่าเป็นอุปกรณ์ 0.78% ของพฤติกรรมทั้งหมด ไม่เกิดพฤติกรรมการใช้เทปเป็นอุปกรณ์

2. พิจารณาจากความถี่ของแต่ละพฤติกรรม โยแบ่งพฤติกรรมที่สังเกตได้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มพฤติกรรมที่กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมมากกว่ากรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

กลุ่มที่ 2 กลุ่มพฤติกรรมที่กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมใกล้เคียงหรือเท่ากันกับกรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

กลุ่มที่ 3 กลุ่มพฤติกรรมที่กรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมน้อยกว่ากรุ๊ปไม้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

พฤติกรรมใกล้เคียงหรือเท่ากัน หมายถึง

1. ความถี่ของพฤติกรรมเท่ากัน หรือ

2. ความถี่ของพฤติกรรมนั้นมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน 1-2 พฤติกรรม

พฤติกรรมมากกว่ากัน หมายถึง ความถี่ของพฤติกรรมมากกว่ากันตั้งแต่ 3 ขึ้นไป

พฤติกรรมน้อยกว่ากัน หมายถึง ความถี่ของพฤติกรรมน้อยกว่ากันตั้งแต่ 3 ขึ้นไป

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีที่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน
2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน เกินมากกว่ากลุ่มไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อ
ความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กติกกรรมเพื่อ สื่อความหมาย	ครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กติกกรรมเพื่อ สื่อความหมาย	ปริมาณ ความถี่ ที่มากกว่า
1. กิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นการ ทบทวนและทวนซ้ำเข้าสู่ห้องเรียน	43	16	27
2. การเสนอเนื้อหาใหม่หรืออธิบายสถานการณ์ การใช้ภาษา	38	34	4
3. การเสนอเนื้อหาใหม่หรือทบทวนเพื่อเสนอเนื้อหา ใหม่และให้นักเรียนมีส่วนร่วม	44	39	5
4. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่ครูอธิบายกิจกรรม	49	11	38
5. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่นักเรียนพูดทบทวน	81	-	81
6. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่นักเรียนอ่านซ้ำ	4	1	3
7. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่นักเรียนอ่านประโยค	7	-	7
8. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่นักเรียนอ่านในใจ	17	3	14

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กกิจกรรมเพื่อ สื่อความหมาย	ครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กกิจกรรมเพื่อ สื่อความหมาย	ปริมาณ ความถี่ ที่มากกว่า
9. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมเพื่อ ความหมายที่นักเรียนเขียนประโยค	50	18	32
10. กิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ	18	5	13
11. การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการ ทบทวนและภาวนำเข้าสู่บทเรียน	22	13	16
12. การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการ ฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรม สื่อความหมาย	26	23	3
13. การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบาย อธิบายกิจกรรม	41	13	28
14. การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบาย ความหมายศัพท์	32	22	10
15. การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการ ทบทวนและภาวนำเข้าสู่บทเรียน	28	17	11
16. การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการ ฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย	112	35	77
17. การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการถาม เพื่อขอคำอธิบาย	8	2	6

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่คกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่คกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ปริมาณ ความถี่ ที่มากกว่า
18. การใช้ภาษาไทยของนักเรียนใน การพูดกับเพื่อน	103	31	72
19. การใช้ภาษาไทยของนักเรียนใน เรื่องอื่น ๆ	3	-	3
20. การปฏิสัมพันธ์ที่ครูบรรยาย	100	76	24
21. การปฏิสัมพันธ์ที่ครูถาม- นักเรียนตอบ	95	84	4
22. การปฏิสัมพันธ์ที่นักเรียนถาม- ครูตอบ	12	9	3
23. การปฏิสัมพันธ์ที่นักเรียนคนเดียว กับเพื่อนทั้งห้อง	7	3	4
24. การปฏิสัมพันธ์กิจกรรมคู่	18	9	9
25. การปฏิสัมพันธ์กิจกรรมกลุ่ม	67	1	66
26. นักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วม	132	52	80
27. นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วม	51	21	30
28. การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครู อย่างเคร่งครัด	50	31	19
29. การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครู อย่างนุ่มนวล	42	1	41

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่ดิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ครูไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่ดิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ปริมาณ ความถี่ ที่มากกว่า
30. การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียน	21	1	20
31. การอธิบายการบ้าน	11	4	7
32. อุปกรณเป็นบัตรคำ	21	9	12
33. อุปกรณเป็นบัตรภาพ	54	36	18
34. อุปกรณเป็นสมุด	132	50	82
35. อุปกรณเป็นหนังสือ	96	48	48
36. อุปกรณเป็นกระดานคำ	96	74	22
37. อุปกรณอื่น ๆ	36	12	24

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน
และนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่เกิดมากกว่าครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน
2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน มีจำนวน 37 พฤติกรรมย่อย ความถี่ของพฤติกรรมที่มากกว่ามากที่สุดคือ
อุปกรณที่ใช้เป็นสมุดมีความถี่มากกว่า 82 ครั้ง รองลงไปได้แก่ การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความ
หมายที่นักเรียนฟัง-พูดทบทวน มีความถี่มากกว่า 81 ครั้ง นักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมมีความถี่มากกว่า
80 ครั้ง การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายมีความถี่มากกว่า
77 ครั้ง และการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการพูดคุยเพื่อมีความถี่มากกว่า 72 ครั้ง

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน
 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับกรณีครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม
 เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ครูไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย
1. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายที่ อ่านให้นักเรียนอ่านตาม	5	5
2. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายที่ เป็นการเล่าเรื่อง	3	3
3. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่เป็นทบทวนออกเสียง	4	3
4. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่เป็นทบทวนคำถามท้ายเรื่อง	1	3
5. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ที่เป็นการเขียนตามคำบอก	8	6
6. การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการเสนอเนื้อหาใหม่	43	43
7. การใช้ภาษาไทยของครูในบทอธิบายเนื้อหาภาษา	34	36
8. การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายสถานการณ์	32	32
9. การใช้ภาษาไทยของครูในเรื่องอื่น ๆ	1	-

ตาราง 3 (ต่อ)

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยี่ก๊กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย
10. การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการตอบคำถาม ของครู	44	43
11. การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการเล่าเรื่อง	1	3
12. ความสับสน	1	-
13. การเฉยการบ้าน	2	-

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน
และนักเรียน 2 ห้องเรียน เกิดใกล้เคียงหรือเท่ากับครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ก๊กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน มีจำนวน 13 พฤติกรรม

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีที่ใช้ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน
 และนักเรียน 2 ห้องเรียน เกินน้อยกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
 จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธี แบบยึดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธี แบบยึดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	ปริมาณ ความถี่ ที่น้อยกว่า
1. การเสนอเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนทุกเนื้อหาภาษา ใหม่	27	34	-7
2. การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย ให้นักเรียนเขียนคำ	2	5	-3
3. กิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นการอธิบาย เนื้อหาภาษา	33	36	-3
4. การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการเสนอ เนื้อหาใหม่	27	34	-7
5. ความเงิบขย้างไม่มีวัตถุประสงค์	2	7	-5
6. นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม	41	50	-9
7. นักเรียนไม่มีส่วนร่วม	7	12	-5

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าความถี่ของพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน
 และนักเรียน 2 ห้องเรียน เกินน้อยกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน

และนักเรียน 2 ห้องเรียนมี 7 พฤติกรรม ได้แก่ นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วมเกินน้อยกว่ามากที่สุด รองลงไปเป็นการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการเสนอเนื้อหาใหม่ การเสนอเนื้อหาภาษาไทยให้นักเรียนทุกเนื้อหาภาษาไทย นักเรียนไม่มีส่วนร่วม ความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์ การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายที่นักเรียนเขียนคำ และกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เป็นการอธิบายเนื้อหาภาษา

3. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูผู้สอนที่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน โดยพิจารณาจากการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi - Square)

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อ
 ความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธี
 แบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน
 โดยการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi - square)

พฤติกรรมที่สังเกต	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ ยี่กติกกรรมเพื่อสื่อ ความหมาย		ครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบ ยี่กติกกรรมเพื่อสื่อ ความหมาย		χ^2
	O	E	O	E	
พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้	1227	1152.14	564	638.86	30.34**
พฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคการ เรียนรู้	865	939.86	596	521.14	
รวม	2092	2092	1160	1160	

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าการใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมาย
 เฉพาะกรณีของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 คน มีผลต่อพฤติกรรม
 ในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 ผลจากการศึกษาค้นพบว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมที่ส่งเสริม
 การเรียนรู้นานกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมาย และเกิดพฤติกรรมที่เป็น
 อุปสรรคการเรียนรู้น้อยกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กติกกรรมเพื่อสื่อความหมาย

แบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หนึ่งศึกษาสร้าง ขึ้นประกอบด้วย 3 ส่วนคือ แบบสังเกตพฤติกรรมระบบ Sign System ซึ่งมีพฤติกรรมที่เก็ทขึ้นทุก 5 นาที โดยไม่คำนึงถึงความถี่ที่เป็นแบบสังเกตหลักในการศึกษาคั้งนี้ และแบบสังเกตย่อยอีก 2 ส่วนคือ

1. แบบสังเกตบรรยากาศภายในชั้นเรียนในแต่ละชั่วโมง เพื่อสังเกตว่าครูผู้สอนมีลักษณะ การใช้อำนาจ มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย และนักเรียนได้รับแรงจูงใจมากน้อยเพียงไร
2. แบบสังเกตการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงของครูและนักเรียนเพื่อสังเกตว่าครู และนักเรียนนำภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ไปใช้ในเรื่องใดบ้าง และมากน้อยเพียงไร

แบบสังเกตบรรยากาศภายในชั้นเรียน ใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมตามปริมาณความถี่ของ พฤติกรรมชั่วโมงละ 1 ครั้ง

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบบรรยากาศภายในชั้นเรียน เฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ ยึดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียนกับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบ ยึดกิจกรรมสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

บรรยากาศทั่วไป	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย						ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย					
	มาก		ปานกลาง		น้อย		มาก		ปานกลาง		น้อย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ครูมีลักษณะใช้อำนาจ	-	-	13	43.33	17	56.67	14	77.78	4	22.22	-	-
ครูมีลักษณะเป็น ประชาธิปไตย	13	43.33	17	56.67	-	-	-	-	2	11.11	16	88.89
นักเรียนได้รับแรงจูงใจ	14	46.67	9	30.00	7	23.33	-	-	11	61.11	7	38.89

ตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าบรรยากาศทั่วไปภายในชั้นเรียน เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน ครูมีลักษณะใช้อำนาจน้อยมากที่สุด ครูมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยปานกลางมากที่สุด และนักเรียนได้รับแรงจูงใจมากที่สุด

บรรยากาศทั่วไปภายในชั้นเรียนเฉพาะกรณีของครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน ครูมีลักษณะใช้อำนาจมากที่สุด ครูมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยน้อยมากที่สุด และนักเรียนได้รับแรงจูงใจปานกลางมากที่สุด

แบบสังเกตพฤติกรรมการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงของครูและนักเรียน ใช้วิธีบันทึกพฤติกรรมทุกครั้งที่เกิดขึ้นในแต่ละชั่วโมง

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงของครูและนักเรียน เฉพาะกรณีระหว่างครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน

ภาษาอังกฤษที่ใช้	ความถี่ของพฤติกรรมที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายนำไปใช้	ความถี่ของพฤติกรรมที่ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายนำไปใช้
การชมเชย	4	2
คำสั่ง	9	6
การท้าทายของครู	30	18
การถาม-ตอบของครู	8	3
การลา	9	2
การท้าทายของนักเรียน	30	18
การถาม-ตอบของนักเรียน	6	3
การขอบคุณ	1	-
การขออนุญาต	1	-

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการทักทายของครูและนักเรียน เป็นพฤติกรรมที่นำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงมากที่สุด เฉพาะกรณีของครูทั้ง 2 กลุ่ม โดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน ใช้ 30 ครั้ง ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน ใช้ 18 ครั้ง

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมที่นำภาษาอังกฤษไปใช้ในเรื่องต่อไปนี้ รองลงไป ได้แก่ การสั่งและการลา 9 ครั้ง การถาม-ตอบของครู 8 ครั้ง การถาม-ตอบของนักเรียน 6 ครั้ง การชมเชย 4 ครั้ง การขอบคุณและการขออนุญาต 1 ครั้ง

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมที่นำภาษาอังกฤษไปใช้ในเรื่องต่อไปนี้ รองลงไป ได้แก่ การสั่ง 6 ครั้ง การถาม-ตอบของครูและนักเรียน 3 ครั้ง การชมเชยและการลา 2 ครั้ง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 และการนำกิจกรรมสื่อความหมายไปใช้ในการเรียนการสอนของ ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

ตาราง 8 แสดงจำนวนกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทที่ 26, 27 และ 28 และกิจกรรมสื่อความหมายเฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน นำไปใช้ในการเรียนการสอน (ทั้งรายละเอียดในภาคผนวก ๘)

กิจกรรมสื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
55 กิจกรรม	10 กิจกรรม	9 กิจกรรม

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 มีทั้งหมด 55 กิจกรรม และครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน ได้นำกิจกรรมภาษาเพื่อสื่อความหมายเหล่านี้ไปใช้เพียงเล็กน้อย โดยครูคนที่ 1 นำไปใช้ 10 กิจกรรม และครูคนที่ 2 นำไปใช้ 9 กิจกรรม

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้ t - test

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน

กลุ่มนักเรียน	N	ΣX	\bar{X}	S^2	t
สอนโดยครูผู้ใช้ เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	57	899	15.77	22.91	1.32
สอนโดยครูผู้ไม่ใช่ เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	73	1062	14.54	31.32	

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ใช้ เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน มีความแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การศึกษายังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สอนโดยครูผู้ใช้ เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายกับที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายไม่แตกต่างกัน

บทย่อ สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการศึกษาตามลำดับชั้นไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ครูใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายและที่ครูไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย และที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษและทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือครูที่สอนและนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี ซึ่งสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการ โทณัฏฐ

จำนวน 4 คน เป็นครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย 2 คน ครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย 2 คน กับนักเรียน 4 ห้องเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระบบ Sign System ซึ่งเป็นการสังเกตพฤติกรรมการสอนหลาย ๆ ด้าน ที่มีความสำคัญเท่ากัน โดยการบันทึกพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา 5 นาที ขณะทำการสังเกต โดยไม่คำนึงถึงความถี่ของการเกิดพฤติกรรม

2.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษ 15 ข้อ และความเข้าใจภาษาอังกฤษ 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์พฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน กับครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน และนักเรียน 2 ห้องเรียน โดยการเปรียบเทียบค่าร้อยละของพฤติกรรม ค่าความถี่ของพฤติกรรมของครูแต่ละกลุ่ม และโดยการทดสอบค่าไคสแควร์

2. การวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 และการนำกิจกรรมสื่อความหมายไปใช้ในการเรียนการสอนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

3. การวิเคราะห์หาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีสอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กิกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

จำนวน 2 คน และที่สอนไทยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน
โดยใช้ t - test

สรุปผล

การศึกษาค้นคว้าเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียน
ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนไทยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมาย
จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน และที่สอนไทยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อ
สื่อความหมาย จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

1. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โดยพิจารณาจากค่าร้อยละ ค่าความถี่ของพฤติกรรม และการทดสอบค่าไคสแควร์ ปรากฏว่าครูใช้
เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมายเฉพาะกรณีของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 2 คน มีผลต่อพฤติกรรม
ในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพฤติกรรมที่ครูใช้
เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมายมีความถี่ของพฤติกรรมมากกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีก
กิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 37 พฤติกรรม ที่ใกล้เคียงหรือเท่ากันมี 13 พฤติกรรม และที่
น้อยกว่ามี 7 พฤติกรรม ไทยครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการฝึก
เนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย การฟัง-พูด การใช้ภาษาของนักเรียน การบรรยาย
การมีส่วนร่วมของนักเรียนทั้งหมด การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัด การอธิบายการบ้าน
และการใช้สมุดเป็นอุปกรณ์ที่สุด จากพฤติกรรมในกิจกรรมการเรียนการสอน การฝึกทักษะ
การใช้ภาษา การปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วมของนักเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาด การใช้การบ้าน
และการใช้อุปกรณ์ ส่วนครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม รวมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการเสนอ
เนื้อหาใหม่ การเขียน การใช้ภาษาของครู การที่ครูถาม-นักเรียนตอบ การมีส่วนร่วมของนักเรียน
ทั้งหมด การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัด การอธิบายการบ้าน และการใช้กระดานดำเป็น
อุปกรณ์มากที่สุด

บรรยากาศภายในชั้นเรียนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย มีลักษณะที่เด่นชัดคือ ครูมีลักษณะใช้อ่านาจน้อย มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยปานกลาง และนักเรียนได้รับแรงจูงใจมาก ในชั้นเรียนของครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายมีลักษณะที่เด่นชัดคือ ครูมีลักษณะใช้อ่านามาก มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยน้อย และนักเรียนได้รับแรงจูงใจปานกลาง ครูทั้ง 2 กลุ่มนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงมากที่สุดในการทักทาย และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในเรื่องอื่น ๆ เล็กน้อย

2. การวิเคราะห์กิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 และการนำกิจกรรมสื่อความหมายไปใช้ในการเรียนการสอนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย ปรากฏว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย นำกิจกรรมภาษาเพื่อสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II ไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพียงเล็กน้อย โดยครูคนที่ 1 นำไปใช้ 10 กิจกรรม และครูคนที่ 2 นำไปใช้ 9 กิจกรรม จากกิจกรรมสื่อความหมายทั้งหมด 55 กิจกรรม

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน โดยใช้ t - test ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายมีความแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปราย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี ที่เลือกกลุ่มประชากรอย่างเฉพาะเจาะจง จากการศึกษาของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ครูผู้สอนที่ถูกสังเกตจะเลือกกิจกรรมใน

การเรียนการสอนด้วยตนเอง ผู้วิจัยไม่ให้ความสำคัญพฤติกรรมของครูผู้สอน พฤติกรรมในการสอนและ
การเรียนที่ปรากฏจึงเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงตามปกติ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งการอธิบายเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษ
2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. การเปรียบเทียบบรรยากาศภายในชั้นเรียน

1. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เฉพาะกรณีสอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และนักเรียน
2 ห้องเรียน กับที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน และ
นักเรียน 2 ห้องเรียน โดยพิจารณาจากค่าร้อยละของพฤติกรรม ค่าความถี่ของพฤติกรรมของครู
แต่ละกลุ่ม และพฤติกรรมที่ใช้ในการทดสอบค่าไคสแควร์

1.1 กิจกรรมการเรียนการสอน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการฝึกเนื้อหา
ใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายมากที่สุดจากพฤติกรรมกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งหมด การทบทวน
และการนำเข้าสู่บทเรียน การอธิบายเนื้อหาภาษา และกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ เป็นพฤติกรรม
ที่เกิดขึ้นบ่อยลงมาตามลำดับ

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการเสนอ
เนื้อหาใหม่มากที่สุดจากพฤติกรรมกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งหมด การฝึกเนื้อหาใหม่ และกิจกรรม
สื่อความหมาย การอธิบายเนื้อหาภาษา การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน และกิจกรรมการเรียน
การสอนอื่น ๆ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยลงมาตามลำดับ

ความถี่ของพฤติกรรมในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ
 ยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดมากกว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
 ใดแก่ การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน ครูอธิบายสถานการณ์การใช้ภาษา ครูพูดเพื่อเสนอ
 เนื้อหาใหม่ และนักเรียนมีส่วนร่วม ครูอธิบายกิจกรรม นักเรียนพูดทบทวน การอ่านคำ การ
 อ่านประโยค การอ่านในใจ การเขียนประโยค และกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ ซึ่งทั้งหมดเป็น
 พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ความถี่ของพฤติกรรมในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึด
 กิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดใกล้เคียงหรือเท่ากับครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
 ใดแก่ ครูอ่านให้นักเรียนอ่านตาม การเล่าเรื่อง การอ่านออกเสียง การตอบคำถามท้ายเรื่อง
 และการเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ความถี่ของพฤติกรรมในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึด
 กิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดน้อยกว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย ใดแก่
 นักเรียนพูดเนื้อหาภาษา การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย การเขียนคำ ซึ่งเป็นพฤติกรรม
 ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และการอธิบายเนื้อหาภาษาซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคการเรียนรู้

พฤติกรรมในกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อ
 สื่อความหมายมีพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษเหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อสื่อ
 ความหมายกว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย แต่ไม่เพียงพอสำหรับการสอนภาษา
 เพื่อสื่อความหมาย เนื่องจากการอธิบายเนื้อหาภาษามีมากและการทบทวนมีน้อย เพราะในการสอน
 ภาษาต้องสอนให้เนื้อหาเก่าหรือเนื้อหาทบทวน มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาใหม่ภายในชั่วโมงที่สอน หรือ
 ระหว่างชั่วโมงต่อชั่วโมง หรือระหว่างบทเรียนต่อบทเรียน ในการเรียนภาษานั้นมีความจำเป็นอย่างมาก
 ที่ต้องฝึกใช้เนื้อหาซ้ำหลายครั้ง ทั้งเนื้อหาเก่าและเนื้อหาใหม่เพราะการฝึกซ้ำจะทำให้ผู้เรียนเกิด ความ
 แคล้วคล่องในการใช้ภาษาที่ตนกำลังเรียนอยู่และที่เรียนไปแล้ว หากไม่มีทบทวนเนื้อหาเก่ามาฝึกอีก
 นักเรียนจะลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว (สุไร พงษ์ทองเจริญ. ม.ป.ป. : 6)

การยกตัวอย่างและการอธิบายไวยากรณ์เป็นวิธีการเสนอเนื้อหาภาษาวิธีหนึ่ง แต่เป็นวิธีที่ยากเพราะนักเรียนส่วนมากไม่สามารถเข้าใจความคิดรวบยอดและกฎทางไวยากรณ์ เว้นแต่ครูผู้สอนสามารถอธิบายได้เป็นอย่างดีจนชัดเจน เนื้อหาแรกเกี่ยวกับภาษาที่นักเรียนควรได้ก็คือภาษาพูด สถานการณ์จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการเสนอเนื้อหาภาษาใหม่ เป็นการให้นักเรียนได้ฟังและเห็นรูปแบบภาษาใหม่ เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนไปสู่โครงสร้างไวยากรณ์เบื้องต้น วิธีนี้ใช้โดย โทมัส โทบีเยตกับนักเรียนที่เริ่มเรียนซึ่งความรู้ทางภาษามีจำกัด นักเรียนระดับสูงขึ้นอาจใช้การอธิบายมากกว่า (Byrne, 1978 : 26)

หนังสือเรียนที่เขียนขึ้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายจะไม่ยึดเนื้อหาไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ยึดความหมายที่ใช้เป็นสื่อในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือผู้เขียนกับผู้อ่าน และสอนแทรกเนื้อหาทางไวยากรณ์ในประโยค เพื่อฝึกให้นักเรียนสื่อความหมายได้ถูกต้อง หลักการใช้ภาษาเหล่านี้นักเรียนได้รับการชี้แจงจนเข้าใจดี โทบีเยตอธิบายจากรูปประโยคที่มีอยู่ในบทเรียนจนนักเรียนเข้าใจความหมาย ขณะเดียวกันก็สังเกตรูปแบบประโยคการเรียงลำดับคำ แล้วฝึกใช้ประโยคนั้น ๆ ในการพูดหรือทำกิจกรรมภาษาต่าง ๆ แบบที่บทเรียนกำหนดไว้ การฝึกในสถานการณ์หลาย ๆ แบบจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง ทั้งยังสามารถจำและใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้ (คณะกรรมการทบทวนหลักสูตรวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. 2530 : 600)

1.2 การฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการฟัง-พูดมากที่สุดจากพฤติกรรมการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายทั้งหมด รองลงไปเป็นการอ่าน การเขียน และการอธิบายกิจกรรม การแตกความหมายศัพท์และการแสดงบทบาทประกอบซึ่งเป็นพฤติกรรมย่อยในการอ่าน เป็นพฤติกรรมที่ไม่เกิดขึ้น

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการเขียนมากที่สุดจากพฤติกรรมการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายทั้งหมด รองลงไปเป็นการอ่าน

การอธิบายกิจกรรม การฟัง-พูด และพฤติกรรมย่อยในการอ่านซึ่งได้แก่ การอ่านประโยค การทำความเข้าใจและการแสดงบทบาทประกอบเป็นพฤติกรรมที่ไม่เกิดขึ้น

ความถี่ของพฤติกรรมในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมายที่ครูผู้ใช้ เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกินกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายให้แก่ ครูอธิบายกิจกรรม นักเรียนพูดทบทวน การอ่านคำ การอ่านประโยค การอ่านในใจ และการเขียนประโยค ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งหมด ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดใกล้เคียงหรือเท่ากัน ได้แก่ ครูอ่านแก่นักเรียนอ่านตาม การเล่าเรื่อง การอ่านออกเสียง การตอบคำถามท้ายเรื่อง และการเขียนตามคำบอก ซึ่งทั้งหมดเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ส่วนการเขียนคำซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้เช่นกัน เป็นพฤติกรรมที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกินกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย

พฤติกรรมในการฝึกเนื้อหาใหม่ และกิจกรรมสื่อความหมายของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเหมาะสมกับการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เพราะเกิดพฤติกรรมการฝึกทักษะครบ 4 ทักษะ และปริมาณการฝึกแต่ละทักษะใกล้เคียงกัน แต่ไม่เพียงพอสำหรับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะเมื่อเปรียบเทียบการฝึกทักษะกับการเสนอเนื้อหาใหม่ การฝึกแต่ละทักษะน้อยเกินไป โดยเฉพาะการฟัง-พูด และไม่เกิดพฤติกรรมย่อยในการทำความเข้าใจกับการแสดงบทบาทประกอบซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่เป็นเช่นนี้มีสาเหตุมาจากครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนแต่การอ่านการเขียนและการแปล ไม่ได้มีการสอนพูด เพราะตัวครูผู้สอนที่พูดภาษาที่สอนด้วยความคล่องใจไม่ได้ จึงไม่สามารถสอนผู้อื่นได้ (ทวงเพ็ญ อินทรประวัติ, 2521 : 39) และการฝึกทักษะในการเรียนภาษาจะได้อะไรก็ต่อเมื่อเรียนจากภาษาพูดก่อนภาษาเขียน เช่นเดียวกับการเรียนภาษาแม่ นอกจากนั้นการสอนภาษายังต้องเน้นการฝึกทักษะ 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สัมพันธ์กัน โดยไม่แยกสอนเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่ง เมื่อครูฝึกให้นักเรียนอ่าน การอ่านจะเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่น ๆ

ได้ช่วยเช่น การทำกิจกรรมสื่อความหมายปากเปล่า หรือการทำกิจกรรมการอ่านผสมกับการเขียน (Hubbard, 1985 : 49) ซึ่งจะให้นักเรียนได้รับความสนุกสนานจนคิดว่ากำลังอยู่ในบรรยากาศการเรียนวิชาการ เมื่อใดก็ตามที่นักเรียนไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองต้องทำในสิ่งที่ซ้ำซากจำเจ ความต้องการเรียนรู้อาจจะเกิดมากขึ้น (Calce - Murcia, 1984 : 5)

1.3 การใช้ภาษา

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักเรียนมากกว่าการใช้ภาษาของครู ซึ่งการใช้ภาษาของนักเรียนนั้นเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าการใช้ภาษาไทย และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นมากที่สุดจากพฤติกรรมการใช้ภาษาทั้งหมด

ครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมการใช้ภาษาของครูมากกว่าการใช้ภาษาของนักเรียน และพฤติกรรมการใช้ภาษาของครูเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยมากที่สุด พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเกิดมากกว่าพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของนักเรียน

ความถี่ของพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย เกิดพฤติกรรมมากกว่าครูผู้ไม่ใช่เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน ในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายกิจกรรม การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน ในการฝึกเนื้อหาใหม่และกิจกรรมสื่อความหมาย การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการถามเพื่อขอคำอธิบาย ซึ่งทั้งหมดเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในบทพูดคุยกับเพื่อนและในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ การใช้ภาษาไทยของครูในการอธิบายเนื้อหาภาษาและในเรื่องอื่น ๆ การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการตอบคำถามของครูเป็นพฤติกรรมที่ครูทั้ง 2 กลุ่มเกิดใกล้เคียงกัน และเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ การใช้ภาษาอังกฤษของครูในการเสนอเนื้อหาใหม่ การใช้ภาษาไทยของครู

ในการอธิบายสถานการณ์ การใช้ภาษาไทยของนักเรียนในการเล่าเรื่องเป็นพฤติกรรมที่ครูทั้ง 2 กลุ่ม
 เกิดเท่านั้นหรือใกล้เคียงกัน แต่เป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ส่วนพฤติกรรมในการใช้ภาษาที่
 ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกินกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อ
 สื่อความหมายให้แก่การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในการพูดเนื้อหาภาษาใหม่ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่
 ส่งเสริมการเรียนรู้

แม้ว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการใช้
 ภาษาของนักเรียนมากกว่าพฤติกรรมการใช้ภาษาของครู และเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า
 การใช้ภาษาไทย แต่ปริมาณความหมายนั้นไม่แตกต่างกันมาก และพฤติกรรมการใช้ภาษาของครู
 ผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายก็ไม่แตกต่างจากพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักเรียน
 มากนัก พฤติกรรมการใช้ภาษาของครูทั้ง 2 กลุ่มจึงไม่เหมาะสมสำหรับห้องเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมาย
 เพราะแม้ว่าครูสามารถใช้ภาษาของนักเรียนในขณะนั้นและอธิบายกิจกรรม โดยการแต่งเรื่องราว
 หรือบอกสถานการณ์สำหรับพัฒนา ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการเสนอพัฒนา และเป็นวิธีการที่
 เหมาะสมอย่างยิ่งในการเสนอเนื้อหาใหม่ (Byrne, 1978 : 25) แต่ครูควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อย
 เพื่อให้เด็กมีเวลาหลายๆ ในการทำกิจกรรม และวิธีสอนที่ใช้ภาษาของนักเรียนในการอธิบายความหมาย
 ของคำศัพท์เป็นสิ่งที่ยากเช่น เกี่ยวกับการอธิบายไว้อย่างไรโดยเฉพาะในระบัตินั้นๆ ครูต้องให้นักเรียนรู้
 ทั่วยว่าจะใช้คำนั้นเมื่อไร และในสถานการณ์ใดจึงจะเหมาะสม (Allen, 1983 : 4)

1.4 การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมครูบรรยาย
 มากที่สุด จากพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ครูถาม-นักเรียนตอบ
 นักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนถาม-ครูตอบ ส่วนความเงิบอย่างไม่มีวัตถุประสงค์และความสับสน
 เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่ไม่เกิดพฤติกรรมความเงิบอย่างไม่มีวัตถุประสงค์

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยีกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมครูถาม-
 นักเรียนตอบมากที่สุดจากพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนทั้งหมด พฤติกรรมครูบรรยาย

เกิดรองลงมาเล็กน้อย ส่วนการปฏิสัมพันธ์กันนักเรียนกับนักเรียน นักเรียนถาม-ครูตอบ และความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นรองลงมา ไม่เกิดพฤติกรรม ความเจียมอย่างมีวัตถุประสงค์และความสับสน

เมื่อเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรม พฤติกรรมที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ บัณฑิตกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดมากกว่าครูที่ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบบัณฑิตกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย ได้แก่ ครูบรรยาย ครูถาม-นักเรียนตอบ นักเรียนถาม-ครูตอบ และนักเรียนกับนักเรียน พฤติกรรมที่เกิดใกล้เคียงหรือเท่ากัน ได้แก่ ความสับสน ส่วนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยกว่า ได้แก่ ความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์ ซึ่งพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเป็น พฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ส่วนพฤติกรรมครูบรรยาย ครูถาม-นักเรียนตอบ นักเรียนถาม-ครูตอบ ความเจียมอย่างไม่มีวัตถุประสงค์และความสับสนเป็นพฤติกรรมที่เป็น อุปสรรคต่อการเรียนรู้

จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนของครูทั้ง 2 กลุ่มไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะการสอนภาษาต้องเกี่ยวข้องกับ การปฏิสัมพันธ์เป็นอย่างมาก โดยวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายนั้น นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาสนทนาวิสาสะกันอย่างสม่ำเสมอ ห้องเรียนที่ครูพูดหรือบรรยายตลอดเวลา นักเรียนจะมีส่วนร่วมน้อย ห้องเรียนเป็นแบบครูเป็นผู้มีอำนาจตลอดเวลา (Teacher - dominated) เป็นลักษณะการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย และการให้นักเรียนมีส่วนร่วมแต่ครูคอยควบคุมกิจกรรมในห้องเรียน เป็นการ ปฏิสัมพันธ์แบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - centered) ซึ่งไม่เหมาะสมกับห้องเรียน การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายเช่นเดียวกัน การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนภาษาที่ครูเป็นผู้ สร้างกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเริ่มและเป็นผู้ควบคุมกิจกรรมเป็นส่วนมาก ห้องเรียนจะเป็นแบบ

ยึคนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student - centered) ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญมาก ครูเป็นผู้กระทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนได้มากที่สุด เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (Celce - Murcia. 1984 : 4) เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้เหมาะสม กิจกรรมในห้องเรียนจึงเป็นการให้งานหรือปัญหาแก่นักเรียนได้ทำหรือแก้ไข โดยการใช้ภาษา แบบฝึกหัดต้องมีสถานการณ์ประกอบ และคำตอบต้องมาจากการอภิปรายหรือซักถามในหมู่นักเรียนเอง (Wibunsin. 1984 : 6 - 7)

1.5 การมีส่วนร่วมของนักเรียน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมมากที่สุดจากพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนทั้งหมด รองลงไปเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วม นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วมและนักเรียนไม่มีส่วนร่วมเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมมากที่สุดจากพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนทั้งหมด รองลงไปได้แก่พฤติกรรมที่นักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วม นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมและนักเรียนไม่มีส่วนร่วมเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาจากความถี่ของพฤติกรรม ปรากฏว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วม และนักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมมากกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่

ส่งเสริมการเรียนรู้ ส่วนพฤติกรรมนักเรียนส่วนน้อยมีส่วนร่วมและนักเรียนไม่มีส่วนร่วมซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้นั้น ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมน้อยกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย

พฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายดีกว่าพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนของครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย และเหมาะสมกับห้องเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะการให้โอกาสนักเรียนมีส่วนร่วม เป็นวิธีช่วยให้เกิดการสื่อความหมายได้โดยตรงที่สุด ครูจะลดบทบาทความสำคัญลงและให้นักเรียนมีเวลาเป็นของตัวเองมากขึ้น การมอบงานกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มที่มีการเตรียมการมาดีแล้ว กิจกรรมสื่อความหมายก็จะได้ผลดีกว่ากัน (Celso - Murcia. 1984 : 5) และการจำกัดเวลาพูดของครู จะทำให้นักเรียนมีโอกาสพูดเพิ่มมากขึ้น ครูของตระหนักเสมอว่านักเรียนมีความจำเป็นต้องฝึกฝนการพูดมากกว่าครู ดังนั้นครูจึงควรเร้าให้นักเรียนได้พูด (Haycraft. 1978 : 15)

1.6 การแก้ไขข้อผิดพลาด

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัดมากที่สุดจากพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งหมด รองลงไป ได้แก่ การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างนุ่มนวล และการแก้ไขข้อผิดพลาด โดยนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่เกิดน้อยที่สุด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัดมากที่สุดจากพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งหมด รองลงไป ได้แก่การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างนุ่มนวล และการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเล็กน้อย

ความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึก
กิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดมากกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
ได้แก่ การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัด การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างนุ่มนวล
และการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างเคร่งครัดเป็น
พฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ส่วนการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูอย่างนุ่มนวล และ
การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของครูทั้ง 2 กลุ่มไม่เหมาะสมสำหรับห้องเรียน
ภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างมีระบบเป็นเทคนิคของ
การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ขณะที่นักเรียนฝึกพูดหรือทำกิจกรรมทางภาษา ครูต้องไม่
สอดแทรกกลางคันเพียงเพื่อจะแก้ไขข้อผิดพลาดหยาบหยาบ เพราะเมื่อผ่านไประยะหนึ่งข้อ
ผิดพลาดเล็กน้อยนั้นจะหายไปเอง เนื่องจากนักเรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น ผู้ฝึกย่อมไม่
ต้องการให้ชัดจึงหวัะ ครูควรบันทึกสิ่งที่ต้องแก้ไขไว้ แล้วนำมาบอกกล่าวชี้แจงภายหลัง
(Haycraft. 1978 : 17) ข้อสำคัญของการตรวจแก้ไขคืองานตรวจแก้ไขเป็นสิ่งที่
ละเอียดอ่อน ครูควรทำเมื่อนักเรียนต้องการ เว้นแต่ข้อผิดพลาดนั้นร้ายแรง การให้นักเรียน
ตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตนเองและเพื่อนจะได้ผลดีกว่าการตรวจแก้ไขโดยครู และครู
สามารถใช้คำพูดหรือแสดงท่าทางกระตุ้นให้นักเรียนตรวจแก้ด้วยตนเอง (Calce - Murcia.
1984 : 6)

1.7 การให้กำรบ้าน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการอธิบาย
กำรบ้านมากกว่าการเฉลยกำรบ้าน ส่วนครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย
เกิดเฉพาะพฤติกรรมการอธิบายกำรบ้าน

ความถี่ของพฤติกรรมทำให้การบ้านที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมมากกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย ได้แก่ การอธิบายการบ้าน แต่การเฉลยการบ้านเป็นพฤติกรรมที่ครูทั้ง 2 กลุ่มเกิดใกล้เคียงกัน

การอธิบายการบ้านและการเฉลยการบ้านเป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ดังนั้นครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมในการให้การบ้านเหมาะสมกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย เพราะการบ้านเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องมาจากกิจกรรมในห้องเรียน ครูจึงควรมอบหมายและกระตุ้นให้นักเรียนทำ ข้อสำคัญปริมาณการบ้านต้องไม่มากเกินไป จนกลายเป็นภาระหนักกับนักเรียน หรือด้านน้อยเกินไปนักเรียนไม่ได้ใช้ความสามารถเต็มที่ ผลจากการให้การบ้านช่วยให้ครูผู้ระคับสปีชญาของนักเรียนว่า อยู่ในเกณฑ์สูงค่าปานใจ (Haycraft. 1978 : 94)

1.8 อุปกรณ์ที่ใช้ในห้องเรียน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการใช้สมุดเป็นอุปกรณ์มากที่สุดจากพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ทั้งหมด รองลงไป ได้แก่ การใช้หนังสือและกระดานดำเป็นอุปกรณ์ การใช้บัตรภาพเป็นอุปกรณ์ การใช้อุปกรณ์อื่น ๆ และการใช้บัตรคำเป็นอุปกรณ์ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมการใช้กระดานดำเป็นอุปกรณ์มากที่สุดจากพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ทั้งหมด รองลงไป ได้แก่ การใช้สมุดเป็นอุปกรณ์ การใช้หนังสือเป็นอุปกรณ์ การใช้บัตรภาพเป็นอุปกรณ์ การใช้อุปกรณ์อื่น ๆ และการใช้บัตรคำเป็นอุปกรณ์ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

ความถี่ของพฤติกรรมการใช้อุปกรณืทุกพฤติกรรม ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ
 ยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายเกิดพฤติกรรมมากกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อ
 สื่อความหมาย

แม้ว่าครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจะเกิดพฤติกรรม
 การใช้อุปกรณืมากกว่าครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย แต่การใช้อุปกรณื
 ของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายไม่เหมาะสมกับห้องเรียนภาษาเพื่อ
 สื่อความหมาย เพราะพฤติกรรมที่เกิดมากกว่ามางพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อ
 การเรียนรู้ และอุปกรณืที่ใช้มากเป็นอุปกรณืที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ได้แก่ สมุด หนังสือ
 และกระดานดำ ส่วนการใช้บัตรคำและการใช้บัตรภาพเป็นพฤติกรรมการใช้อุปกรณืที่ส่งเสริม
 การเรียนรู้นั้นเกิดพฤติกรรมน้อยกว่าพฤติกรรมการใช้อุปกรณืที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้

ทวงเพ็ญ อินทรประวัติ ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษว่า สาเหตุ
 หนึ่งมาจากวิธีอุปกรณื เพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมคิดว่าอุปกรณืทำให้การสอน
 ซ้ำลงจนไม่ทันหลักสูตร (ทวงเพ็ญ อินทรประวัติ, 2521 : 51) ซึ่งความจริงแล้วอุปกรณื
 เป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ได้รวดเร็ว ได้ผล และจูงใจผู้เรียนด้วย ซึ่ง
 ได้แก่ ของจริง รูปภาพ การแสดงท่าทาง และการแปลแต่การแปลเป็นสิ่งที่ยากเช่นเกี่ยวกับการ
 การอธิบายไวยากรณ์ โดยเฉพาะในระดับต้น ๆ นอกจากนั้นการแปลถ้าใช้เสมอจะเป็นการ
 ชักขวางการเรียนรู้ของนักเรียน (Hubbard, 1985 : 50)

การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายต้องอาศัยอุปกรณืการสอนมาก โดยเฉพาะ
 การสอนภาษาอังกฤษที่ใช้แบบเรียน English Is Fun ให้ได้ผล เพราะการที่นักเรียน
 แต่ละคนมีอุปกรณืประจำตัว ทุกคนจึงสามารถร่วมในกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงบัตร แลกบัตร

หรือจัดบัตรตามที่บทเรียนกำหนดไว้ ซึ่งภาพสำหรับบทเรียนมีอยู่แล้วในภาคผนวกของหนังสือเรียน และกรมวิชาการได้พิมพ์รูปกรณนี้เพื่อใช้ประกอบบทเรียน นักเรียนแต่ละคนจึงควรมีชุดบัตรตัวอักษร บัตรคำ และบัตรภาพของตนเอง (กรมวิชาการ. 2526 : 6)

2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเฉพาะกรณีที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน และที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน กับนักเรียน 2 ห้องเรียน ปรากฏว่าการใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายมีผลต่อพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แต่พฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกัน

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีที่เลือกกลุ่มประชากรแบบเฉพาะเจาะจง โดยการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยมีใ้ความคุมพฤติกรรมของครูผู้ถูกสังเกต พฤติกรรมของครูผู้สอนที่ปรากฏออกมาไม่เป็นไปตามความคาดหวัง เนื่องจากครูผู้สอนไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย การใช้กิจกรรมสื่อความหมายจึงไม่ถูกต้อง ดังนั้นการที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเฉพาะกรณี 2 ห้องเรียนที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน ไม่แตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กติกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน เพราะมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายนำกิจกรรมสื่อความหมายที่กำหนดไว้ในคู่มือครูไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพียงเล็กน้อย โดยครูคนที่ 1 นำไปใช้ 10 กิจกรรม ครูคนที่ 2 นำไปใช้ 9 กิจกรรม จากกิจกรรมสื่อความหมายทั้งหมดที่กำหนดไว้ในคู่มือครู English Is Fun บทที่ 26, 27 และ 28 จำนวน 55 กิจกรรม ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้มีจุดประสงค์หลายประการ ทั้งเพื่อการทบทวน การนำเข้าสู่บทเรียน และการฝึกเนื้อหาใหม่ การทำกิจกรรมภาษาเพื่อสื่อความหมายของนักเรียนจึงไม่เพียงพอที่จะทำให้ให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในคู่มือครู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจึงต่ำเพราะหัวใจสำคัญในการสอนและการเรียนภาษาคือการให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมขณะเรียนแต่ละครั้ง วิธีสอนจึงต้องเน้นการปฏิสัมพันธ์แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมนั้น ๆ หรือในบางโอกาสครูและนักเรียนต้องมีส่วนร่วมเท่า ๆ กันในการปฏิสัมพันธ์ (Aziz. 1987 : 59) เพราะกิจกรรมในการสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้องนั้น ต้องให้โอกาสผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอในการแสดงออก (Facilitation) การมีส่วนร่วม (Participation) และการได้สนทนาวิสาสะกัน (Socialization) หากผู้เรียนขาดการปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนนักเรียนในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่การสื่อความหมายจะเกิดขึ้นเพราะไม่ได้ใช้ภาษากับผู้ใดเลย ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อความหมายก็ย่อมไม่เกิดขึ้นด้วย (Kosol and Prabha. 1986 : 1) ดังนั้นคณะกรรมการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จึงได้สร้างหนังสือชุด English Is Fun และคู่มือครู English Is Fun ขึ้นโดยยึดแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ศูนย์กลางในการสอนคือผู้เรียนและกิจกรรม (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 51 - 52) ที่นักเรียนจะ

ได้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาอย่างบ่อยครั้ง พอที่จะนำภาษาไปใช้ได้อย่างเหมาะสม กิจกรรมในห้องเรียนเป็นการไต่ถาม หรือเสนอปัญหาแก่นักเรียน ที่จะต้องทำหรือแก้ไขโดยการใช้ภาษา แบบฝึกหัดต้องมีสถานการณ์ประกอบ และคำตอบต้องมาจากการอภิปรายหรือการซักถามในหมู่นักเรียนกันเอง (Wibunsin, 1984 : 4) เพราะการสอนภาษาคามแนวสื่อความหมายนั้น การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญมาก (Celce - Murcia, 1984 : 4)

2. ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายใช้วิธีสอนที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่

2.1 ใช้วิธีแปลคำต่อคำในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน ในการเสนอเนื้อหาใหม่ และในการฝึกเนื้อหาใหม่ ครูใช้วิธีท่องศัพท์พร้อมทั้งแปลตลอดเวลา

2.2 การเสนอเนื้อหาภาษาใหม่ ครูใช้วิธีเขียนบทสนทนาบนกระดานคำ พร้อมกับที่ครูพูดเนื้อหาภาษาใหม่ การฝึกฟัง-พูดบทสนทนาจึงกลายเป็นการอ่านและท่องจำ

2.3 การทบทวนบทฟัง-พูด ครูใช้วิธีให้นักเรียนอ่านหรือเขียนบทสนทนาแทนการฟัง-พูดโต้ตอบกัน

2.4 บทบาทของครูผู้สอนไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพราะเวลาที่ครูอธิบายกิจกรรม บางครั้งครูนั่งอยู่ที่โต๊ะครู และขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม บางครั้งครูทิ้งห้องเรียน หรือไม่เวียนให้ความช่วยเหลือตามกลุ่มต่าง ๆ

2.5 นักเรียนไม่ได้ถูกฝึกให้ทำกิจกรรมอย่างถูกต้อง เพราะขณะที่กิจกรรมกลุ่ม นักเรียนใช้ภาษาไทยในการพูดกับเพื่อน นักเรียนฝึกใช้ภาษาเพียง 2-3 ครั้งก็หยุดห้องเรียนซากระเบียบวินัย

2.6 หากแคลนอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้นับแบบเรียน English Is Fun จะโดยดลนั้น อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญมาก ปรากฏว่า นักเรียนไม่มีบัตรคำและบัตรภาพเป็นของตนเอง อันเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดสำหรับใช้ฝึก กิจกรรมภาษาเพื่อสื่อความหมาย ทำให้เสียโอกาสในการฝึกใช้ภาษาของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าพฤติกรรมการใช้บัตรคำและบัตรภาพของนักเรียนเป็น พฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

นอกจากนี้ หนังสือ English Is Fun ซึ่งเป็นอุปกรณ์การเรียนของนักเรียน ที่สำคัญยิ่ง เป็นหนังสือที่ทางโรงเรียนให้นักเรียนยืมเรียน โดยห้ามนักเรียนขีดเขียนข้อความ ใด ๆ ลงในหนังสือ นักเรียนจึงต้องคัดลอกเนื้อหาและกิจกรรมในหนังสือลงในสมุดก่อนทำ กิจกรรม ทำให้เสียเวลาในการฝึกการใช้ภาษาของนักเรียนมากยิ่งขึ้น

2.7 การนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ ยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายมีจำนวนน้อยมาก มีแค่ปฏิบัติจนเป็นนิสัย นักเรียนจึงไม่มีโอกาส ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงอย่างจริงจัง

3. ความแตกต่างของบรรยากาศภายในชั้นเรียน เฉพาะกรณีของ 2 ห้องเรียน ที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน กับ 2 ห้องเรียนที่ สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน

ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายมีลักษณะการใช้อ่านาจน้อยมากที่สุด มีลักษณะใช้อ่านาจนปานกลางรองลงไป ครูมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยปานกลางมากที่สุด ครูมี ลักษณะเป็นประชาธิปไตยมากรองลงไป นักเรียนได้รับแรงจูงใจมากมากที่สุด ได้รับ แรงจูงใจปานกลางและน้อยบ้าง ครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยึดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายมีลักษณะ ใช้อ่านาจนมากที่สุด มีลักษณะใช้อ่านาจนปานกลางรองลงไป ครูมีลักษณะเป็นประชาธิปไตย น้อยมากที่สุด มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยปานกลางเพียงเล็กน้อย นักเรียนได้รับแรงจูงใจ ปานกลางมากที่สุด และได้รับแรงจูงใจน้อยรองลงไป

แม้ว่าพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คนนี้ ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่พฤติกรรมในการสอนและการเรียนนั้นมีผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียน นักเรียนในห้องเรียนที่ครูผู้สอนใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายจะกล้าแสดงออก สนใจในกิจกรรมการเรียนการสอน ยินดีและกระตือรือร้นในการร่วมทำกิจกรรมความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนเป็นมิตรไมตรีที่ติดต่อกัน นักเรียนไม่เขินอายต่อการเรียนเพราะได้ทำกิจกรรมหลายแบบ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งแอนโทนี และแพร์รี่ (Anthony and Pearee. 1978 : 34 - 54) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายต้องจัดชั้นเรียนให้อยู่ในลักษณะสะดวกต่อการเคลื่อนไหว สำหรับทำกิจกรรม ฟัง พูด อ่าน และเขียน ครูควรอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ช่วยเหลือนักเรียน แทนที่การเป็นผู้ควบคุมเหมือนแต่ก่อน จุดประสงค์เพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในบรรยากาศเป็นอันเองและคุ้นเคยกัน อันเป็นพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อการสื่อความหมายให้ดีขึ้น เมื่อครูต้องการให้นักเรียนสนใจในกิจกรรมแบบใหม่ ครูจำเป็นต้องจัดรูปแบบของชั้นเรียนให้แปลกใหม่ก่อน ทอริส วิบูลส์เบิร์ก (Doris Wibusin) ได้กล่าวหาตนเองเกี่ยวกับว่าการสร้างบรรยากาศการเรียนให้นักเรียนรู้สึกสนใจ อยากเรียนอยากรู้ โดยที่ไม่คาดหวังคำตอบทุกข้อ จะทำให้นักเรียนทำกิจกรรมกันอย่างเพลิดเพลิน จนไม่รู้สึกเบื่อเพราะอายุในการทำผิด และครูควรหาโอกาสให้นักเรียนเชื่อมั่นว่า นักเรียนใช้ภาษาได้และใช้ได้ดีขึ้น เมื่อนักเรียนรู้สึกว่าคุณเองประสบความสำเร็จแล้ว นักเรียนจะเกิดความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาในสถานการณ์

สื่อความหมายที่แท้จริง ปัจจัยสำคัญคือครูควรสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียนและยกเลิ
 วิธีการควบคุมอย่างเคร่งครัด (Wibunsin. 1984 : 8)

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้กำหนดจุดประสงค์ทั่วไปของวิชาภาษาอังกฤษ
 อังกฤษข้อที่สาม ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายไว้ว่า เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน
 (กรมวิชาการ. 2526 : 12) และวิธีการสร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียนนั้นได้แก่ การทำ
 ให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน โดยการยกของชมเชยเมื่อครูผู้สอนมีโอกาส จักกิจกรรม
 ให้นักเรียนคิดและแก้ปัญหาด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน และการทำให้ผู้เรียนสบายใจ
 ปราศจากความกลัวและความกระตาคอหาย โดยสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในห้องเรียน
 ซึ่งประกอบด้วยบุคลิกภาพของครูสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพที่เป็นมิตร
 ค่อกันระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง และสภาพห้องเรียนที่ส่งเสริมให้อยากเรียนรู้ (คณะกรรมการ
 การผลิตชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. 2530 : 584 - 588)

ข้อสังเกตในการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยที่เป็นการศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียน ครูผู้สอน
 เกือบทุกคนที่ไปติดต่อไม่ยินยอมให้สังเกตตนเอง เพราะคิดว่าเป็นการจับผิด ก่อนที่จะศึกษา
 โดยใช้วิธีสังเกตควรติดต่อกับครูผู้สอนให้เรียบร้อยก่อน มิฉะนั้นจะทำให้เกิดอุปสรรคในการ
 ศึกษาวิจัยได้
2. การศึกษาควรทำในคอนตันของภาคเรียน เพราะการเก็บข้อมูลในปลายภาคเรียน
 ซึ่งเป็นช่วงใกล้สอบ ครูผู้สอนบางคนรีบสอนเนื้อหาให้ครบตามหลักสูตร ทำให้การเรียนการสอน
 ไม่เป็นไปคามธรรมชาติ

3. ในการเลือกกลุ่มประชากรในการศึกษาวิจัย ควรศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเรียนของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย ก่อนที่จะเก็บข้อมูลจริง เพื่อให้ได้กลุ่มประชากรที่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายตามที่คู่มือครูกำหนดไว้ อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

ผลของการศึกษาค้างนี้ ช่วยให้เกิดแนวความคิดในการเสนอแนะต่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพของครูและประสิทธิภาพของการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. ควรจัดอบรมเทคนิควิธีการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายแบบเข้มให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพื่อ

1.1 ให้ครูผู้สอนทราบถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องใช้กิจกรรมภาษา เพื่อสื่อความหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.2 ให้ครูผู้สอนเข้าใจถึงหลักการและวิธีจัดกิจกรรมภาษา เพื่อสื่อความหมายอย่างด่งแท้ และเห็นประโยชน์ของการสอนภาษาตามแนวสื่อความหมาย

1.3 ให้ครูผู้สอนเข้าใจบทบาทของครูผู้สอนภาษา เพื่อสื่อความหมายในแต่ละตอน และความรับผิดชอบต่อชั้นเรียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาควรฝึกใช้สำนวนภาษาอังกฤษง่าย ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนอยู่เสมอ เพื่อให้สามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว เพื่อให้สามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้เมื่อมีโอกาส

3. ควรจัดอบรมความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยพิจารณาจากเนื้อหาในหนังสือชุด English Is Fun

ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

1. ควรศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่สอนโดยครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย และที่สอนโดยครูผู้ไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย
2. ควรศึกษาพฤติกรรมในการสอนและการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย และที่ครูไม่ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดัดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย จำนวนมากกว่านี้
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียนที่ปรากฏในคู่มือครู กับที่ครูนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน และผลของการเกิดพฤติกรรมในการทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียนที่มากหรือน้อยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
4. การทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยพิจารณาจากหน้าที่ของภาษาที่นำมาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมาย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ณนรัตน์ หล้าสงฆ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีใจเฒ่า, 2528.
- กาญจนา ปรานพาด. "กิจกรรมการใช้ภาษาในห้องเรียนเพื่อสื่อสาร," ใน การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนระดับมัธยมและอุดมศึกษา. ไม่มีเลขหน้า กรุงเทพฯ : Thai / TESOL, 1984.
- กานก จรด. การศึกษาความรู้และความต้องการในการปรับปรุงการสอนของครูภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อักส์นา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การประถมศึกษา 2526. กรุงเทพฯ : สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2527.
- คณะกรรมการการอุดมศึกษาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.
- ประสิทธิ์ นรศาสตร์. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมในจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2526. อักส์นา.
- พยอม ชรบุญพร. "ปฏิรูปการสอนภาษา," วารสาร มศว. ปทุมวัน. 2 : 86 - 87 ; กุมภาพันธ์ 2524.
- เพ็ญศรี รังสิยากุล. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. การวิเคราะห์พฤติกรรมการครูและนักเรียนในชั้นที่สอนวิชาสังคมศึกษา ระดับประถมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2518.

- วิชาการ, กรม. คู่มือครู English Is Fun Book I. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2525.
- _____ . คู่มือครู English Is Fun Book II. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2525.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- ศรีวิชัย สุวรรณฉวี. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2 พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก, 2522.
- สุภาพ วากเขียม. เครื่องมือวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- สุโร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ประมวลศิลป์, 2526.
- _____ . การสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- สมสรรค วงษ์น้อย. พฤติกรรมการสอนกนกการบรรยาย. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อักษรานา.
- สว่าง หิรัญบุระ และคณะ. โครงการติดตามและประเมินผลโครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษา. กรมสามัญศึกษา ระหว่างปีการศึกษา 2524 - 2526. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
2526.
- อัญชลี แจ่มเจริญ จินตนา สุขมาก และชำเลื่อง มีนะนัน. ศึกษา 231 วิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และท่าปกเจริญผล, 2526.
- อมรา แสงจันทร์. "แนวการสอนเพื่อการสื่อความหมาย." วารสารภาษาปริทัศน์. 1 : 11 - 17 ;
มกราคม - พฤษภาคม 2524.
- อรพินท์ เจียรพงษ์. วิธีทางสถิติ : การทดสอบสมมติฐาน. กรุงเทพฯ : คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

- Anthony, Adam and John Pearee. Every English Teacher. London : Oxford University Press, 1978.
- Allen, Virginia French. Techniques in Teaching Vocabulary. New York : Oxford University Press, 1983.
- Aziz, Arfah A. "Strategies for Communication Between Teacher Pupils Implications for Classroom Teaching Strategies," in Pattern of Classroom Interaction in Southeast Asia. London : Macmillan, 1987.
- Byrne, Donne. Oral English. 4th.ed., Hong Kong : The Hong Kong Printing Press Ltd., 1978.
- Calce-Murcia, Marianne. "Interaction and Communication in the ESOL Classroom," English Teaching Forum. 22/2 : 2 - 7, 10, April, 1984.
- Chomsky, Noam. Current Issue in Linguistic Theory. Paris : Mouton, 1970.
- Pinocchio, Mary. English as a Second Language From Theory to Practice. New York : Regents Publishing Co., 1974.
- Hlanders, Ned A. Analyzing Teaching Behavior. Massachusetts, Addison Wesley, Publishing Company, 1970.
- Haycraft, John. An Introduction to English Language Teaching. London : Longman Group Ltd., 1978.
- Hubbard and others. A Training Course for TEFL. 4th ed. London : Oxford University Press, 1985.
- Kosol, J.T. and P.B. Prabha. "CIA System : A Conceptual Model," in CEL Newsletter. n.d. 2 : 1, January, 1986.
- Oliver, Richard L., Ernest L. Bentley and Eduth Miller. Systematic Observation of Teaching. New Jersey : Englewood Englewood Cliffs, 1971.
- Vincent, Monica. "Motivation and its Importance in ELT.," in Bologna Conference 1983. p. 37 - 41, n.d.
- Wibunsin, Doris. "Communication VS Noncommunicative Language Teaching," in Language Use in the Classroom. unpagged Bangkok : Thai TESOL, 1984.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

- ก. แบบสังเกตพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ข. ตารางแสดงกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 และกิจกรรมสื่อความหมายที่ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน นำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
- ค. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ง. ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
- จ. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
- ฉ. คะแนนจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

หลักสูตร			เวลาเป็นนาที														
			5	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55				
ภาษาที่ นักเรียนใช้	ภาษาอังกฤษ	การทบทวนและการนำเข้าสู่บทเรียน															
		การศึกษารูปแบบภาษาใหม่															
		การฝึกและกิจกรรมสื่อความหมาย															
	ภาษาไทย	การตามเพื่อขอคำอธิบาย															
		การตอบคำถามของครู															
		การพูดกับเพื่อน															
		เข้าเรื่อง อื่น ๆ															
การปฏิสัมพันธ์	การบรรยาย																
	ครูถาม-นักเรียนตอบ																
	นักเรียนถาม-ครูตอบ																
	นักเรียน - นักเรียน	คุยเกี่ยวกับเพื่อนทั้งห้อง															
กิจกรรมคู่																	
กิจกรรมกลุ่ม																	
P = ความเจียมตนบ้างมีวัตถุประสงค์ NP = ความเจียมตนบ้างไม่มีวัตถุประสงค์ ความสั้น การมีส่วนร่วมของนักเรียน A = ทั้งหมด H = ส่วนมาก F = ส่วนน้อย K = ไม่มีส่วนรวม การแก้ไขข้อผิดพลาด T = ครู S = นักเรียน C = อย่างเคร่งครัด G = อย่างนุ่มนวล การให้การชม Z = การอธิบาย A = การเฉลย อุปกรณ์ที่ใช้ B = หนังสือ WC = บัตรคำ W = สมุด PC = บัตรภาพ BB = กระดาษดำ TR = เทป Ots = อื่น ๆ																	

หมายเหตุ

		มาก	ปานกลาง	น้อย
บรรยากาททั่วไป	ครูมีลักษณะไร้อำนาจ			
	ครูมีลักษณะเป็นประชาธิปไตย			
	นักเรียนใฝ่ใฝ่กับแรงจูงใจ			

			มี	ไม่มี
การนำภาษาอังกฤษ ไปใช้ ในสถานการณ์จริง	ครู	การชมเชย		
		คำสั่ง		
		การท้าทาย		
		คำถาม - ตอบ		
		การลา		
	นักเรียน	การท้าทาย		
		คำถาม - ตอบ		
		ขอบคุณ		
การขออนุญาต				

ภาคผนวก ข.

ตารางแสดงกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II
บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 และกิจกรรมสื่อความหมายที่ครูใช้เทคนิควิธี
แบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน นำไปใช้ในกิจกรรมการเรียน
การสอน

ภาคผนวก ข

ตาราง แสดงกิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun Book II บทที่ 26, 27 และ 28 และกิจกรรมสื่อความหมายเฉพาะกรณีของครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรม เพื่อสื่อความหมายจำนวน 2 คน นำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมสื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่ดกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
บทที่ 26		
กบ.1.1 การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกาย	/	
กบ.1.2 การถามตอบเกี่ยวกับสีของเครื่องแต่งกาย	✓	
กบ.1.3 การถามตอบเกี่ยวกับสีของสิ่งของและรายงาน	/	
กบ.2 A การทายชื่อสิ่งของ		
กบ.2 B การทายสีของสัตว์		
กบ.3 การเขียนคำถามให้เพื่อนเขียนตอบ		
กบ.4 การสั่งให้เพื่อนวาดรูปและระบายสี	/	
การถามตอบเกี่ยวกับสีของสิ่งที่วาดแล้วเขียนรายงาน		

ตาราง (ต่อ)

กิจกรรมสื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบมีกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
กบ.5 การวาดรูปและระบายสีตามคำสั่ง การถามตอบเกี่ยวกับสีของสิ่งที่วาด		
กบ.6 การปฏิบัติตามคำสั่ง การระบายสีตามเรื่องที่ชอบ		
กบ.7 การถามตอบเกี่ยวกับเรื่องในภาพ		
กส.1 การทาสี		
กส.5 การทาสีของสิ่งของ		
กส.6 การทาสีของสิ่งของจากสี		✓
กส.7 การเขียนคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตาม		
กส.9 การถามตอบเกี่ยวกับสีของเครื่องใช้ใน ห้องเรียน		
กส.10 การระบายสีตามคำสั่ง การถามตอบเกี่ยวกับสีที่ระบาย		
บทที่ 27		
กบ.1.1 การสนทนาระหว่างผู้ซื้อและผู้ให้		
กบ.1.2 A การสนทนาระหว่างผู้ซื้อและผู้ให้		
กบ.1.3 B การถามตอบเกี่ยวกับสี		✓
กบ.1.4 C การถามเพื่อให้เลือกตอบ		
กบ.1.5 D การพูดโต้แย้ง		

ตาราง (ต่อ)

กิจกรรม สื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบยี่กกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
กข.2 การถามตอบเกี่ยวกับสิ่งของที่นักเรียนรู้จักและไม่รู้จัก	-	
กข.4 การเล่าเรื่องที่อ่านให้เพื่อนฟัง การแสดงบทบาทสมมติ	✓	✓
กข.5 การเขียนคำถามให้เพื่อนตอบ		
กส.1.2 การถามตอบชื่อของวันในปฏิทิน		
กส.2 การถามตอบเกี่ยวกับชื่อวันพรุ่งนี้		
กส.3 การถามตอบเกี่ยวกับชื่อและจำนวนวัน ใน 1 สัปดาห์		
กส.4.1 การถามตอบเกี่ยวกับชื่อผลไม้		
กส.4.2 การถามตอบความหมายของชื่อผลไม้ ภาษาไทย	✓	
กส.7 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใหม่แสดงภาพผลไม้ ทั้งลักษณะรูปพรรณ และเอทิจ		
กส.9 การถามตอบเกี่ยวกับอาชีพในรูปพรรณ และเอทิจ		
กส.11 การปฏิบัติตามคำสั่งของเพื่อน		
กส.13 การเขียนคำสั่งให้เพื่อนระบายสีและเขียน รายงานสิ่งที่ได้ปฏิบัติแล้ว		

ตาราง (ต่อ)

กิจกรรมสื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบฝึกกิจกรรม เพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
บทที่ 28		
กข.1.1 การถามและตอบเกี่ยวกับเครื่องใช้ ในการเขียน	✓	
กข.1.2A การถามและตอบเกี่ยวกับผู้เป็นเจ้าของ เครื่องใช้	✓	✓
กข.1.3 B การถามและตอบเกี่ยวกับผู้เป็นเจ้าของ เครื่องใช้ในห้องเรียน โดยการเปรียบเทียบขนาดและสี		
กข.1.4 การถามตอบเกี่ยวกับเจ้าของสิ่งของ โดยการเปรียบเทียบกัน	✓	
กข.1.5 B การถามตอบเกี่ยวกับเครื่องใช้ และสัตว์เลี้ยง		
กข.1.6 C การถามตอบเกี่ยวกับเจ้าของสิ่งของ ที่นักเรียนไม่มี		
กข.2 การพูดเพื่อให้ตอบ รับหรือตอบปฏิเสธ		✓
กข.3 การทายจากประโยคที่เขียน		✓
กข.4 การปฏิบัติตามคำสั่งที่อ่าน การรายงานสิ่งที่หาพบ การสอบถามสิ่งของที่หาไม่พบ	✓	✓

ตาราง (ต่อ)

กิจกรรมสื่อความหมาย	ครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบมีคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย	
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2
กส.1 การถามตอบเกี่ยวกับชื่อและจำนวนวัน ใน 1 สัปดาห์		/
กส.2.3 การถามตอบเกี่ยวกับชื่อและจำนวน เดือนใน 1 ปี		/
กส.3 การพูดเมื่อไม่ไถ่กินหรือฟังไม่ชัดเจน		
กส.6 การถามตอบเกี่ยวกับสิ่งของที่อยู่ในห้อง		
กส.9 การวาดรูปและระบายสีตามคำสั่ง แล้วเติมคำให้เพื่อนตรวจความถูกต้อง		
กส.10 การถามตอบเกี่ยวกับสิ่งของและสี แล้วขอสิ่งของนั้น		
รวม 55 กิจกรรม	10	9

จากตาราง แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมสื่อความหมายในคู่มือครู English Is Fun
Book II บทเรียนที่ 26, 27 และ 28 มีทั้งหมด 55 กิจกรรม และครูผู้ใช้เทคนิควิธีแบบ
มีคกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 2 คน ให้นำกิจกรรมภาษาเพื่อสื่อความหมายเหล่านี้ไปใช้
เพียงเล็กน้อย โดยครูคนที่ 1 นำไปใช้ 10 กิจกรรม และครูคนที่ 2 นำไปใช้ 9 กิจกรรม

ภาคผนวก ก.

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 5

ฉบับที่ 1 (การใช้ภาษา)

ตอนที่ 1 จากบทสนทนาต่อไปนี้ จงทำเครื่องหมาย X ทับข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ข้อใดข้อหนึ่งซึ่งเป็นคำถามหรือคำตอบเข้ากับบทสนทนาที่ให้อ่าน

1. Nangnoi : I have a new skirt.

Suda :

Nangnoi : It's pink.

1. What work does your father do ?

2. What's your name ?

3. What color is it ?

4. What's that ?

2. A : I forgot my pen

B : Here you are.

A : Thank you.

B : You're welcome.

1. Show me the pen, please. 3. Is this your pen?

2. Could I borrow a pen? 4. That's right.

3. Suda :

Fruit seller : How many?

Suda : Five, please.

Fruit seller : Here you are.

1. Can I have some mangoes, please? 3. Are these mangoes?

2. Who has mangoes? 4. What are these?

4. A : Are bananas yellow or red?

B :

1. They're yellow.

3. They're red.

2. Yes.

4. No.

5.

A : Here's a dog.

B : It's a cat.

1. This's not a dog.

3. That's not a dog.

2. This's not a cat.

4. That's not a cat.

ตอนที่ 2 จงพิจารณาภาพต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย X ทับข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ข้อใด
ข้อหนึ่งที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

6. A : Who doesn't have a dog?

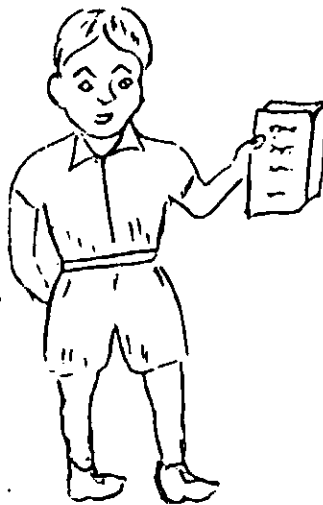
B :

1. Ed.

2. Pam.

3. Tom.

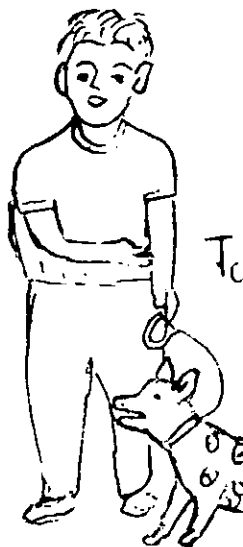
4. Tom and Pam.

Ed.

Pam.

Tom.

7. A : Who has a long ruler?

B :

1. Suwit does.
2. Suwat does.
3. Manat does.
4. Suwat and Manat do.

Suwit

Suwat

Manat

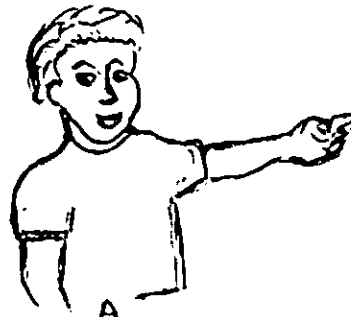
8. A : Manit has a fan.

B :

1. That's right.
2. He has a pan.
3. No, he doesn't.
4. He has a fan.

B

A

Manit

ตอนที่ 3 จงทำเครื่องหมาย X ทั้ข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

9. Suda has a hat.

1. blue
2. two
3. her
4. three

10. Those are their

1. grey
2. apples
3. eight
4. they

11. There are days in a week,

1. five
2. seven
3. nine
4. eleven

12. ถ้า[▼]นักเรียน[↑]เดิน[↑]อยู่บน[↑]ถนน มี[↑]ชาว[↑]ต่าง[↑]ประเทศ[↑]มา[↑]ตาม[↑]ถึง[↑]ทาง[↑]ไป[↑]โรง[↑]แรม[↑]วิ[↑]ชั่น[↑]โฮ[↑]เทล[↑]
ซึ่ง[↑]นัก[↑]เรียน[↑]ไม่[↑]ทราบ นัก[↑]เรียน[↑]จะ[↑]พูด[↑]กับ[↑]เขา[↑]ว่า[↑]อย่าง[↑]ไร

1. No, I am not.
2. Sorry I'm late.
3. No. I have not.
4. Sorry, I don't know.

13. ถ้า[▼]นัก[↑]เรียน[↑]อยาก[↑]ให้[↑]เพื่อน[↑]ช่วย[↑]ทำ[↑]ให้[↑]ลูก[↑]แกะ[↑]ของ[↑]นัก[↑]เรียน[↑]มี[↑]สี[↑]สวย[↑]งาม นัก[↑]เรียน[↑]จะ[↑]ใช้[↑]คำ[↑]สั่ง[↑]อะไร

1. Draw a sheep, please.
2. Color the sheep, please.
3. Spell the word "sheep", please.
4. Read the word "sheep", please.

14. Who has a pen?

1. I do.
2. He's fisherman.
3. Suda is.
4. He's a boy.

15. Here are apples.

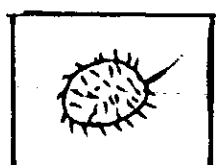
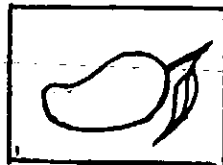
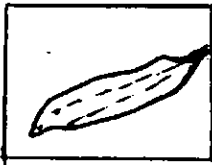
1. an
2. and
3. some
4. or

ฉบับที่ 2 (ความเข้าใจภาษา)

ตอนที่ 1 พิจารณาคำถามจากครูแล้วทำเครื่องหมาย X ใต้ข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ข้อใดข้อหนึ่งที่นักเรียนเห็นว่า เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. 1. green 2. black 3. red 4. yellow
2. 1. Monday 2. Tuesday 3. Wednesday 4. Thursday
3. 1. apple 2. banana 3. mango 4. rambutan
4. 1. mango 2. mangosteen 3. banana 4. rambutan

5.

6. 1. skirt 2. shirt 3. shorts 4. shoes
7. 1. That's right 2. That's not. 3. Yes. 4. They're not.

ตอนที่ 2 อ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 8 - 12

Suda is Suwit's sister. Suda has some fruit in her bag.

Suwit : Can I have some mangoes, please?

Suda : Yes. How many?

Suwit : Three, please.

Suda : Here you are.

Suwit : Thank you. And give me some mangosteens, please.

Suda : How many?

Suwit : Five, please.

Suda : Here you are.

Suwit : Give me an apple, please.

Suda : Hmm !! Here you are.

Suwit : Thank you very much.

8. How many mangosteens does Suwit have?

1. 3 2. 5 3. 10 4. 15

9. Who has a bag?

1. Suwit 2. Suda 3. Suwat 4. Suwit and Suda

10. Is Suwit Suda's brother?

1. Yes. 2. No. 3. Suda's sister. 4. Suda's brother.

11. What are in Suda's bag?

1. mangoes 2. mangoes and mangosteens
3. mangosteens and apples 4. mangoes, mangosteens and apples

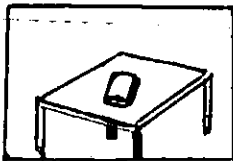
ชื่อ เลขที่
 ชั้น โรงเรียน

12. คำใดที่มีความหมายไม่เข้าพวกกับคำอื่น

1. June 2. Sunday 3. July 4. May

13. คำใดที่มีความหมายเข้าพวกกับคำต่อไปนี้ shirt, blouse, skirt, shoes

1. eraser 2. white 3. floor 4. shorts

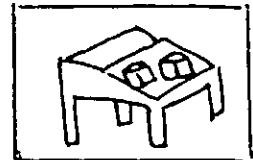
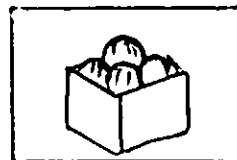
ตอนที่ 3 นำอักษรใต้อักษรที่ใส่ลงหน้าประโยคที่บรรยายได้ตรงกับภาพ

14. There are some shorts on the desk.

15. This is an eraser.

16. A note book is on the table.

17. Suwit has a small dog.

ตอนที่ 4 อ่านให้เข้าใจ แล้วปฏิบัติตามคำสั่ง

A small box is under the table. Draw three balls on the table.

There is a fish in the box. Do not color the balls, the box, and the fish.

Then write your name under the box.

ภาคผนวก ง.

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ความเข้าใจภาษาอังกฤษ

การใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	p	r
1	.80	.61
2	.50	.20
3	.82	.72
4	.83	.68
5	.79	.53
6	.67	.84
7	.67	.55
8	.67	.37
9	.77	.64
10	.31	.20
11	.59	.67
12	.74	.65
13	.59	.51
14	.79	.57
15	.80	.57
16	.73	.69
17	.77	.64
18	.74	.46
19	.87	.64
20	.77	.76

ข้อ	p	r
1	.75	.78
2	.23	.53
3	.66	.74
4	.54	.72
5	.43	.35
6	.47	.74
7	.51	.68
8	.25	.67
9	.72	.82
10	.52	.56
11	.58	.81
12	.66	.74
13	.70	.60
14	.77	.49
15	.41	.38

ภาคผนวก จ.

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

การใช้ภาษาอังกฤษ		ความเข้าใจภาษาอังกฤษ	
N	= 111	N	= 111
K	= 15	K	= 20
$\sum X$	= 1450	$\sum X$	= 1329
$\sum X^2$	= 25899	$\sum X^2$	= 17648
S^2	= 11.02	S^2	= 15.71
$\sum pq$	= 2.98	$\sum pq$	= 3.95
$r_{\frac{K}{r-20}}$	= 0.768	$r_{\frac{K}{r-20}}$	= 0.789

ภาคผนวก ฉ.

คะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

คนที่	โรงเรียนที่ 1	โรงเรียนที่ 2	คนที่	โรงเรียนที่ 1	โรงเรียนที่ 2
1	15	10	16	14	14
2	11	9	17	16	11
3	7	10	18	19	14
4	17	7	19	17	9
5	13	13	20	23	18
6	17	17	21	15	19
7	14	11	22	18	16
8	14	12	23	22	17
9	11	11	24	21	17
10	10	15	25	22	16
11	25	14	26	22	22
12	17	20	27	19	24
13	17	15	28	28	26
14	10	15	29	-	14
15	10	19			

$$N = 57$$

$$\Sigma X = 899$$

$$\bar{X} = 15.77$$

$$s^2 = 22.91$$

ประวัติผู้นับวิจัย

ชื่อ นางนิรมล ชื่อสกุล คงอินทร์

เกิดวันที่ 2 เดือน มกราคม พุทธศักราช 2500

สถานที่เกิด อำเภอลำดวน จังหวัดอุตรดิตถ์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 2 หมู่ 10 ตำบลทุ่งยั้ง อำเภอลำดวน จังหวัดอุตรดิตถ์ 53210

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 3

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านเหล่า อำเภอกนคร จังหวัดอุตรดิตถ์

สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2518 มัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกวิทยาศาสตร์) จากโรงเรียนอุตรดิตถ์กรูณี

พ.ศ. 2520 ป.ศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทคณิตศาสตร์)

จากวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์

พ.ศ. 2524 ค.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย)

จากวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์